

— Ași prea să vorbesc cu uriașul circului „Royal”.
— Poftiți! Tocmai acum s'a întors acasă!

des să mă vezi. Constat că acum te faci așteptat...

Gogu, timid. — Acum ești măritată...

Joujou. — Ei și?

Gogu, încet. — Cred că ți-ai schimbat sentimentele față de mine... Eu însă nu, și drept să-ți spun îmi displace să viu în casa bărbatului tău...

Joujou. — Dacă înțeleg bine, e aproape o declarație de dragoste, ceea ce mi-ai spus acum.

Gogu. — Sper că nu te-ai supărat pe mine?

Joujou. — Nu... nu...

Gogu. — Sunt atât de neîndemânatic. Nu-mi pot învinge blestemata de timiditate...

Joujou, visătoare. — Nu știam că nutrești astfel de sentimente pentru mine. Poate că le-ași fi împărtășit, dacă ai fi avut curajul să-mi dovedești că te pot iubi altfel de cât o soră...

Gogu, cu elan. — E adevărat?

Joujou. — Acum e prea târziu. L'am cunoscut pe Victor, mai seducător și bine înțeles mai superficial decât tine... M'am căsătorit cu dânsul...

Gogu. — Ești fericită?

Joujou. — Nu e fericirea visată... Dar nu poți cere prea mult vieții

Gogu. — Cred totuși că n'ai să te plângi de nimic?

Joujou. — Încă nu, dar Victor e cam ușuratic și asta mă neliniștește... Deunăzi am aflat că i se atribue o legătură cu steaua unui teatru de revistă... Una ca asta n'ași fi tolerat pentru nimic în lume... Cred însă că m'am alarmat fără motiv... S'a cuminițit

mult în ultimul timp.. Il preocupă o idee grandioasă, care îi ia aproape tot timpul... Dar tu? Ești mulțumit? Cu ce te ocupi?

Gogu. — Am fost atașat pe lângă stațiunea radio-telegrafică a observatorului.

Joujou. — Aceea care înregistrează semnalele din Marte?

Gogu. — Semnalele din Marte? Dar asta e o farsă!

Joujou, tresărind. — Cum? (cu indiferență afectată). Mi s'a spus totuși că un gazetar își petrece nopțile încercând să le înregistreze și să le descifreze împreună cu voi?

Gogu. — Povești.

Joujou. — Ești sigur?

Gogu. — De când sunt la observator n'am văzut nici picior de jurnalist. Trebuie să fie vreun gazetar care vrea să lipsească noaptea de acasă și se servește de acest pretext. Nevastă-sa, naivă, colportează știrea peste tot... Dar ce ai? Ești bolnavă?

Joujou. — O indispoziție trecătoare. Dar acum s'a sfârșit. (Hotărâta). Ascultă Gogule, ești liber?

Gogu. — Da. Dar de ce?

Joujou. — Ia-mă la tine!

Gogu, mirat. — Acum?

Joujou. — Imediat. Să ne grăbim să reparăm greșala comisă odinioară.

Gogu. — Ce greșală?

Joujou. — Îți voi explica... Vezi tu, rău fac unii bărbați că se interesează prea mult de Marte, căci în timpul acesta Venus, neglijată zeiță a dragostei, se poate răzbuna!

Gogu o privește aiurit.

CORTINA

Un om sucit

— Bonjur, Georgică! Ce mai faci?
— Bonjur... Ia uite, știi că-mi placi!
Dar oare, pentru Dumnezeu,
Ce te privește ce fac eu?
— Ei! doară nu suntem năuci!
Eu vream să zic: cum o mai duci?
— Ce vrei să duc? Mă știi hamal,
Birjar, căruță, slugă, cal?
— Măi, măi! ce om, ce norbe seci!
Te-am întrebat: cum mai petreci?
— Tronc! De-asta mă opriși în drum?
De petrecut îmi arde-acum,
Când eu descoper cu amar
Că n'am un sfanț în buzunar!
Dar apropo, — nu cumva ai
Vreo sută cu 'mprumut să-mi dai?

Victor Adrian

Humor britanic

Trei perfecți gentlemani șed la balconul celui mai artistic club din Londra. Ei fumează în tăcere. Deodată trece pe stradă, foarte repede, un automobil:

— Un Rolss! zice primul gentleman.

Tăcere. Apoi, treizeci de minute mai târziu:

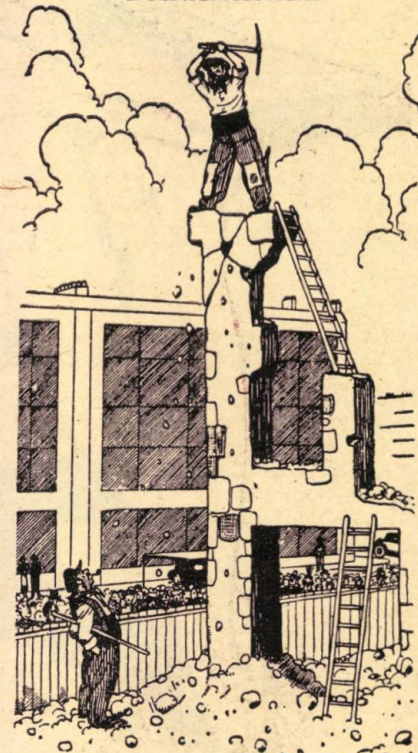
— Cred că e un Buick, observă al doilea gentleman.

O nouă tăcere.

În fine, o oră mai târziu:

— Hotărît, vă părăsesc, domnilor, declară al treilea. Acest fel de discuție mă exasperează.

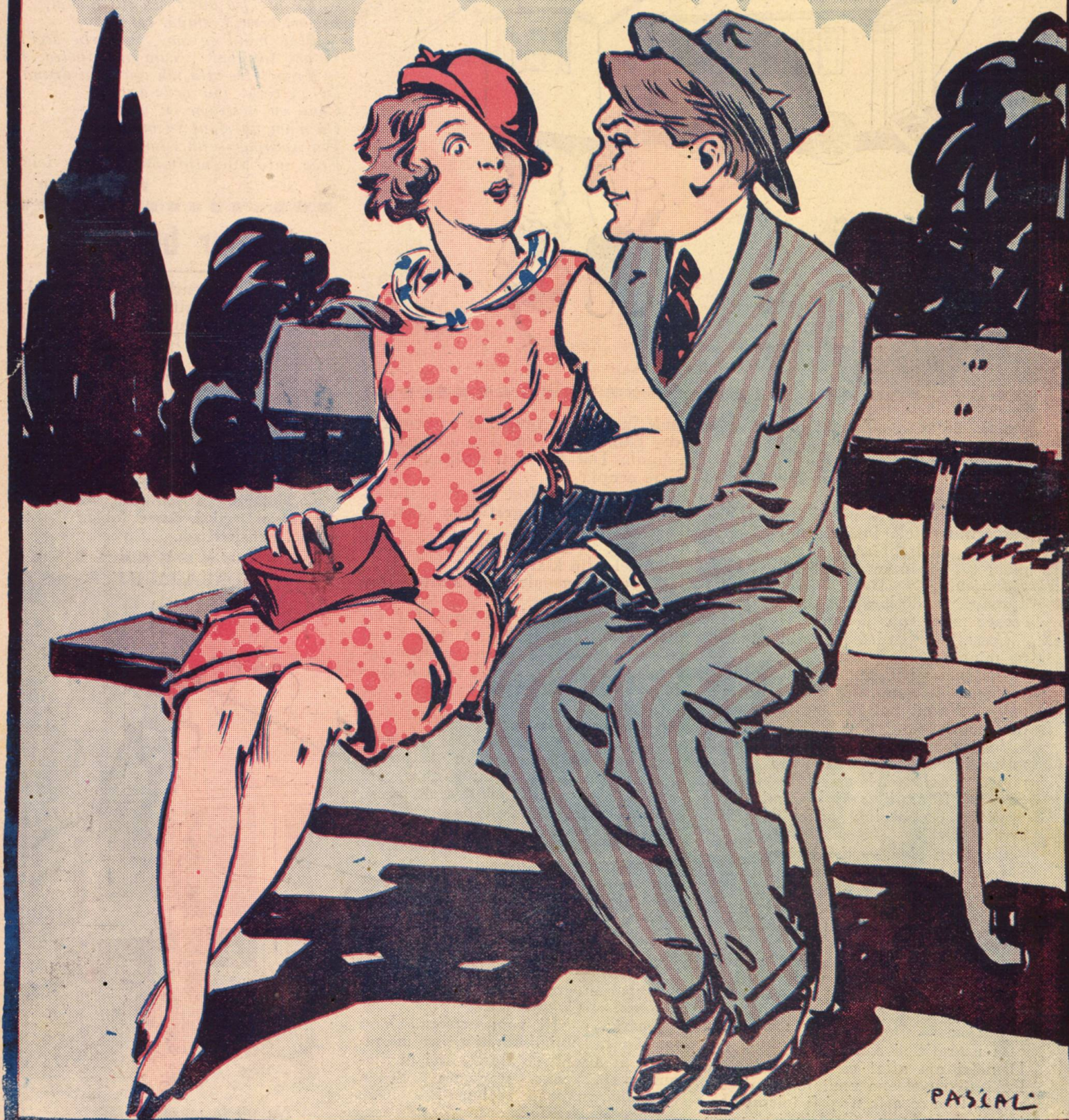
DARAMARILE

— Nu vîi la masă Ghiță?
— Nu vîi la masă, Ghiță?

VESELIA

EA: — Mai întâi, află că nu pot să sufăr omul care poartă pălăria strâmb!...

Taxa poștală plătită în numerar conform apribării Dir. G-raie P. T. T. No. 120.228/932.

VESELIA

23

Joi 6 Iunie 1935

EL: — AH! DACĂ TE-AȘI FI ÎNTÂLNIT
EU, ACUM VRE-O 20 DE ANI.....

EA: — AR FI FOST CAZ DE PARCHET !

6 IUNIE

D. Mareșal Averescu și titulatura partidelor politice

La banchetul „Frontului Constituțional”, d. mareșal Averescu a declarat între altele:

„Este o ridicolă și tristă ironie să te numești liberal și să întrebuințezi în guvernare metode asiatice”.

Tot atât de ridicol și de trist ca atunci când intitulezi „al poporului” un partid care este de fapt al d-lui Papacostea și al celebrului vorbitor Trancu-Iași.

Dar d. mareșal Averescu are dreptate. O revizuire a titulaturilor partidelor politice se impune. Pentru partidul d-sale am și dat mai sus unele sugestii.

Celelalte s'ar putea numi ad libitum: partidul Skodei, partidul telefoanelor, partidul bonurilor de tezaur, partidul finilor și partidul revolverului, ca să nu-l uităm nici pe d. Forțu.

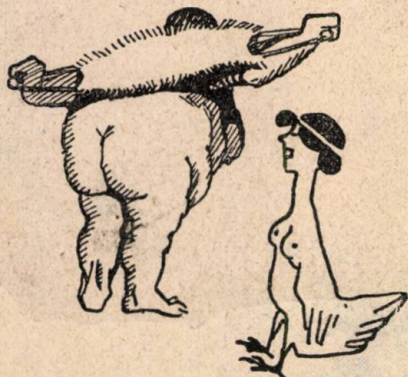
Criticele d-lui George Brătianu

Tot la banchetul „Frontului Constituțional”, d. Georgică Brătianu a făcut critică aspră a actualului regim în felul următor:

„Moneta națională e o ficțiune, regimul constituțional și parlamentar o minciună, apărarea țării o paradă fătarnică”...

După care d-sa a afirmat că această deplorabilă stare de lucruri va înceta automat odată cu venirea la putere a celor două partide unite.

Să fim modești!

D. Trancu-Iași și ingratitudinea Bucureștilor

Cu prilejul manifestației pentru salvarea Iașului, d. Trancu-Iași, președintele cercului ieșenilor, a deschis seria cuvântărilor, insistând asupra obligației sfinte pe care o are Bucureștii față de Capitala Moldovei.

„În 1847, a spus d-sa, un incendiu năprasnic a mistuit Bucureștii. Ieșenii au fost primii care răspunzând apelului disperat al cetății lui Bucur, i-au trimis ajutoare în bani. Nici Milcovul care era pe atunci hotarul dintre cele două țări, n'a putut împiedeca pe ieșeni să vie în ajutorul bucureștenilor”.

Suntem de acord cu d. Trancu. Dar d-sa uită că Bucureștii și-a plătit de mult datoria față de bătrânul oraș moldovenesc adăpostindu-i refugiații, consacrandu-i scriitorii de talia d-lui Sevastos, mistuind bucătăria d-lui Păstorel Teodoreanu, aplaudând discursurile d-lui Trancu-Iași și citind povestirile chinegetice ale d-lui Mihail Sadoveanu. Mai mult — să fim drepti — nu i se poate cere.

D. Mihalache și strigătele de ocazie

La întrunirea național-țărănistă, dela Chișinău, d. Ion Mihalache, președintele partidului, luând cuvântul, a spus:

— Jos guvernul!

După care a adăugat:

— Să nu credeți că e un strigăt de ocazie.

Putem să certificăm că strigătul d-lui Mihalache nu e ocazional sau întâmplător. El revine sistematic în discursurile d-sale, de câte ori opoziția amenință să se eternizeze.

Manualul bunului politician

sunt intitulate notele publicate în „Convorbiri Literare” de către d. C. Banu, fost pe vremuri — cine-și mai aduce aminte? — ministru al Cultelor și Artelor.

„Ceeace este mai dificil în politică, spune d-sa, nu e de a sări pe cal, ci de a sări dincolo de cal. Este greșala în care cad îndeobște tinerii grăbiți de a ajunge și care adeseori e catastrofală pentru întreaga lor carieră”.

Tineri politicieni, ascultați sfatul

d-lui Banu, care a sărit catastrofic acum vreo cincisprezece ani și nu-și mai poate veni nici acum în fire.

Disparația Cărbușului

Odată cu clădirea noului palat al ministerului de interne, va dispărea și grădina de vară „Cărbuș” al cărei teren aparține statului.

Mărturisim că știrea nu ne-a întristat prea mult. E adevărat că desființarea teatrului din strada Academiei lasă un gol adânc în numărul amuzamentelor destul de puține pe cari puteam să contăm, dar ne rămâne o compensație: Parlamentul.

Și nu e puțin lucru.

Poezia d-lui Demostene Botez

Marele călător care „s'a căutat pe sine” și nu s'a găsit, din motive cari nu interesează astăzi, evoacă într-o poezie intitulată „Priveliști din tren” unul din pasionantele momente al rai-dului d-sale:

„Gară.

„Trenul face-o răsuflare”...

Să-i fie rușine obrazului!

Ne întrebăm însă, ce s'ar fi întâmplat dacă d. Botez ar fi înfățișat tot atât de sugestiv mișcarea obscenă a pistonului locomotivei?

— Ce-ai făcut, nenorocitul?
— Nu m'am putut abține să nu gust o felie.

ANUNȚUL DIN ZIAR

Subreta puse sub ochii Luciei Vasilescu următorul anunț apărut la mica publicitate:

„Celibatar, 29 ani, îndeplinește orice însărcinări periculoase — fie chiar pericol de moarte. Scriți Ion Toader, 36, strada Rondă, București 4”.

— Oh! bietul om, zise ea, îi voi scrie.

Și a doua zi Toader primi următoarea scrisoare:

Dragă domnule,

„Am citit anunțul d-tale. Dacă înfrădețar ești obosit de viață, îți pot încredința o misiune periculoasă care, cu siguranță te va interesa.

„Te aștept mâine la orele 3 precis. Voi explica verbal despre ce e vorba.

„In așteptare, crede domnule, în asigurarea sentimentelor mele com-pălimitoare”.

Lucia Vasilescu

224, str. Batiște. București.

Toader, intrigat, veni la întâlnire și

fu introdus în buduarul frumoasei Lucia Vasilescu.

— Doamnă, spuse el, mă cheamă Ioan Toader. Sunt la ordinele dvs. pentru misiunea periculoasă despre care mi-ați scris.

Lucia, după ce privi curioasă la tânărul voinic care sta respectos în fața ei, îl pofti să șadă pe canapea... și așezându-se la rândul său, îi vorbi în termenii următori:

— Domnule, fiindcă îmi pari desgustat de viață, poate din cauza necazurilor pe care stare d-tale de spirit nu le mai poate suporta, m'am gândit să-ți încredințez o misiune plăcută, dar și periculoasă...

Ascultă bine!... E o spovedanie cea pe care vreau să ți-o fac, căci îmi pari un bărbat de treabă... Am simțurile foarte înfocate și generoase... Bărbatul meu însă, nu-mi dă atenția cuvenită. Nu spun că alcargă după alte femei... Nu!... nu cred; e aproape incapabil să-și îndeplinească datoriile conjugale. Dar e de o gelozie feroce și periculoasă...

Astfel, eri dimineață, mi-a spus din nou, încălțându-și ghetele:

— „Draga mea, dacă o să mă înșeli vreodată... Oh! liniștește-te, nu te voi ucide... Nu!... Dar spre a te face să suferi... voi omorâ pe mizerabilul care ar îndrăzni să mă încornoreze. Pe tine te iubesc prea mult... de complicele tău, prea puțin îmi pasă”.

— Vezi dar că eu nu risc nimic; cel mult un scandal... Astfel, m'am hotărât să-mi înșel bărbatul...

Am ținut să fiu sinceră, domnule, căci sunt o femeie cinstită, expunându-ți această situație periculoasă...

Imi trebuie, în consecință, ca amant, un bărbat energic, cinstit, robust, căruia să nu-i fie frică de nimic — șase gloanțe de revolver în cap asigurate în caz de surprindere — căci bărbatul meu e un țintaș de forță...

Cred că-ți cunoști atribuțiile?

Lucia se ridică brusc... și elegantul ei capot, desigur rău butonat, se năru la uământ... ea apărură, în fața ochilor înmărmuriți ai lui Toader, în cea mai răpitoare goliciune.

Toader, care până atunci nu replicase nimic, găsi de datoria sa să îmbrățișeze pe seducătoarea fiică a Evei... Apoi într-un târziu spuse amantului sale, foarte ceremonios:

— Dragă mea, felicitările mele... În scurta noastră tovarășie, am găsit un nou gust pentru viață... Însă cum nu țin de loc să-mi găurească pielea imbecilul tău de bărbat, mă voi feri să mai trec pe aci... Adio draga mea, și mulțumesc!

IDILA SUBMARINA

Scafandrul. — Mă iubește... nu mă iubește... mă iubește...

Solicitudine maternă

Scena se petrece la Tribunal. Președintele ia interogatorul d-rei Lilly, o brună încântătoare în vârstă de 15 ani, care a fost compromisă într-o afacere suspectă de proxenetism.

Președintele — Ascultă, fetițe.. Sunt informat că ai frecventat casa din strada Rozelor. Cine te-a dus acolo?

Lilly. — M'am dus singură.

Președintele. — Părinții tăi nu te întrebați niciodată unde te duci?

Lilly. — Ei știau că sunt la atelier

Președintele. — Rapoartele poliției nești constată într'adevăr că exerciți meseria de modistă... într'un fel destul de intermitent.

Lilly. — N'am întotdeauna de lucru, domnule președinte.

Președintele. — Și nu puteai să folosești altfel timpul liber?

Lilly. — Credeam că nu fac rău!

Președintele — Ți-ai făcut familia de râs!

Lilly. (plângând) — Hi! hi Hi! hi!

Președintele — Când te reîntorceai la căminul cinstit al părinților tăi, cu stigmatul desfrâului întipărit pe față, ei nu spuneau nimic? Nu înțelegeau de unde vii? Mama ta nu-ți făcea nici

o observație când veneai târziu? Vorbește!... Fii sinceră!... Mama ta nu-ți spunea nimic?

Lilly. — Ba da, domnule președinte.

Președintele. — Eram sigur... O mamă nu poate asista nesimțitoare la nenorocirea copilului ei... Il îndeamnă, îi dă sfaturi, caută să-l îndrumeze spre calea binelui... În cazul d-tale însă, orice sfat a fost de prisos... Sărmana d-tale mamă a fost nevoită să asiste neputincioasă la viața nedemnă pe care ți-ai ales-o!... Ce-ți spunea când te întorceai târziu acasă?

Lilly. — Nu știu... nu-mi aduc aminte...

Președintele. — Gândește-te bine.

Lilly. — Nu se culca până nu veneam acasă.

Președintele. — Biata femeie!

Lilly. — Imi deschidea ușa..

Președintele. — Ei și?

Lilly. — ...și imi spunea: — „Ai venit, maică?... Cât ți-a dat fraerul“?

BILETUL

Trenul aleargă cu o viteză de cel puțin optzeci de kilometri pe oră. Pe coridorul unui vagon de clasa II-a, Nicu, visător, aspiră cu deliciu fumul suav al unei țigări, când deodată apare controlorul. Natural, Nicu nu are bilet. Ce e de făcut... Ca și când s'ar plimba, Nicu trece în cealaltă parte a vagonului, și acum reflectează. Să caute să mintă pe controlor, nici nu se gândește. Să se urce pe acoperișul trenului ori să se ascundă între tampoane: periculos. Să se închidă în toaletă... Hmm!... trucul e arhi-cunoscut. De altfel, e deja cineva înăuntru...

Dar Nicu are o idee. Cu un deget autoritar, ciocăne în ușa încuiată.

— Ocupat! răspunde o voce, din dosul uși.

— Biletul la control! replică Nicu.

— Ce? Cred că ai să fii bun să aștepti să ies de aci?

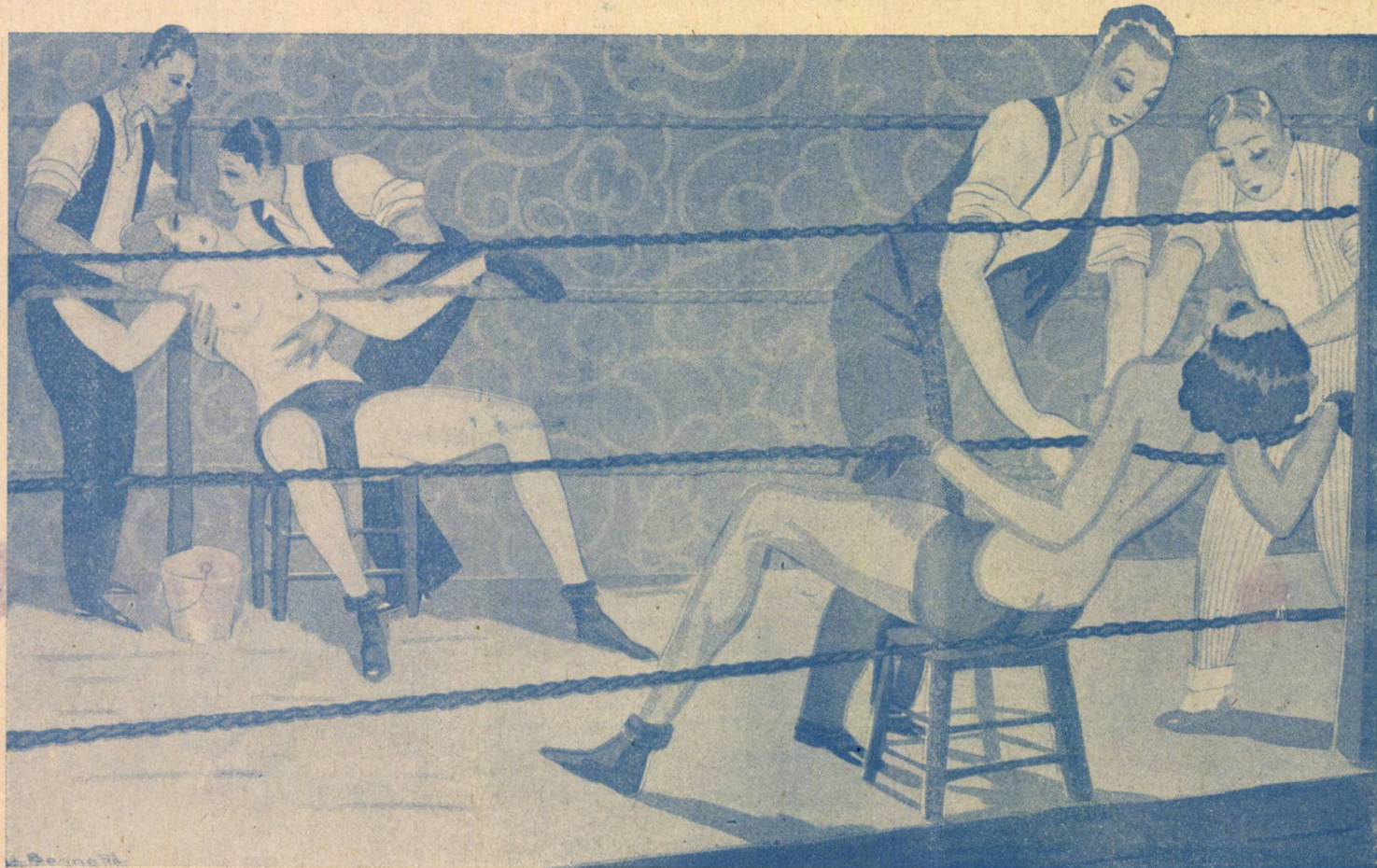
— Nu e nevoie să vă deranjați; reluă Nicu îndrăsnit. Puteți vâra biletul pe sub ușă...

— Iată...

Pasagerul mormăie, însă se execută.

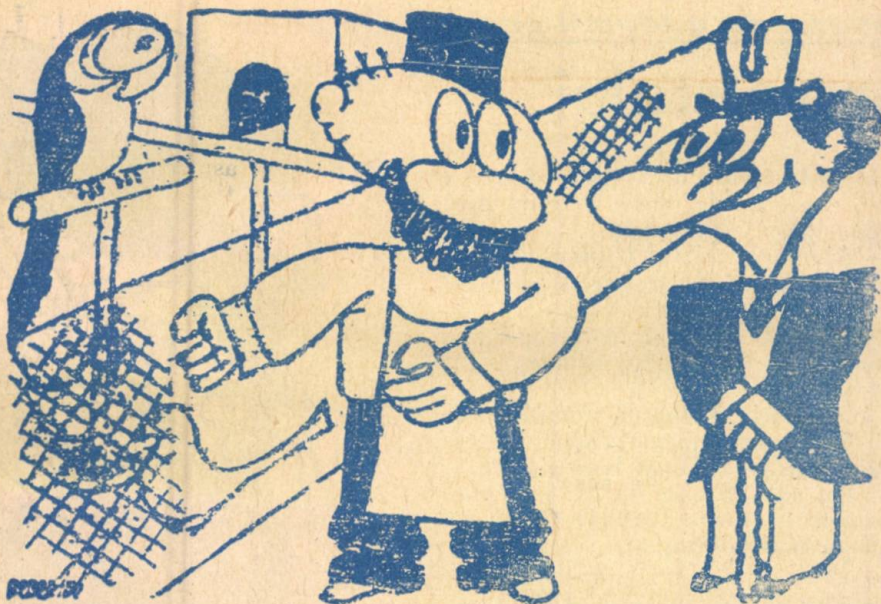
— Mulțumesc!

Zicând aceste cuvinte, Nicu apucă prețiosul carton și se îndreaptă liniștit spre locul său de pe coridor.

Un match de box feminin.

— M'am gândit să încruciez porumbei călători cu papagali, pentru ca să pot trimite mesagii vorbite.

O lovitură fără succes

Lulu se deșteptă din somn. Cu un ochiu blazat, obosit, disprețuitor, privi la luxul care o înconjură, la mobilele bogate, covoarele de preț și tablourile de maestri celebri.

Sună. Apăru imediat camerista, năruind pe o tavă de argint o scrisoare.

Lulu apucă plicul, îl rupse și citi conținutul scrisoarei. Mâna ei fină mototoli brusc hârtia subțire, făcu din ea un proiectil pe care îl aruncă în obrazul cameristei.

Camerista întrebă:

— Coniță, n'aveți nici un ordin să-mi dați? apoi ieși supusă, știind că nu trebuie să supere pe conița atunci când ea este nervoasă.

Rămasă singură, Lulu copleșește pernele cu lovituri de pumnii. E prea mult!... E inadmisibil!...

Un bărbat care nu-i acordă imediat ceea ce a cerut!... Lulu n'a pomenit niciodată așa ceva, ca un bărbat să-i reziste.

Altădată, în satul ei natal, când ducea vacile la păscut, Lulu purta de nas pe toți bărbații, pe flăcăi și pe cei înșurați. Mai târziu după ce venise la București și se ridică la rangul de servitoare, Lulu făcu, efectiv, tot ce vrise din băcan, măcelar, găzar...

Apoi când își descoperi o fărâma de voce, îi veni fantezia să facă teatru și obțină curând cele mai bune angajamente.

Acum vroia să joace rolul principal în „Ga-ga”, noua operetă despre care se vorbea atâtea, și obținuse consimțământul directorului, regisorului, tenorului, al primului comic și al libretistului. Intotdeauna, fără încetare,

dela cele mai îndepărtate debuturi până astăzi, obținuse dela bărbați tot ce vrise.

Și totdeauna prin aceleași mijloace, aceleași argumente, ca acele ale Phrynei în fața aeropagului: farmecele sale.

Și uite că un bărbat îndrăznește să-i reziste!... Iată că d. compozitor celebru al lui „Zi-zi”, „Co-co”, „Tu-tu”, „Ga-ga” și atâtea operete de succes, își permite să-i scrie, foarte simplu, ca unei debutante:

„Imposibil, dragă doamnă. Am promis rolul principal micuței Nya Mui de regrete”.

Știi că e bună asta!... Și Lulu regăsește, spre a califica pe ilustrul maestru, energicul și bogatul vocabular de care se servea odinioară, indiferentă, când ducea la păscut vacile.

Dar brusc, îi trece toată mânia. În fond, prea e pretențioasă. Compozitorul nici n'o cunoaște personal.

Lulu surăde, acum, disprețuitoare și asigurată. Incidentul e fără importanță. Il va câștiga pe acest bărbat, ca pe toți ceilalți, imediat ce se va deranja puțin.

Și, sărind sprintenă din pat, Lulu trece în cabinetul de toaletă, marele cartier general unde se elaborează atâtea senzaționale și irezistibile victorii.

Ea iese, o jumătate oră mai târziu, frumoasă și parfumată, ispititoare la maximum.

Lulu aruncă șoferului adresa compozitorului... Au ajuns.

— Să aștept pe conița?...

— Firește!..

Face câțiva pași:

— Unde locuiește compozitorul Icsulescu?

— La primul etaj, răspunde portarul. Doriți să luați ascensorul?...

Firește. Cu cine crede că are de a face omul ăsta, dacă-și închipuie că o să urc scara ca o simplă muritoare.

O sonerie la ușa apartamentului...

Apasă pe buton... Înăuntru nu se aude niciun sgomot...

O nouă apăsare pe sonerie... Iarăși tăcere... A! așa! drept cine mă crede?... Apasă pe clanță, ușa se deschide și Lulu se pomenește într-o anticameră pustie.

Nu e nimeni în casa asta?... Ba da... Din dosul ușii se aud sunetele unui pian, blânde, discrete...

Inamicul e reperat: Icsulescu este aici în camera asta...

Rapidă și supremă inspecție a armelor, în fața unei oglinzi care împodobește camera. Apoi Lulu, sigură de sine, pătrunde în vastul și confortabilul studio.

Într'un colț al încăperii, cu niște mâini albe și fine rătăcind pe un pian cu coadă, un bărbat îndreaptă spre ea niște ochi uimiți, holbați, tremurători.

E un bărbat oarecare, între două vârste, nici bine nici rău. Haine neîngrijite, ca aproape toți artiștii mari... Nu prea de temut, în fond... Haide! Lulu a îmblânzit animale mult mai teribile ca ăsta.

Sigură de victorie, pășește spre muzicant, mută, enigmatică, provocatoare, cu pași înceți și ispititori.

Ajunsă aproape de el, foarte aproape, ea zice simplu:

— Sunt Lulu!

— A!... Incântat, dudue Lulu! răspunde celalt c'o voce posomorită și stearsă.

Lulu are ca principii, în asemenea împrejurări, de a nu se încurca în introduceri.

Discursurile sale, ea știe, sunt argumente infinite inferioare mimicii.

Trebue deci, spre a învinge, vorbe puține.

Aplecându-se spre muzicant, amestind-l cu parfumul ei ispititor, subjugându-l cu privirea-i puternică și dulce, susură:

— Te iubesc...

— A!... Nu cred! bolborosi el năucit.

Dar niște buze calde și savante s'au lipit de gura lui. Și, ca toți ceilalți, cedează, orbit, captivat, îmbătat...

Un sfert de oră mai târziu, Lulu cripește:

— Acum, dragul meu, cred că pot anunța presei că joc rolul principal din opereta „Ga-ga”?

Dar omulețul îngăimează cu o voce timidă încercând să-și încheie gulerul mototolit:

— In ce mă privește, draga mea, nu-ți pot răspunde nimic... Sunt venit aici numai să acordez pianul.

Localizare de Ionel Trif

Povești de adormit copii

Răzbunarea comunistului

Partizan înversunat al osândeii individuale, Sandu Drumea era dezolat că trebuia să ducă o existență calmă și burgheză. Aproape zilnic tovarășii îi ziceau rânjind:

— Ori ești ipocrit, ori laș! Iată cincisprezece ani de când ești înscris în partidul comunist și încă nu se vorbește despre tine. Nu ești revoltat decât în discursuri. Când trebuie să treci la fapte, devii molâu.

— Și voi ce ați făcut? riposta vechiul luptător cu o voce strânsă...

Corul discipolilor exclama atunci:
— Noi, tovarășe Drumea, suntem încă tineri. Avem în fața noastră tot viitorul spre a distruge societatea. Dumneata ai cincizeci de ani, tovarășe Drumea. Cariera d-tale e sfârșită...

— Sfârșită... sfârșită... bolborosea el!... O să auziți voi vorbindu-se de mine...

— Mofturi!... O să mori fără glorie... E prea târziu ca să mai poți face o faptă mare!...

— Veți vedea, tovarăși!... Și veți rămâne năucii!...

*

Însă o boală crudă doborâ curând la pat pe Drumea fără să fi putut împlini actul răzbunător anunțat... Moartea îi da târcoale...

Toți în jurul lui știau asta... Insuși Drumea își da seama de întinderea boalei care-l ținuse la pat.

— Sunt aproape mort, repeta el... Totuși veți auzi curând vorbindu-se de mine...

În fiecare zi, luând un aer tainic, repeta avertismentul...

Discipolii, respectându-i agonia, e-

vitau să-l supere, discutând vorbele a căror vanitate le părea atât de profundă.

— Aiurează bietul bolnav, ziceau ei cu bunătate... Nu trebuie să-l contrazicem...

Până în ultima clipă, muribundul se încăpățână să repete faimoasa lui profecție...

Când simți că pierde complet bătaia în contra morții, chemă la căpătâiul său pe cel mai bun prieten.

— Vei găsi, îi zise el, în garderobă, testamentul meu. Jură-mi că-mi vei respecta toate dorințele.

— Jur...

Drumea sbură surâzând spre regatul umbrelor.

Tovarășii voră să asiste la așezarea în coșciug...

Executorul testamentar se opuse...

— Ultimele lui dorințe sunt formale, explică el. Însă veniți cu toții la înmormântare mâine... Drumea are să fie incinerat. Ne întâlnim la ora 10 la crematoriu...

Ceremonia funebră începu...

Sicriul lui Drumea fu coborât în cuptorul care urma să-l prefacă în cenușă...

Deodată răsună un bubuit puternic...

— Fugiți! fugiți! răsunau strigăte din toate părțile...

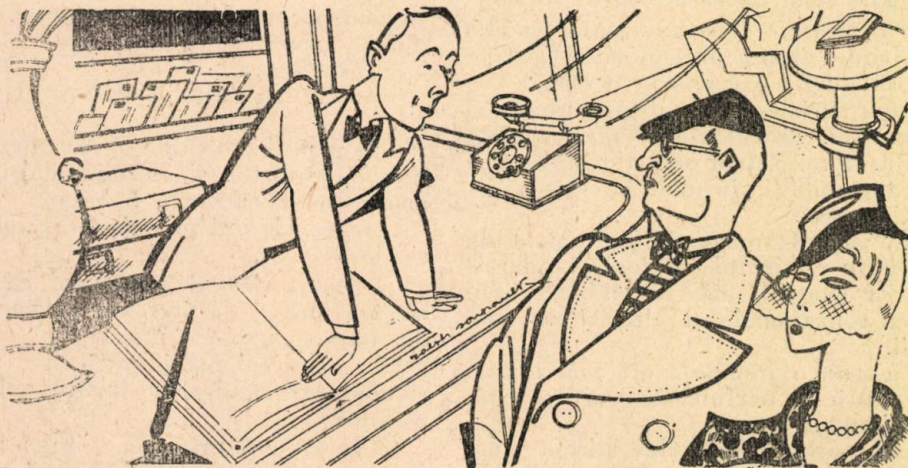
Explodase o mașină infernală... care fusese așezată din ordinul răposatului în sicriu de executorul lui testamentar.

— Veți vedea, veți vedea, repetase muribundul tovarășilor care-i discutaseră convingerile...

Acum își ținuse cuvântul.

Era răzbunat!

LA HOTEL

— Dă-ne o cameră.

— Perfect, doamnă și domnule... Doriți pentru o lună... de miere sau pentru sinucidere?

Idilă între pureci.

Idilă musceleană

*Pe polecă 'ntre zăvoae
Trece Vică la prins pește.
Tia 'n râu o pânză 'nmoaie.
Vică-o vede și zâmbește.*

— Hei, fa Tio! Ce speli față?
— Iacă fac o pânză albă.
Dar sunt tare supărată,
C'am pier't eri un pol din salbă.

Eri sau pare-mi-se, aseară.
Când m'am tot jucat cu tine.
Să mai vezi acum ocară
De la mama.. Ce rușine!

— Hai fa 'ncoa', polu'i la mine
Tu l'ai pier't aseară 'n poartă,
Când te țineam strânsă bine
Și nu te lăsai nici moartă.

Și în fuga-i îndrăcită,
De sâni ăa e săltată.
Își ia polul fericită,
Și se lasă sărutată.

— Acum hai să-ți spun o vorbă
Colo jos. Hai zău tu, Tio.
Hai că-ți prind fâșe d'o ciorbă.
— Nu merg Vică, las'că știu io!

Nu merg ca ne vede lumea
Uite popa trece 'n brișcă
Și mi-e teamă și de sor'mea...
Hai mai bine sub podisă.

Gheorghe Lambescu

MISTER

Poveste fără cuvinte

Sărbătoare

— Tu știi să ghicești, bărbate, —
„Zi-mi: Când voi muri eu oare?”
— Ai să mori, nevastă dragă,
„Intr-o mare sărbătoare”.
— Intr-o mare sărbătoare!!
„Intr'un Paști? Intr'un Crăciun?”
„In ce sărbătoare anume!...”
— Asta nu mai știu să-ți spun.

„Îți pot spune doar atâta:
„Când tu, puică, vei muri.
„Cea mai mare sărbătoare
„Pentru mine atunci va fi”.

Din harcuș

Un țigan lăutar nu știa „Tatăl Nostru” și s'a dus la popa din sat să-l învețe. Dar și-a luat și vioara cu dânsul.

Când a aflat popa dorința țiganului, s'a bucurat foarte și a început să-i recite rugăciunea odată, de două ori, de trei, de nouă, dar nu intra boabă în capul baragladinei.

În cele din urmă, supărat și plictisit de atâta îndărătnicie, taica părintele l'a luat de umeri și l'a dat afară pe ușă.

Țiganul însă s'a oprit în prag și s'a rugat:

— Ia mai zi-l hodată taică părinte, să ți-l prind eu din harcuș!...

Țiganul mort de sete

Un țigan s'a dus cu un român într-o pădure, ca să-i ajute le tăiatul lemnelor.

După ce tăiară, ce tăiară, se așezară la umbra unui copac să se odihnească și să imbuce ceva, căci li se făcuse foame muncind.

Pe lângă copacul acela trecea un pârau. Țiganul îl privi lung și apoi oftă.

— Ce oftezi, măi Danciule? Ți s'au înecat corăbiile?

— Ba nu, da, mi-am adus aminte că tocmai acilea, lângă pârau l'ăsta, a murit bietul tetea de sete.

— A murit de sete lângă apă? Ești nebun?

— Aicea, zău!

— Dar de ce n'a băut apă, că doar era destulă?

— Apă era. mânca-te-ași, da'vezi că nu avea după ce să bea!

Luleaua țiganului

— Stanco fa!.. Auzit-ai tu ceva?
— Ce?
— A bătut cumătru' pă cumătra!
— Da de ce?
— Pentru că a zis să se... în luleaua lui!
— Bine i-a făcut... De ce i-a zis așa!?
— Da' tu, cum mi-ai zice mte?
— Cum ți-ași zice? Iac' așa: lulea-mo-mea... să mă... pă hăl d'o bea!
— Ei, așa mai merge, da' cum a zis ea, era prea-prea!

Logică turcească

(Actul I)

Fatmé, mândra odilisca a lui Caldarâm Sultanul
Șade 'n parc și blând privește la Bosforul liniștit.
Ea visează... nu pilafuri... nici halva
Pe Tusluc, vizirul care de ea s'a îndrăgostit!
Il așteaptă... nu mai vine, tremură, îi leste teamă.

Să nu-i prindă tocma-acuma Caldarâm crudul Sultan
Căci pe el — ea îl urăște deși-i dă pilaf într'una.
„O, s'a plictisit, sărmana, stând cu el laproape-un an,

(Actul II)

Dar Tusluc apare... iată-l! Mândru cu
— Cea mai dragă-a mea femeie din întreg Aliotmanul!
Zice el și-o 'mbrățișează... și-o sărută...
...Caldarâm în prag s'arată învârtin-
Idu-și iataganul:

— „Ce-ai făcut tu Fatmé?... Spune-mi!” Caldarâm întreabă îndată.
Iar Tusluc, vizirul zice: „Crede, Fatmé n'a făcut,
Mai nimic, ci eu, Sultane, când pleceai tu singur spus-ai:
„La palat, vezi, ține-mi locul!” Și leu locul ți-am ținut,

— Ea făgăduise că va veni la orele 6!

Bucățica dela gură

— Ce ai la mână, țigane?
— Să trăești, boiarule, m'a mușcat un porc. Taman îl înjunghiasem; dau să-i plec capul cu mâna, ca să nu mă umple de sânge și numai că nimeresc drept în gura porcului. Porcu' ha! de mână

— De ce n'ai tras mâna repede, prostule?

— De, boiarule, trăgea să moară... Nu era păcat să-i iau bucățica dela gură?

Țapii ispășitori

Un țigan, ca toți țiganii, vrând a fi și el creștin.

A mers să se spovedească la popa din Isat, Călin.

— Știi, îi zise, popa, c'astăzi, am omorât pe Cristos?

— Aoleu taica părinte... ce român ne-înorocos!

Pe Cristache, părintele? ia mai stai înțel cu ruga...

Și cât ai clipi o rupse harapina tot la ifugă.

Ajungând în cort, în goană, într'un Isuflet a strigat:

— Dancilor, fugiți cu toții: alt omor Is'a întâmplat

Au omorât pe Cristache... mi-a spus Ipopa, hai fugiți.

Că vă bagă la 'nchisoare, voi beleaua Is'o plățiți.

Sar țiganii și dau goană
Și călare, și pe jos
Să nu pue pe ei vina
C'au omorât pe Cristos!..

Baia cățelușului

AUTORUL LA MODA

IN RAI

Tot salonul era cuprins de frigurile aşteptării. Erau orele opt şi patruzeci şi oaspele de marcă nu sosise încă.

Amfitrioana, d-na Eudoxie Gomescu, îşi ascundea neliniştea sub surisuri crispate. Invitaţii pe care începuse să-i chinuiască foamea, de-abea se stăpâneau să nu caşte. Conversaţia lăncezea...

Generalul Odobeşteanu bătea nerăbdător din picioare. Enorma doamnă Paparudis adormise într'un fotoliu. Soţii Micşunescu, căsătoriţi de curând, schimbau priviri disperate. Le era foame. Coltofeanu, proaspătul îmbogăţit, blestema în gând pe acest mosafir care îi făcea pe toţi să aştepte.

— E foarte ocupat! zise într'un târziu gazda.

— Parcă eu nu sunt ocupat? izbucni Coltofeanu.

— Poate că a pierdut tramvaiul, îşi dădu părerea d. Gomescu.

— O, tată... El nu merge niciodată cu tramvaiul, protestă d-ra Lilly Gomescu, făcându-se roşie ca o cireaşă la faţă.

În acest moment se auzi soneria.

— El este! El este! strigă în cor invitaţii.

Un tânăr foarte elegant, îşi făcu

intrarea în salon şi d-na Eudoxie Gomescu începu prezentările:

— Domnul Liviu Codrea, fericitul autor al *Dactilografei X*.

— Imi pare bine, d-le Codrea! zise d-na Aglae Mărăcineanu. Piesa d-tale mi-a plăcut enorm. Mai ales atunci când vine bărbatul şi îl surprinde pe amant în noptieră.

— În comedia d-tale, îşi dădu părerea generalul Odobeşteanu, e un sub-locotenent de aviaţie care nu-mi place de loc. În actul trei a apărut în ţinută nereglementară.

— Daţi-mi voie... încercă să riposteze autorul, dar în acest moment un servitor îşi făcu apariţia şi anunţă:

— Doamna e servită!

Masa începu într'o tăcere religioasă. Toată lumea era înfometată.

— Cred că aţi câştigat mulţi bani cu piesa d-vs, d-le Codrea? întrebă în cele din urmă Coltofeanu.

— Mda... chiar atât de mulţi, n'ăşi putea spune. Cele o sută cincizeci de reprezentări din Bucureşti mi-au adus vreo trei sute de mii de lei... Cred că turneul va aduce şi el alte două sute...

D. Cristache Gomescu schimbă o privire semnificativă cu soţia d-sale. Lilly surprinse privirea şi roşi pentru

Scherlock Holmes. — Inutil să negi: Eşti Sf. Petru!

a doua oară, căci îşi dădea seama că părinţii săi vor agreea ca ginere pe autorul *Dactilografei X*.

Pe de altă parte, Codrea, până în ziua aceea nu acordase prea mare atenţie fiicei amfitrionului. Dar când află dela unul din invitaţi că zestrea i se cifrează la un milion şi jumătate, nu întârzie să-i găsească farmece multiple şi irezistibile.

Perspectiva începu să-i suradă. Amabilitatea soţilor Gomescu, privirile languroase ale fetei... De ce nu, la urma urmelor?

O întrebare a amfitrioanei veni să-i întrerupă reveria:

— Sunt sigură, d-le Codrea, că aveţi intrarea gratuită peste tot...

— Într-adevăr, stimată doamnă.

— Şi la „Regina Maria”?

— De ce ar face „Regina Maria” excepţie? Mai ales că soţii Bulandra mi-au primit acum de curând o piesă în 3 acte!

— Vai! ce om fericit sunteţi!

Liviu Codrea se folosi de acest prilej, ca să le ofere o loje pentru una din serile următoare.

Soţii Gomescu acceptară entuziasmaţi.

Ceeace îi făcură pe invitaţi să-şi dea coate şi să şoptească:

— Pe când nunta?

Iar Lilly care auzise, roşi pentru a treia oară.

*

În taxi-ul care îi ducea spre teatrul „Regina Maria”, întreaga familie Gomescu, radioasă, savura cu anticipaţie plăcerea de a se exiba în tovărăşia tânărului şi celebrului autor dramatic.

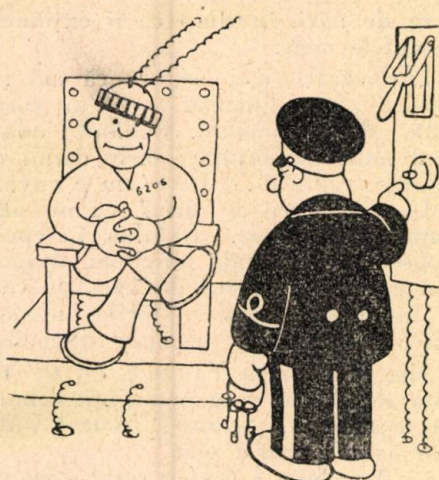
Dar „celebrul autor dramatic” nu împărtăşea această bucurie. Căci Co-

— Prietene dragă, eşti pentru azi contra corsetului?

— Îţi mărturisesc că în anumite cazuri sunt pentru ciorăsi!...

— Înainte de a fi electric, scaunul asta funcționa cu aburi?

drea trecea prin mari nevoi bănești. Deși încasase de curând un rest de tantieme, nu mai avea în seara aceea în buzunar decât modesta sumă de lei 100.

O sută de lei! Cu asta trebuia să facă figură onorabilă până la finele spectacolului, să joace rolul omului care câștigă parale multe și să arunce banii pe fereastră... Cu alte cuvinte, să arunce cu praf în ochi și să cucerască încrederea părinților și a fetei.

Ceva mai mult: în seara aceea nici nu mâncase de teamă că va întârzia și își propunea s'o facă după spectacol la unul din restaurantele de mâna a doua, pe care le frecventa de obicei.

Socotelile pe cari le făcea în gând erau neliniștitoare: mașina 25—30 de lei, plasatorul 5 lei, alte bacșișuri 5 lei... Îți mai rămâne 60 de lei pentru mașină la întoarcere și masă...

Între timp mașina se opri în fața teatrului de pe cheiul Dâmboviței. Codrea se dădu jos și oferî desînvolt brațul doamnelor, prefăcându-se că nu observă că d. Gomeșcu plătește șoferul.

Era cea dintâi victorie.

Liviu Codrea pătrunse în vestibul triumfător și înlăturând cu un gest autoritar pe plasator, își conduse singur invitații, în loja cu numărul 4.

— E ca la el acasă! observă încântată d-na Eudoxie Gomeșcu, instalându-se cu fiică-sa pe scaunele din față.

Iar Lilly adăugă orgolioasă:

— E „cineva”, mamă!

Deodată însă, își făcu apariția vânzătorul de programe. Codrea îi dădu douăzeci de lei cu un gest princiar și se așeză lângă invitații săi.

Dar ușa se deschise din nou. Era plasatorul care ceru zămbitor micul lui beneficiu, Codrea băgă din nou mâna în buzunar. Alți zece lei...

Cortina se ridică în sfârșit, punând capăt chinurilor bietului Codrea.

Spectacolul se compunea din trei acte și două mari antracte.

Zdrobit de emoție, Liviu se retrase în fundul lojei. Cunoștea piesa... și nici nu-i plăceau prea mult piesele altora. De altfel se simțea cam slăbit, căci nu luase nimic în gură în seara aceea.

În antract, d-ra Lilly zise:

— Mi-e sete...

— Iată cataclismul! se gândi Codrea. Dar își conduse galant logodnica în spe, la bufet. Sub pretext că îl dor dinții, el nu luă nimic.

Total: 15 lei.

Actul doi trecu fără să se petreacă nimic deosebit.

În al doilea antract însă, d-na Gomeșcu își exprimă dorința de a lua ceva răcoritor și Liviu fu nevoit să se execute.

Total: 12 lei.

Din acest moment, ne mai având de ce să se teamă, tânărul autor dramatic își regăsi verva, bună dispoziția, comunicativitatea obișnuită. Făcu glume, vorbi despre piesă, istorisi cuvinte

de spirit de ale actorilor... Lilly îl privea extaziată, arătându-și dinții albi ca zăpada. Ce frumoasă era!

Codrea își zise:

— Oricum, am petrecut de minune!

Părinții erau încântați și ei.

Dar cineva veni să turbure sărbătoarea. Era controlorul.

— Ați uitat să plătiți taxele și garderoba...

— Cât face? întrebă Liviu cu glasul sugrumat de emoție.

— Patruzeci de lei... Câte zece lei de persoană.

Codrea plăti fără să murmure. Dar se făcu palid la față. În buzunar nu mai avea decât 3 lei.

— Nu vă simțiți bine? îl întrebară cele două doamne.

— Dimpotrivă... dimpotrivă...

În seara aceea „tânărul și celebrul autor dramatic” fu nevoit să mănânce cornuri cu sare și să se reîntoarcă acasă pe jos.

— Eu sunt avocatul d-tale. Trebuie să-mi spui totul.

— Fie. Voi spune tot, în afară de locul unde am ascuns banii!

NEVASTA GELOASĂ

— Mizerabile, și aci trebuie să viu după tine!

O FEMEIE CINSTITA

Sunt convins că incorigibilă-mi sinceritate e una din marile mele defecte. Ei îi datorez că sunt certat cu cei mai mulți din confrăția mei, căci un om de litere nu poate admite de fel să nu fie admirat.

Tot sincerității datorez de a nu fi putut păstra mai mult de o săptămână, amante care totuși mă conjurau să le spun adevărul, tot adevărul, nimic decât adevărul, deși femeile nu pot suporta adevărul, decât atunci când le este plăcut. Tot sincerității

mele îi datorez, în fine, că n'am putut fi imediat iubitul delicioasei Valeria Ștefănescu, o creatură superbă, al cărei păr de culoarea focului îmi incendiase inima.

Valeria mi-a zis: Am oroare de minciuni, chiar când sunt dictate de cele mai laudabile intenții.

Și cum îi eram foarte simpatic, crezui că ea nu va întârzia să devină una din delicioasele mele tovarășe nelegitime. Eram cu atât mai sigur, căci Valeria avu o semnificativă tremu-

rare de nări, în timp ce îi expunem dorințele mele.

„Adevărat, ești sigur că mă iubești?” mă întrebă ea c'un surâs plin de promisiuni. Cedând odata mai mult deplorabilei mele manii de adevăr, replicai: „Iubire nu e cuvântul exact. Cred de altfel că nu sunt capabil să iubesc. În plus, în epoca noastră de realități tangibile, dragostea e un sentiment decăzut, pe care îl întâlnești numai în țările îndepărtate, în Spania de exemplu ori Sicilia.

Nu, draga mea Valerică, nu te iubesc defel, dar simt o dorință nebună să te mângâi. Spune! Spune! Când voi avea bucuria asta?”

— Nu știu... Am să-ți scriu, răspunse ea c'un ton evaziv, în care, deodată, foarte alarmat, păru a deosebi o oarecare răceală.

Ea îmi scrisese într'adevăr, și îmi dădu o lecție pe cari n'oi uita curând.

„Dragul meu prieten, îmi scria ea, un bărbat face foarte rău crezând fără rezervă în tot ce o femeie îi poate afirma. În ceea ce mă privește, ai împins prea departe grija ta perpetuă de a nu spune altceva, ce n'ar fi strict adevărat.

Subliniind că nu mă iubești, ai pierdut toate șansele — care erau totuși mari — de a mă cuceri. Ai uitat că sunt o femeie cinstită în toată accepția cuvântului și care nu mi-am îngelat niciodată bărbatul decât cu amănți ce mă adorau la nebunie. Nu m'ăși fi putut da ție decât dacă mi-ai fi spus, cu un ton destul de sincer, că mă iubești.

O femeie cinstită, când ea este inteligentă, nu dă decât o crezare relativă unei asemenea declarații, însă nu se poate lipsi de ea, fiindcă îi permite să-și păstreze propria-i stimă.

Deci nu ai înțeles că vorbele noastre de dragoste salvează demnita-

Nu mai pot, m'am săturat!

— S'a făcut mare băiatul d-tale....
— O, da! A început să spună hau!
hau!

tea femeilor și sunt în ochii noștri
scuza slăbiciunii avute?

Spre a seduce o fecioară, e sufici-
ent să știi să-i turburi simțurile —
dar pentru a cuceri o femeie cinstită,
trebuie să te adresezi inimei.

Dacă într-o zi, sentimentele tale se
vor schimba...."

A fost deajuns o săptămână ca sen-
timentele mele să se modifice.

Cu un tremur în voce, semn indis-
cutabil al unei mari pasiuni, am zis
deodată Valeriei că inima mea „sân-
gerează după sufletul ei micuț”

Atunci această cinstită femeie, ale
cărei scrupule nu puteam să nu le
admir, mi-a răspuns cu cea mai apa-
rentă sinceritate:

— „Știu de multă vreme că mă
iubești!”

Și, cum ea disprețuia enorm coche-
tăria, adăogă, coborând vocea și ochii:

— „Măine, la trei, viu la tine a-
casă”.

Foaie verde coji de nucă
Mi-a venit un dor de ducă,
Mi-a venit să plec așa
Încotro voi apuca,
Am răbdat destul de foame
Și-am tăiat din gros piroane
Dar acum s'a terminat...
Numai pot m'am săturat!

Foaie verde de lipan
N'am măcar un gologan,
Ghete n'am, cămașă n'am
Pantalonii nici gând să am,
Umblu-aproape desbrăcat...
Numai pot, m'am săturat!

Foaie verde mere-pere
Numai am nici-o putere,
Am ajuns ca o scrumbie,
Decând stau fără simbrie,
Și-am s'ajung — în mod pedant
Un cadavru ambulant,
Căci prea mult am îndurat...
Numai pot, m'am săturat!

Foaie verde busuioc
Rău e ca să n'ai noroc,
Cu stomacul chiorăind,

Când la alții e'ndopat...
Numai pot, m'am săturat!

Foaie verde de mohor
Mi-a venit un dor să sbor,
Mi-a venit să plec în China
În Egipt și Argentina,
Numai pot să stau aici
Fiindcă am un mănărici
În provincia Banat...

Nu mai pot, m'am săturat!

Și iar verde coji de nucă
Mi-a venit un dor de ducă,
Mi-a venit un dor de dus
Prin țările din apus,
Toți profită de C. F.
C'a redus biletele,
Și de-aceia bunăoară
Mi-a venit apă la moară:
Și-acum, ca să nu scap trenul
Mi-au valiza și jobenul
Și mă sui în „personal”
Căci s'a dat primul țiganul...
Salve, Niță Pitpalac!
Salve, Sițo, c'am plecat...

Numai pot, m'am săturat!!

Ghiță Pisălog

FARA CUVINTE

Arta de a ghici caracterul prin sărut

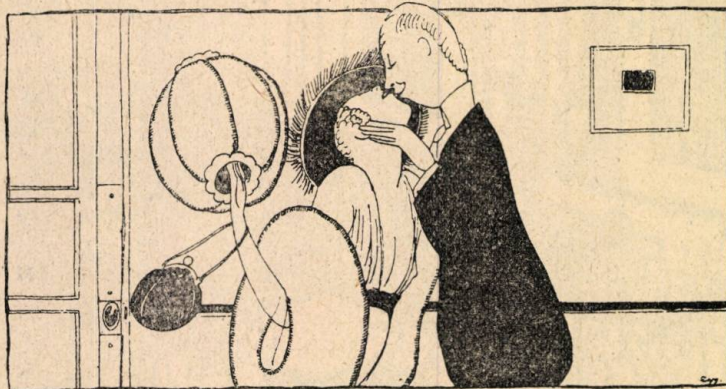
Prima sărutare cade, în general, pe mână. E sărutarea cea mai greu de analizat. Asemeni trișorilor cari își lustruiesc pielea degetelor pentru a

putea recunoaște cartea după pipăit, femeile ar trebui să-și lustruiescă mâinile, pentru a înțelege ce spun buzele bărbaților.

Sărutul peste toaletă, este dovada că acel care îl dă, este mai mult lacom decât delicat.

Ferțiți-vă de acei care sărută mâinile înmănușate. Aceștia vă vor decepționa prin umilința lor.

Dacă viitorul partener se mulțumește cu obrazul sau fruntea pe care i-o oferi, sunt semne bune. Adevăratul gastronom savurează și aperitivele.

A ști să primești un sărut, este o

știință tot atât de complicată, ca și a da un sărut. E greu să înțelegi. E greu să nu înțelegi. Dar e și mai greu să pari că nu înțelegi.

Azi totul merge strună

*Azi totul merge strună... ca pe roate,
Găsești ce vrei, dar lipsă duci de toate.*

*Fână mai eri ori-care cioclovină
Era boer, iar tu țăran în tină...
Acum și-au scos din ochi monoculul
[geam*

Și jură că-s țărani decând cu-Adam!.

*Învățătorii dela sate
Cer deputați să fie toți, fărlate...*

*Meșteșugarul cere ca să fie
Cel puțin membru la Academie!...*

*Măturătorii și hamalii cer
Să intre și ei în minister!...*

*Și de vom merge astfel înainte,
O să vedeți, vă rog să țineți minte,
O să vedeți privighetoarea pusă 'n jug,
Mașina trenului trăgând la plug...
Măgarii 'n cor, cântând la sîdrofil,
Iar morții stând la masă cu cei vii;
Și bivoli să sboare în văzduh,
Tâmpiții și idioții oameni de duh!*

*Așa ajunge-vom când nebunia
Va prinde rădăcină în România,
Dar vom ruga pe Dumnezeu fierbinte
Să ne mai dea și nouă-un dram de
[mintel!..*

Dra Ion

— De geaba-mi vorbești... Sunt surd.
— Nu-ți vorbesc... Mănânc!

Caută să nu fii serios decât atât cât necesită obligațiile ipocrite ale vieții.

*

Ceasornicul ronțăie fără încetare fericeala. Marii fericiți sunt oamenii simpli cari nu cunosc nici ora, nici calendarul.

*

Castitatea este fata-mamă a tuturor viciilor.

*

Dacă ai de corijat o prostie, ai dreptul să te contrazici.

*

Cotnarul e un vin creștin din naștere. E de prisos deci, să-l mai botezi.

*

Filozofia începe în grădina înflorită a bunului simț și se sfârșește în mărăciunișul prostiei.

*

Ora băii este pentru femei, ceea ce reprezintă aperitivul pentru bărbați.

*

O femeie nu se hotărăște să devie sau să rămână amantă, decât atunci

Știți că...

— In Capitală se dărmă toate casele de vânzare?

*

— La Bucurștii noi s'a pus zilele trecute temelia unei fabrici de făcut

*

Înazuri?

— Peste câteva zile, Piccard vător, se va înălța din nou cu balonul în...

*

Înărful degetelor?

— In Mexic s'a descoperit o plantă care are proprietatea de a vindeca... clep-

*

Itomania?

— Pe calea Griviței, o motocicletă s'a ciocnit cu o mașină... de gătit?

*

— Din cauza ploilor, mai multe sate din Moldova au fost luate și duse călare într'un târg de vite?

*

— Matchul de box Maniu-Carnera s'a amânat din cauza lipsei de... putere?

*

...Toate articolele și-au ridicat prețurile la maxim de viteză?

Ghiță Pisălog

când a pierdut nădejdea că va fi legitimată.

*

Bătrânii au slăbiciune pentru acest aforism desuet: — Pe vremea mea... ei!... pe vremea mea!

*

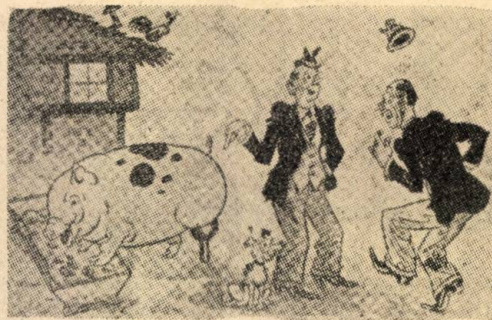
Curajul este disciplina rece impusă instinctului de către voință.

*

Dacă treci drept nătărău, nu te supăra și mai ales nu te arăta surprins. Căci nu ai de ce.

*

Gelozia pentru femeie înseamnă rivalitate.

— Ne-a fost milă să-l tăiem, mai ales că nu aveam nevoie decât de un jambon.

Intr'o noapte afumată

Luna învelea din cer
Totu'n argintiu mister;
Iar pe drum veneau tardivi,
Dela crâșmă, doi bețivi.

Unul, cum privea în sus,
O văzu și-a stat transpus:
— Ah, ce soare blând, divin,
Ca garafa cea cu vin!

— Soare? cum! celalt i-a zis.
Zău de nu vorbești în vis!
Este lună, să mă crezi!
— Ba ești chior! Ce lună vezi?

— Mă, e lună! ai căpiat?
— Ba e soare! Ori ești beat?
— Lună este, când îți spun!
— Ei să știu că ești nebun!..

Astfel, cearta s'a întins
Și la hartă s'ar fi prins,
Dar, văzând un trecător,
Merg să-l ia judecător.

— Dom'le!—și-l opresc din drum, —
Ce e sus pe cer acum?
Soare-i, lună-i, nu ghicim
Și deloc nu ne'nvoim!

Celălalt, mai beat ca ei,
Le răspunde: „Ăă... da!... ce-i?...
Tronc! Să spun... Dar n'am cum ști,
Căci nu sunt depe aci!”

Victor Adrian

Hoața pedepsită

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL“, STR. BREZOIANU 23—25, BUCUREȘTI

Taxa poștală plătită în numerar, conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. No. 120.228.932.

VESELIA

24

Joi
13 JUNIE
1935

— CÈ ARFACE
SOTULTĂU, DACĂ
NÈ-AR VEDEA ?
— TÌ-AR CÈRE
LECȚII !..

13 Iunie

Incomod

Citim într-un ziar de dimineață :

„Săteanul Petrache Hâncu, din comuna Pușcași, în lipsa soției sale de acasă, a ademenit pe propria sa fiică în etate de 12 ani, violând-o. La fetele micii victime, un trecător a intrat în casă și l-a găsit pe satir într-o ținută incomodă”.

„Ținută incomodă”? Se vede treaba că omul era la mare sârâmtoare.

Traducerile

Revista radiofonică germană „Der Deutsche Rundfunk”, care publică pauzele muzicale ale tuturor posturilor de radio din Europa, traduce astfel cuvintele ariei-semnal a postului bucureștean :

Komm, Lelitzo, in den Weimberg,
Komm, Lelitzo, Komm

Această traducere, ne amintește o altă tălmăcire mai veche datorită unui cunoscut om politic (nu e vorba de d. D. R. Ioanițescu), care a încercat să transpună în limba lui Molière poezia lui Vasile Alexandri, Penes Curcanul, în felul următor :

Nous sommes partis neuf de Vas-
iou

Dix avec le sergent
Et nul n'avait dans la poitrine
Le coeur froid
Gais comme le faucon facile
Qui vole dans la montagne
Nous avions trois plumes dans la
tête.

Et trois dans le pied.
Etc.

Luna apei

După „Luna Bucureștiului” și o profuziune de săptămâni și zile sărbătorești, se anunță o „zi a apelor”.

Foarte frumos dar ce-ai zice de pildă, de o zi a apei la care intră zilnic bietul cetățean?

Intr-un astfel de caz, inițiativa ar aparține de drept ministerului de finanțe.

Naționalul și gazetele provinciale

„Sunt gazete, spune „Naționalul Nou”, pe care, numai după titlu le cunoști că apar în provincie”.

Foarte adevărat. După cum sunt gazete de cari te miri că apar în Capitală

„Naționalul Nou”, de pildă..

Poetii tineri

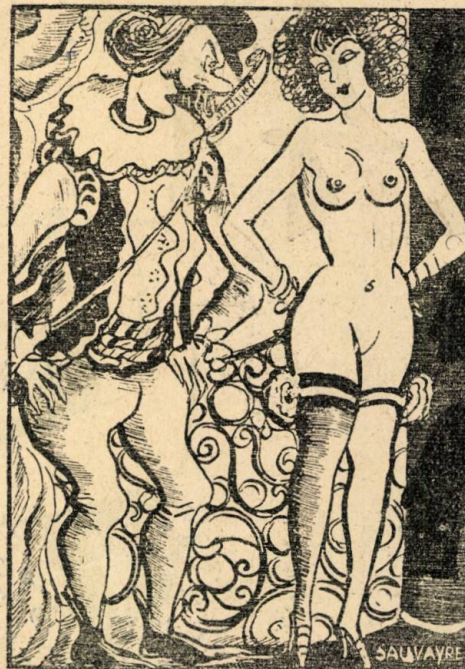
Desprindem dintr-un volum de poezii, datorit d-lui Virgil Carianopol :

„Morală

„Am onoare a a-mi anunța eșirea „definitivă din minți”.

Ca răspuns la această întâmpinare lirică, aducem cu onoare la cunoștința petiționarului că am luat cunoștință și vom aviza.

Mai mult nu putem face.

— Ai acelaș costum ca și în reoista de anul trecut.

— Da, de unde! Nu observi că de data asta am jaretiere mauve?

Atât îmi trebuie...

— Anecdotală —

Intr-o zi, de vară, caldă, un ȋigan anume Truță, Nainta spre târg să vândă conținutul din căruța.

Pe șosea, un om l-întreabă : — „Măi țigane ce-ai în saci?”

La care țiganu 'n șoaptă, îi răspunde : — „Taci bre, taci, Nu vorbi hașa de tare, da-ma dracu', zi încet.

— „Ce ai mă?” întreabă omul, cu un timbru prea discret.

— „Ei... hovăz!” spuse țiganul și par'că vorbea în gând.

Dar cum nici de data asta, omul nu l-a înțeles, (Poate era surd săracul, de-aia întreba mai des)

Se răsti la Truță al nostru : — Ce ai mă, ești mut sau ce-ai?

De ce nu vorbești ca lumea? Ce, ai limba de mălai?”

— „Taci mânca-te-ași, taci din gură... ia uite' ardi-m'ar focu” Nu țipa! făcu țiganul, văzând că se'ngroașe jocu!

E hovăz mâncați-ași barba, e hovăz pentru vânzare!”

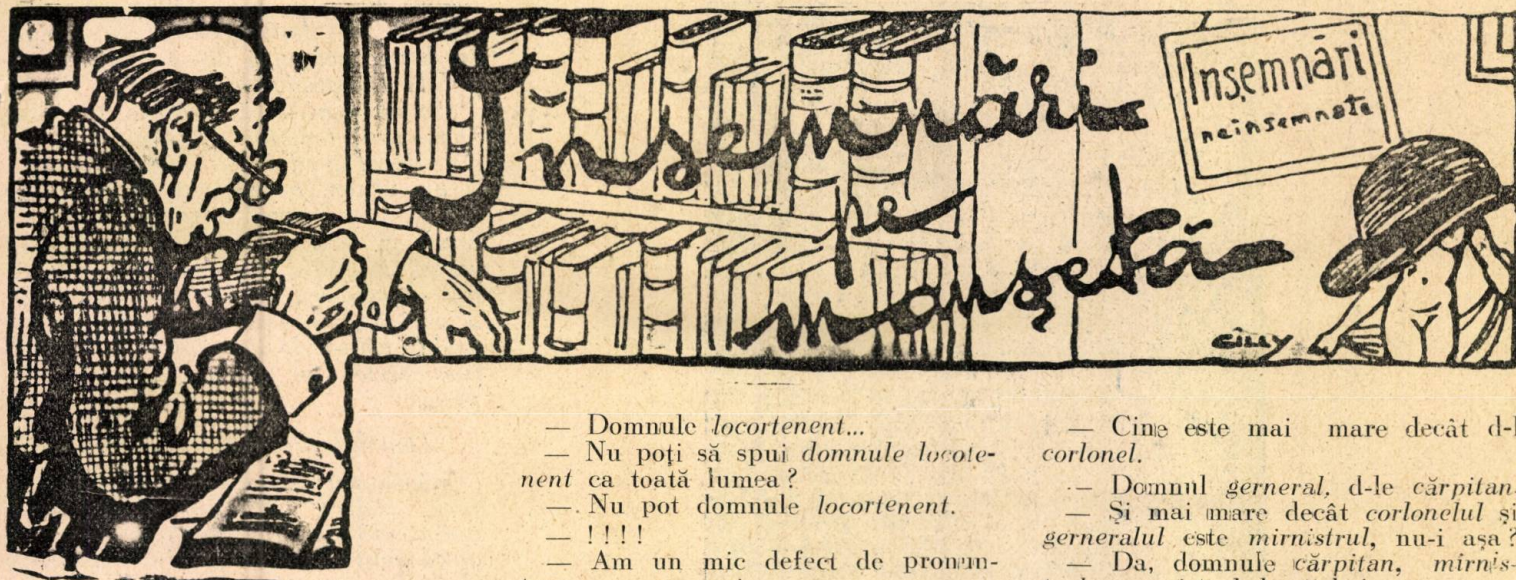
— „Bine mă! spuse-atunci omul, de ce nu vorbești mai tare?”

— „Da-ma dracului, mânca-te-ași și lasa-mă'n chilu zaii

Că hatât îmi trebuiește, numai sa m'auză caii!”

I. Gheorghiu Petre

Alphonse Allais

REZERVISTUL

— Ce mai faci, dragă prietene? Nu te-am văzut de un secol!

Și împingând spre mine un scaun pe terasa însorită a cafenelii, prietenul meu Guingois, îmi zise cordial:

— Ia un scaun.

Un scaun și nu un scaun, căci amicul Guingois are nevinovatul obicei de a înfrumuseța anumite cuvinte, cu un *r* interstițial.

Luai deci un scaun și mă așezai lângă dânsul.

— Ce mai e nou? mă întrebă după un timp Guingois.

— Aproape nimica dragă camarade, răspunsei eu ca să-i flatez mania.

— Îți bați joc de slăbiciunea mea, dar eu o respect, căci datorită ei am trăit împărătește în timpul ultimei concentrări.

— Glumești?

— Nu glumesc de loc. Timp de patru săptămâni, am trecut în ochii superiorilor mei drept un idiot simpatic, cu care nu se poate face nimic.

Și bunul meu prieten Guingois îmi povesti ineptă sa aventură, ineptă dar adorabilă pentru acei care îi cunosc glasul și figura de Christos englez și flegmatic.

Spațiul fiindu-ne cu avariație măsurat, ne vom mărgini la a rezuma povestirea chiar cu rizicul de a-i stîrbi din savoare.

De îndată ce s'a prezentat la cazarmă pentru concentrare, Guingois s'a văzut interpelat de un tânăr ofițer:

— Soldat! Vino încoace!

Credincios obiceiului său și regulamentelor militare, Guingois a răspuns:

— Ordonati, domnule locotenent!

— Cum ai spus?

— Domnule locotenent...
— Nu poți să spui domnule locotenent ca toată lumea?

— Nu pot domnule locotenent.

— !!!!!

— Am un mic defect de pronunțare.

— E nemaipomenit!

Tocmai în acest moment trecea pe acolo căpitanul, comandant de companie.

— Ce s'a întâmplat?

— Domnule căpitan, soldatul ăsta pretinde că nu poate să pronunțe cuvântul locotenent...

— Și cum pronunță?

— Locotenent...

— Ce ești nebun, băete?

— Nu sunt nebun, d-le căpitan...

— Cum? Nici cuvântul căpitan nu-l poți pronunța corect?

— Nu, domnule căpitan!

Guingois își zise în *petto*:

— Am împins gluma cam departe, dar acum nu mai pot da înapoi.

Între timp, căpitanul reluă:

— Ascultă, băiatule... E mai ușor să pronunți căpitan, decât căpitan...

— Așa este, d-le căpitan, dar eu nu pot să spun altfel.

— Bun. Vom vedea numaidecât. Cum numești pe ofițerul care vine călare?

— E un domn sub-locotenent, d-le căpitan.

— Așa ceva n'am mai pomenit! exclamă căpitanul și după ce se gândi un moment, reluă:

— Fii atent, băiatule... Repetă după mine: Parisul este capitala Franței.

— Parisul este capitala Franței, d-le căpitan!

— Te-am prins! Vasăzică poți să pronunți cuvântul capitală?...

— Pot, d-le căpitan.

— Și căpitan nu poți să spui?

— Nu, domnule căpitan.

— Mă! Să nu-ți bați joc de mine, că te ia mama dracului. Ai înțeles?

— Nu-mi bat joc de d-v, d-le căpitan... Defectul meu de pronunțare nu-l am decât atunci când vorbesc despre domnii ofițeri.

— Spune-mi cine comandă regimentul?

— Regimentul îl comandă, domnul colonel.

— Cine este mai mare decât d-l colonel.

— Domnul gernerat, d-le căpitan.

— Și mai mare decât colonelul și gerneratul este mirnistrul, nu-i așa?

— Da, domnule căpitan, mirnistrul... mirnistrul de război.

Locorteneanul și căpitanul se consultară vreme îndelungată. Nu rămănea nici o îndoială: soldatul își bătea joc de ei. În cele din urmă trimise după doctorul regimentului. Acesta veni imediat și după ce se informă, îl apostrofă pe Guingois:

— Cine sunt eu, leat?

Guingois îl privi atent:

— D-vs sunteți domnul merdic militar!

Doctorul rămase perplex.

— Domnilor, zise dânsul în cele din urmă, ne aflăm în fața unui caz patologic extrem de curios și de neînșitor. Singurul sfat pe care pot să vi-l dau, este să-l lăsați în pace pe nenorocitul ăsta, cât va ține perioada de concentrare. Altfel mă degajez de orice răspundere.

Recomandafia doctorului a fost observată cu strictete în tot timpul celor treizeci de zile.

După ce mi-a povestit toate acestea, Guingois a adăogat, nu fără un pic de dreptate:

— Evident, în tot timpul concentrării n'am realizat cine știe ce mari fapte războinice. Dar, — să fim drepți — nici ceilalți nu au făcut vreo brânză!

Fundația—Daniile Eugen Titeanu

Un cititor ne-a trimis alăturatul act de ctitorie pe care îl reproducem în fac-simile, spre a rămâne în vecii vecilor gloria ctitorului, d. subsecretar de Stat Eug. Titeanu.

E vorba în acest act, după cum vedeți, de fundația, de daniile angrosistului de pomeni, d. Titeanu, care acum un an purta nădragi cu „jeam”.

Dar cititorul întovărășește actul cu un comentariu pe care ne grăbim să-l publicăm, tot în scopul, firește, de a eterniza fapta măreață a marelui binefăcător.

Zice cititorul nostru :

Domnule redactore

al organului carele este întru veselie de pe pamentulu acesta și carele din ceriu picat este spre peștejirea păcătoșilor ce ajunsu-s-au din coategoale să stupească obrazul celor care întru sudoare trudesce pentru o coajă de pâne.

Domnule redactore,

din mila Impăratului ceresc, tatălu carele au făcut ceriul și pamentulu și

pre domnulu Tătarăscu, carele a scos din becu toate ciurucurile din neamulu ungro-vlahicesc, aflu că drept credinciosulu Eughenie Titeanu, temătorul de Dumnezeu și celu carele nu numai în ceriu are comoară, dară și pre tina de pe globulu terestru, — a datu zece metri de tablă pentru sfântulu lăcaș din comuna Celar. Și dacă temătorul subsecretariu al trebilor din lăuntru o a dat tablă pentru câtă costă pre rumân un lighan de curățitulu pre picere, nu s'au desăvârșitu și nici nu s'au plinut gândul ctitorilor dela Stefan cel Mare și sfânt și dela Mateiu Basarabul de cât cându el însuși iubitorul de Dumnezeu ctitor și ales al ținutului Romanai de preste Oli, s'au suit pre scară și de pre scară pe acoperișu ce-i era de lipsă și cu ciocanulu în strângătoarea de arginți a lui labă o au bătut-o și o au ținut-o pre ea, prima tablă.

Și erau de față dignitarii județului și ai comunei, și erau dascălimea, clerulu și populu și toți într'un glas strigat-au.

— Halalu să-ți fie bobocule! Să nu-ți mai moară altul înainte, că

dăduși un polu și te făcuși cu „fundatiile” lui Rokanfeleriu, cu daniile lo Brancoveanulu de i-o tăiatu capul la Țarigradul osmanilor.

Da nu pentru că suitu-s'a pre casa Domnului, temătorul primit-a hrisonul, drept piedecă la colbul vremii, și nu pentru aceea i-s'au pus pece-tea și s'au însemnal ziua și luna și anul, ci mai pârtoș pentruca fapta lui să fie adusă la cunoștința organulu caraghiosul carele este „Veselia” și elu să sponească în lăuntru lui pe foaie, câtă-i de can-Titeanu temătorul, carele s'au suit ca mîta pre co-periș.

Domnule redactore,

mântuescu acușica porovind însă că, fără cădere și fără înălăpăciune, dat-a ctitorul în tinichea, — căci, după câtă se arată, omulu care pușcă sfântulu, nu rămas-a, după ce înălțatu-s'a la scaunul de pornic, simplă tinichea-giurumea- nu dai un ban pre ea.

Și încheierea, domnule redactore?

Cum zice poetulu ăla de îngropatu-l-au cu taleru:

De-așa vremi se'nvredniciră cronicarii
și rapsozii
Veacul nostru îl umplură saltimbancii
și irozii

Cu plecăciune,

Ion Cioacă

din Celar, luna lui Cireșar,
Anul Domnului... Titeanu,
angrosistul de pomeni

V A R A...

Frunză verde de căline
Var vine, vara vine...
Toate vin, toate se duc
Vine vara cu bucluc!...

Vine vara iar cu soare
Cu zăduf și cu sudoare,
Vine vara cu călduri
Și cu sute de arsuri!...

Vine vara cu cuptor
Să ne coacem domnilor,
Să ne facem arămii
Tuciurii și stacojii...

Vine vara, ce ne facem
Pentru ca să nu ne coacem? !...
Preferăți la băi de mare
Sau la munte că-i... răcoare! ?

Frunză verde de căline
Toți o să plecați-însine,
Eu rămân în Capitală
Ca să înot... în nădușeală! !...

Ghiță Pisaloj

FEMEIA IN MIZERIE

Prima dată când te înșeală o femeie, e din cauza ei. A doua oară din a bărbatului.

Cea mai bună idee despre infinit, ți-o dă prostia oamenilor.

Autorul dramatic modern: un domn care este rând pe rând negustor, director, actor, regisor, vânzător de bilete... și poate scriitor.

Fericirea nu este decât un armistițiu între două conflicte.

Intr'o revoluție, sunt două feluri de oameni: acei cari o fac și acei cari profită de pe urma ei.

În amor, singura victorie este fuga.

Amorul este o prostie în doi.

În politică, o absurditate nu e obstacol iar trădarea nu e decât un delict.

Dați un cal aceluia care spune adevărul, ca să poată fugi departe.

Căinele singur poate face două lucruri deodată: să mănânce și să dea din coadă.

Să nu crezi că lăsându-ți părul la bărbier, l'ai plătit prin aceasta.

Șoarecele se căește doar atunci când se află în ghiarele pisicii.

Pentru băutură și mâncare se mai ostenește omul. Dar pentru muncă, cine nu poate, nu poate!

În teancul de corespondență adus de factor dimineața, directorul ziarului de ocrotiri sociale, „Salvarea”, găsi următoarea scrisoare, cu ortografie fantezistă:

Domnule,

Pentru onomastica mea, nu doresc nici colier de pierle nici automobil de lux, vreau numai câteva zeci de kilograme de cartofi și niște hăinuțe pentru cei cinci copilași ai mei dintre care cel mai mare are deabea cinci ani.

Bărbatul meu a murit de curând; am douăzeci și doi de ani. Vă alătur rez fotografia mea; rog apoi s'o restituiți.

Cu stimă: *Lola Condur.*

Cetitoare credincioasă a „Salvarei”.

Directorul avu un gest de nerăbdare; oamenii, cari, cu forța, îți vâră mizeria sub nas, sunt plictisitori!

Există în București atâtea societăți de binefacere. De ce nu s'a adresat uneia din ele? Lucrurile astea îl priveau pe el? Cinci copii, evident, sunt greu de întreținut!

Săcâit, scoase fotografia din plic. „Drace!” murmură el devenind deodată atent.

Dacă imaginea era fidelă, Lola Condur era o adevărată păpușă: poate, puțin prea durdulie, dar ce ochi, ce gură, ce chip surăzător și sensual.

Nu pot lăsa femeia asta în mizerie, repetă directorul. Trebuie să fim oameni. Imi fac o datorie cetățenească mergând s'o ajut!

Secretarul de redacție găsind scrisoarea pe birou, o citi, admiră frumusețea chip al femeiei, după aceea o ară-

tă redactorului șef, care chemă pe administrator...

Încă înainte de amiază, redacția întreagă, șeful expediției, paginatorul corectorii, toți holbaseră ochii la formele durdulii ale frumoasei femei. Fiecare își zise în sine: „Dela o femeie în mizerie, poți obține ușor avansuri sentimentale! Am s'o ajut, desigur, dar nimic nu mă împiedecă să trag micile profituri posibile din acest act caritabil!”

Și chiar dela amiază începu defilarea la Lola Condur.

Primul fu șeful expediției, Amedeu Surădeanu, care, curios din natură și amator de femei frumoase, își făcu apariția spre orele două.

El găsi, într'o cameră sărăcăcioasă și mohorâtă, însă de o curățenie exemplară, pe expeditoarea scrisoarei. Era mult mai frumoasă decât în fotografia trimisă.

Intr'un pat uriaș, cinci capete de copii apăreau și dispăreau sub o plapomă învechită, privind curioși la vizitator.

— Îți țin în pat, explică Lola, n'am hăinuțe să-i pot îmbrăca!

— E înspăimântător, zise Amedeu, pe care ochii de catifea ai femeii îl transformaseră brusc din filantrop în revoluționar: ha! cât de păcătoasă este lumea!

Povestește-mi viața d-tale!

Lola nară foarte simplu o poveste banală și lamentabilă: căsătoria la cincisprezece ani cu un lucrător pe care-l iubea, un accident de muncă; nașterile succesive ce o împiedecaseră să poată învăța o profesie oarecare, acum trebuind să spele cu ziua pe la diverse doamne.

— E atât de greu să speli, domnule!...

Lola își arătă degetele dela mâini ale căror unghii erau aproape tocite.

Amedeu, turburat, îi apucă mâinile și le sărută.

Lola păru să roșească, scoboră ochii cu moderie și reluă povestea existenței mizerabile, sfârșind-o cu ochii plini de lacrimi.

Amedeu o apucă de umeri și o sărută spre a-i ridica moralul.

— O! domnule, gemu ea, ce faceți?

— Nu știu, bolborosi el, emoția mă face să-mi pierd capul.

Însă Amedeu nu-i dădu drumul din brațe, și ea rămase rezemată de el.

Copiii începură să facă ochi mari. Amedeu, jenat, îi dădu drumul din brațe.

— Vino în camera de alături, zise ea!

„Camera de alături” era un fel de alcov cu un pat uriaș și două scaune.

— Te voi ajuta, afirmă Amedeu vrăjtit, voi fi prietenul tău... Îți promit că vei sfârși cu mizeria și sufe-

Fostul virtuoz care a devenit linotipist.

rișta! Trebuie să fim oameni, ce naiba!

— Ah! cât ești de bun! zise Lola cu elan. Slavezi viața copiilor mei.

Și, apucând mâna lui Amedeu, o duse la buze. Se pomeniră în pat, fără să știe bine cum!...

La plecare, Amedeu scoase o hârtie de o mie ca arvună a dragostei, în timp ce Lola pe care remușcările păreau s-o doboare repeta coplesită:

— Ce am făcut! Ce am făcut!

Avu însă destulă prezență de spirit să indice lui Amedeu, la cererea lui, ora și ziua când urmau să se revadă.

Seara, sosi însuși directorul, binevoitor și monoclat; el lasă cinci mii de lei, și își anunță o nouă vizită peste două zile, neîndrăznind să fie brutal în fața celor cinci martori tăcuți.

Tot personalul gazetei „Salvarea” defilă astfel, în tot cursul săptămânii.

Pe cei care veneau bănuitori de a nu fi trași pe sfoară, Lola îi câștiga în cinci minute. Camera fără foc, copilașii flămânzi, femeia tristă, atmosfera de durere decentă buimăcea repede scepticismul lor.

Lola ceda unora, promitea altora, făcând pe fiecare să jure că vor păstra cel mai mare secret asupra celor petrecute.

...Ah! cât de surprinși și vexați ar fi fost domniile dela gazetă dacă ar fi asistat, două zile mai târziu, la convorbirea dintre Lola și un bărbat dubios la masa unei berării de pe calea Griviței.

Ea adusese câștigul săptămânal și etala cu mândrie banii pe masă. În fața ei, cu șapca pe o ureche, serios și atent, Nae Mardeiașul zis Chibrit făcea socoteala. Erau peste zece mii lei.

După ce vâră banii în buzunar, zise femeiei ce-l privea cu niște ochi supuși:

— Asta zic și eu că este treabă! Vezi să meargă tot așa!...

— N-avea grijă, răspunse ea.

— Și fericită, guralivă, explică:

— Bună idee am avut să închiriez cei cinci copilași. Iată-ne deabia veniți din provincie și am deja formată o clientelă solidă, fără să fie nevoie pentru asta să bat toată noaptea trotoarele. Și când se vor împușcaăștia, mai sunt și alte ziare în București! Natural, pe proprietăreașă am pus-o în curent cu totul. Fiecărui tip care o iscodește despre mine, îi dau informațiunile cele mai mișcătoare!

Localizare de I. TRIF

UN DATORNIC CINSTIT

Să tot fi fost orele șapte sau șapte și un sfert, în dimineața aceea când m'am pomenit că prietenul meu Iuliu Vișinescu, îmi bate în ușă.

Servitoarea l'a introdus în dormitor, unde — evident — mă odihneam încă, având în vedere ora prea matinală.

Iuliu Vișinescu se așeză pe un scaun de lângă pat și ridicând indexul spre plafon îmi zise:

— Într-o zi — e multă vreme de atunci — eram în mare jenă financiară și m'am dus la unul din prietenii mei, căruia i-am spus: — „Imprumută-mă, te rog, cu un pol. Ți-l restitu negreșit până mâine”.

Din nefericire, a doua zi nu știu cum s'a făcut, dar m'am văzut în imposibilitate de a-mi plăti datoria. Sunt un om cinstit... Mă cunoști... De cât să-mi calc cuvântul dat, prefer să recurg la orice extremă... De aceea m'am dus la un alt prieten și l'am rugat:

— Imprumută-mă cu doi poli până mâine.

— De ce doi poli?

— Pentru că pe lângă datorie, mai aveam nevoie de ceva bani pentru unele nevoi foarte grabnice...

Și Iuliu Vișinescu continuă să povestească:

— Până aici povestea nu are nimic extraordinar. A treia zi însă, aventura mea luă o turnură senzațională. Inchipuește-ți că deplorabila mea situație pecuniară a rămas neschimbată și m'am văzut silit să împrumut *trei poli*: doi pentru datorie și unul ca să am cu ce trăi.

A patra zi s'a întâmplat același lucru.

— Fatalitate! am exclamat eu. Și am împrumutat patru poli. A cincea zi...

— A cincia zi, ai împrumutat cinci poli?

— Exact! De unde știi?

— Presimțire vagă...

— Da, dragul meu, reamă Iuliu Vișinescu. Urmărit de aceeași fatalitate, am împrumutat șase, apoi opt, nouă, zece.... Într-un cuvânt: știi de când ține asta?

— Nu.

— De șapte ani încheiați, dragă...

Astfel că ți-ai fi îndatorat, dacă m'ai împrumuta cu patruzeci și nouă de mii, șapte sute optzeci de lei...

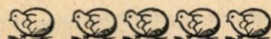
Și Iuliu adăugă sigur de sine:

— Până mâine...

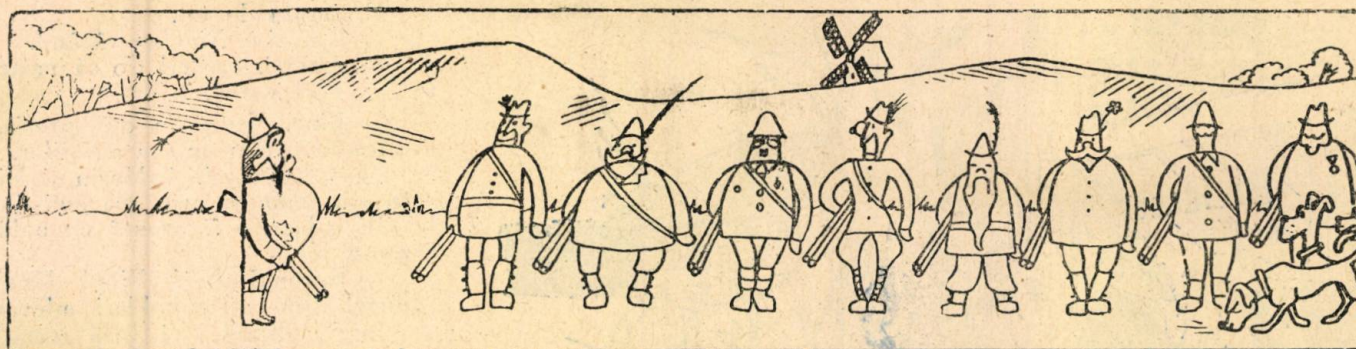

El. — E foarte delicat din partea ta că stingi lumina...

Ea. — Da, cel puțin nu intră fânțarii.

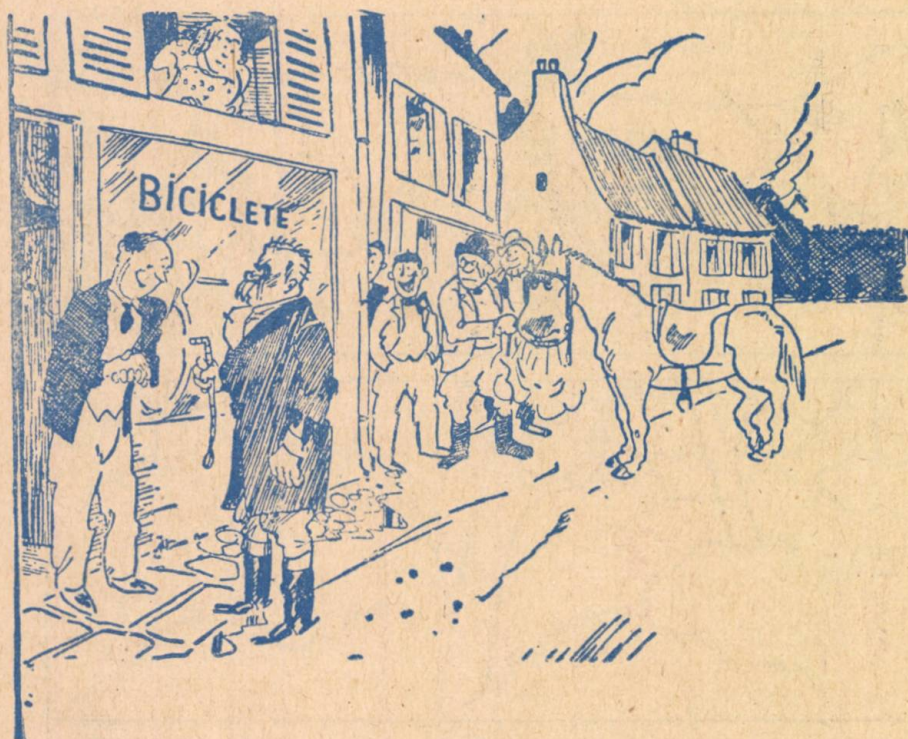

DICTATORUL

O partidă de vânătoare

DESCURAJARE

Călărețul. — Dă-mi te rog o bicicletă... dar să fie blândă!

CELE DOUA CADAVRE

Odată instrucția terminată, Mamin al Saftei și Niculae Vasilichie intrară în cantina regimentului așezându-se la o masă.

— Spune, Niculae...

— Ce, mă Marine?

— N'ai vrea să mergem astă seară la teatru?

— Cum nu. Costă, însă, prea mult... N'am decât cinci lei în buzunar.

— Atunci, ți-ar plăcea să intrăm pă de gratis?

— Cum!... Tu poți?...

— Da, pot. O să vedem piesa fără să plătim.

— Ce bine-mi pare. N'am văzut teatru decât la bâlciul de Sf. Maria în sat la noi.

— Păi, o să vezi acum un teatru și o piesă adevărată. Astă seară se joacă „Gemenii Mărchitanului”.

— Mi se pare că furierul e încă în cancelarie. Mă duc să-i cer două bilete de voie...

După ce rătăciră câțva timp prin clar obscurul culiselor și se ciocniră de numeroase decoruri, Niculae descoperi în fine o ușă care da spre magazia de accesorii.

— Hei, Marine!...

Intrară în magazie unde găsiră pe șeful mașinist și ajutorul lui pălăvrăgind.

Niculae se recomandă și arată ce doreau.

— Ați nemerit-o prost! zise șeful

mașinist. Sâmbăta seara nu se dau bilete gratis și, cu toată bunavoința...

— Păcat... Marin și cu mine vroiam mult să vedem piesa.

— Imi pare foarte rău... Mă duc însă să caut pe regisor.

Șeful mașinist reapăru curând cu regisorul.

Îi arătă pe cei doi soldați.

— Domnule regisor, iată doi tineri cari vor mult să vadă piesa... I-am putea întrebuința ca figuranți spre a înlocui cele două manechine... Vor închipui cele două cadavre din actul trei.

Regisorul reflectă o clipă.

— Ași vrea să-i servesc și eu. Dar tinerii știu să se ție pe scenă?

— Dv știți, nu-i mare greutate să faci pe mortul!

— Desigur... n'au nevoie pentru asta să fi absolvit Conservatorul.

Marin al Stanei și Niculae Vasilichie se priviră, fericiți și îngrijorați. Era, într'adevăr, un fel original de a vedea piesa.

— Primit cu toată inima, zise Niculae regisorului. Numai vă rugăm să ne arătați ce să facem.

— Iată: scena reprezintă curtea unei ferme. Suntem în 1916: gemenii mărchitanului sunt făcuți prizonieri de germani cari au asediat comuna.

În primul plan zac cadavre de soldați români. Logodnica unuia din gemeni venită din Bacău, îi crede morți

și-i se face rău zăbind soldații. Cele două cadavre sunteți voi...

E simplu de tot.

— Da, zise Niculae râzând.

— Atunci, credeți c'o să meargă?

— Nici vorbă.

— Bine. Veniți la opt precis, veți intra în teatru pe ușa artiștilor.

La opt fără cinci, Marin și Niculae treceau mândri prin ușa artiștilor.

În culoar, o figurantă semnală prezența lor.

— Suzana! Lili! Nina! Mya! Le-nuța! Uite niște soldați adevărați...

Într'o clipită, ei fură înconjurați de un grup numeros de femeiuste care-i asaltară cu întrebări.

Niculae răspunse cu mândrie:

— Suntem angajați să jucăm în actul al treilea.

— Ce rol?

— Suntem cadavre.

Hohote nesfârșite de râs salutară acest răspuns.

Primele două acte se jucară în fața unei săli pline.

În pauză, regisorul conduse pe cei doi soldați pe scenă și le arătă locul unde trebuiau să se culce, aproape de trunchiul unui copac.

— Să ascundeți inițialele dela vesteane sub fularele astea roșii și rămâneți nemiscați până la lăsarea cortinei. Înțeles?

— Da, domnule regisor, răspunseră cei doi soldați în cor.

Începu actul al treilea. Cele două cadavre zăceau pe pământ, cu capetele rezemate de trunchiul copacului.

Pocnituri de pușcă îndepărtate anunțau retragerea germanilor. Câteva scene patetice între mama gemenilor și primarul comunei, sosirea logodnicei, măriseră emoția publicului. Spectatoarele se ștergeau cu batistele la ochi.

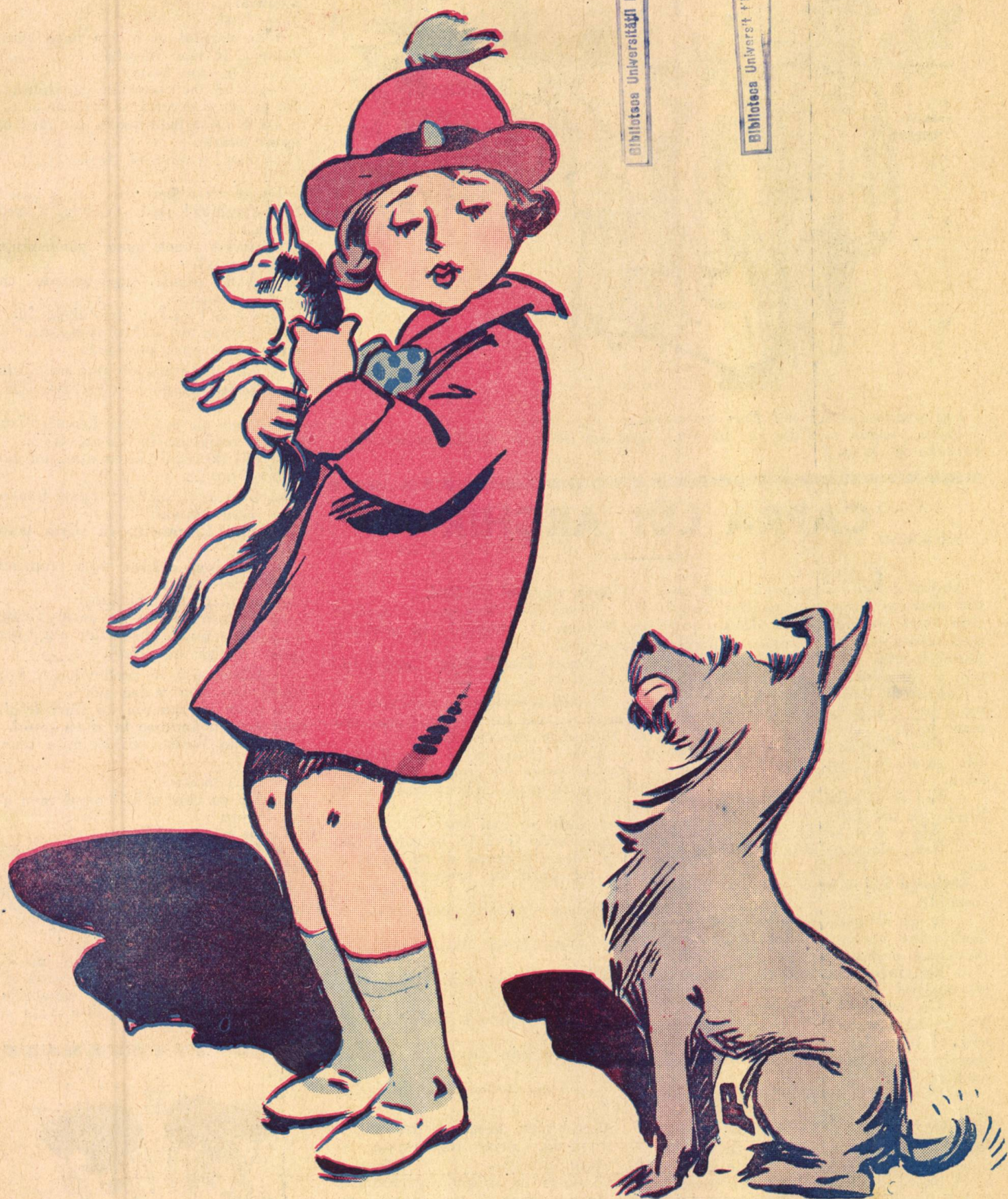
Toți compătineau din suflet durerea bieteii logodnice, care șovăind în brațele unei femei, privea cadavrele fără să îndrăznească să se apropie... când deodată, un râs enorm zgudui publicul, de la primele rânduri până la galerie.

Cele două cadavre se ridicară brusc și, buni soldați înainte de toate, Niculae și Marin salutară în poziție de drepti pe colonelul regimentului din cari făceau parte, ce tocmai intrase într'o loje de avant scenă.

Biblioteca Universitatii Iasi

Biblioteca Universitatii Iasi

CERERE ÎN CĂSĂTORIE.

I-ul pungaș. — *Ce ai? Pari emoționat...*
 II-lea pungaș. — *Cum să nu fiu. Tipul ăla de colo are în buzunare o pereche de cătușe!*

CAPRA LUI ARGHIR

Animalele, ca și oamenii, sunt copiii aceluiaș Creator și conduși după legi bine stabilite. Una dintre cele mai principale, este aceea a perpetuării speciei, de care nu este scutită nici o vietuitoare de pe pământ.

Capra lui Arghir nu mâncase de vre-o trei zile și behăea de-ți era mai mare mila.

— Ce-o fi având, fa Leanco, de stă așa supărată? își întrebă omul femeiea.

— Ei! ce să aibă? S'o duci la alde Vasile, că are țap.

— Ala o cere plată...

— Cere, sigur că cere! Că d'ăia îl are.

Bărbatul își strâmbă căciula să se scarpine.

— Ia nu te mai scarpina și dă o fugă până acolo, că tot bătătorești pământul degeaba.

— Las, m'oi duce mâine, răspunse el, căscând.

— Ce mâine?! se repezi Leanca. Na ici bani, zise ea, desnodând un colț al basmalei, de unde scoase o monedă, — și du-te acum că n'o fi la capătul lumii.

— Păi fa..., vru să răspundă Arghir.

— Nu te mai codi, sbieră nevastă-sa, că-ți arunc cu căldarea în cap!

— Ho!... că mă duc, se sperie omul. Legă capra de funie și încet, încet, o luă pe ulița satului, spre casa lui Vasile.

Pe drum, ca să-i mai treacă de urât, vorbea cu animalul:

— Și zi așa?

Capra aproba behăind.

— Mare ți-e minunea Doamne! se închină el, gândind la misterele procreației.

— Meee! făcu capra, privind-l în ochi.

— Ho, că te-oi logodi, o asigură Arghir. Și ce mai țap frumos! mai zise el, făcându-i cu ochiul.

— Meee! părea că se bucură ea.

Arghir privi cu jind la cârciuma ce-o lăsa în urmă: Ce-aș mai bea un rachiu!

Mai vorbi ce mai vorbi cu animalul, apoi iarăși îi răsări în cale o cârciumă. Merse aproape de ea, să se alegea cel puțin cu mirosul.

— Hmmm! făcu el. Bun trebuie să fie!

Mai merse vre-o trei pași și se opri

— Dac'aș lua un rachiu? și privind moneda:

— Tocmai pentru o cinzacă... Dar capra?...

Aceasta se uita la el cu nevino-văție.

— Las'că nu moare ea de dor! Așa e, fa?

— Beee! făcu animalul, întristat.

— Lasă fa, m'oi imprumuta și te-oi duce altădată.

Legă capra de stâlpul șopronului, intră în cârciumă și se așternu pe băut.

Abea spre seară sosi Arghir acasă, târând capra după el, care behăea a jale.

— Ai fost la Vasile? îl întreabă Leanca.

— Fost.

Dar văzând că-l cam bate vântul, femeia îl mai întreabă:

— Cu cine beuș?

— Când măntorceam măntălnii cu Ion a lui sergentul și mă cinsti.

Ea îl privi bănuitoare dar nu-i mai spuse nimic.

— Zău! completă Arghir.

După vre-o șase zile, capra muri.

— Arghire! țipă muerea, a murit capra...

Bărbatul venea agale, gândindu-se: Am pătit-o!

— Vino, omule, mai repede! mai strigă Leanca.

— Ei ho! că nu 'nvie dacă fug.

— Săraca de ea! o compătimi femeia și se puse pe bocit.

— Las'că nu era de nici un ajutor, zise Arghir, ca să cocoloșească chestia.

— Cum nu era? sări Leanca. Cum, când o mulgeam în fiecare zi?!...

— Păi de când stă ea așa... cu gândul la țap?...

— Ce stă, ce stă? se repezi femeia. Dar până atunci?

— Stai fa muere, că n'am murit eu!

— Mai bine crăpai tu!... continuă ea să bocească.

Și după ce se mai liniști:

— Ai fost sau nu, cu ea la Vasile?

— Cum nu Leanco, zău am fost, spuse Arghir cu sfială.

— Bine! zise ea neconvinsă. Apoi gândi: — Om vedea noi!

A doua zi, muerea își făcu treabă prin sat, ducându-se la al cu țapul.

— Nene Vasile, știi că mi-a murit capra?

— Care neică!

— Aia cu care a fost omul meu s'o dea la țap.

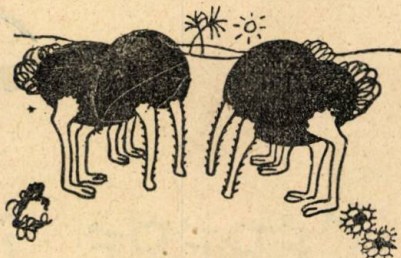
Vasile căscă ochii.

— Dar nu l-am văzut pe Arghir, dela cules!...

Leanca nici n'a știut când a ajuns acasă și vai de sămanul Arghir ce-a pățit. La sfârșit i-a mai spus:

— Las'că te'nvăț eu minte!

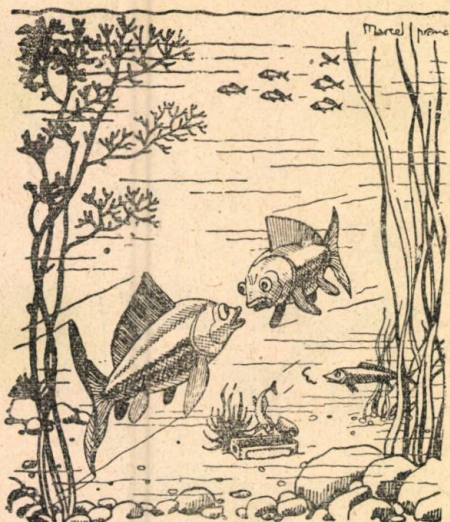
Și se sui în pod de unde nu s'a dat jos, nici a treia zi. O să vadă el! gândi ea, privind grinzile acoperișului. O să mă cheme el. Dar n'am să

De-a v'ați-ascunselea.

DISPERARE

— Dacă mă părăsești, să știi că mă arunc în aer.

mă cobor, uite așa! să știu că moare.

Bărbatul însă nici nu se gândi s-o invăte. Ba părea că se simte foarte bine fără ea. Își vedea liniștit de treburi, ca și când de când lumea era așa.

După alte două zile, Leanca își pierdu răbdarea și începu să hodorogască pe sus, doar-doar o va chema Arghir. Acesta privi în tavan, apoi eșea afară, fumând liniștit pe prispă.

Pe scară, muerea nu mai putu.

— Arghire!

— Ei?

— Ce-ai de gând?

— Eu?

— Da!

— Știu eu!

— Cum nu știi? se boci ea.

— Ce să știu fa?

— Să mă chemi jos! țipă Leanca, gata să plângă.

— Eu, fa?

— Da!! răcni ea.

Apoi își opri respirația să poată auzi când o va chema.

El însă fuma mai departe și sculpa.

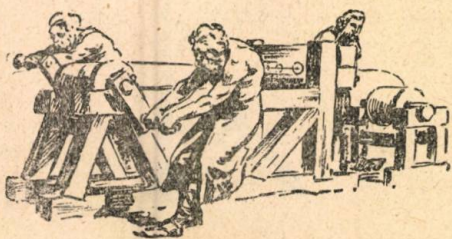
— Ce faci, mă?! strigă ea nerăbdătoare.

— Ce-i fa?

— Vrei să mă omori ca pe capră?! urlă ea, de astădată disperată.

Arghir zâmbi, aruncă țigara și-și răsuci mustața.

Raul Șerban

ARMURIERUL

În cochetul său magazin ale cărui vitrine sunt fixate de arme, Ionescu citește un ziar, în timp ce nevastă-sa cântărește meticuloasă niște praf de pușcă.

— Câte asasinate, exclamă deodată armurierul. La Ploiești un argat de cincisprezece ani și-a împușcat stăpânii, la Târgoviște, un șnapan de douăzeci de ani își doboară sora și pe un frate mai mare.... La Oradea, un vânător ucide cu focuri de armă trei oameni...

— Sunt posibile oare atâtea fără de legi! articulează placid nevastă-sa, ridicând spre cer niște ochi minunați.

Terminându-și lectura, Ionescu împătură ziarul și începe să se tângue despre afacerile sale proaste. Căci de aproape un sfert de oră n'a mai vândut nici arme, nici gloanțe.

Deodată, surâzând, se îndreaptă spre ușă, căci în prag s'au ivit doi clienți.

Doi clienți serioși, nici o îndoială. În cap au șepci, iar în jurul gâtului fulare tipătore.

Aspectul lor echivoc, dovedește că sunt apoi din cea mai vulgară clasă.

Armurierul se grăbește:

— Ce doresc domnii?

— Niște revolvere.

— Iată, zice el un pistol automat, prevăzut cu ultimele perfecționări. Volumul lui redus permite să-l ascunzi în buzunarul dela vestă. Totuși, funcționează cu gloanțe blindate.

— Cu celălalt care e mai voluminos, intervine soția armurierului, aveți avantajul unui calibru mai mare... Sunt în general preferate de clienții noștri.

— Vă mai recomand pumnalul ăsta minunat, rețuă soțul. Lama are o lungime de treizeci și doi centimetri, și vârful, de oțel platinat, își bate joc de orice rezistențe...

Intervine iarăși soția armurierului cu un surâs angelic:

— Puteți lua și bâta asta de cauciuc. E un articol minunat, care nu incomodează, cu care te poți bine apăra...

Cei doi apași examinează, drept cunoscători, acest arsenal de arme.

Unul din ei își alege un browning de mare calibru, a cărui țevă de oțel bronzat lucește sinistru.

— Il iau pe ăsta, zice el c-o voce acră. Vreți să mi-l încărcăți?

— Desigur.

Dintr-o singură mișcare, armurierul îndoapă jucăria ucigașă. Apoi cu surâsul unui băcan care vinde bomboane, îl întinde clientului:

Tânărul apaș nu pierde timpul. Lipind țevă pistolului de pieptul co-

merciantului, îi zice, c-un ton care nu admite nici o replică:

— Scoate banii, ori te ucid!

Tremurând ca o salcie plângătoare, bietul om se execută. Și supus, goleşte teigheaua...

În același timp, al doilea apaș, ametește pe armurieră lovind-o la ceafă cu faimoasa bâta de cauciuc...

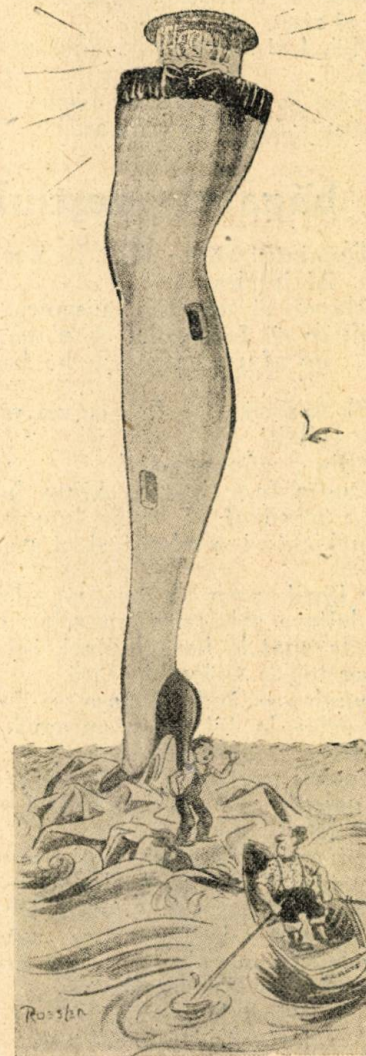
*

Seara, abia reveniți din emoție, cei doi cinstiți comercianți fac reflexă salutare.

Ei cad de acord că s'ar comite mult mai puține asasinate dacă n'ar exista armurierii.

Și, decizi să-și vândă magazinul, regretă cu amărăciune că insuficiența studiilor nu le permite să deschidă o farmacie.

I. Firt

— Găsește-mi un marinar care să nu vadă imaginea asta!

Țiganul deștept...

Un țigan venea alene de la un târg în spre satul lui.

— Azi nu mi-a mers bine zicea, n'am putut să fur nimic; apoi plecă înainte.

Tot mergând țiganul dete peste un cioban care sta trântit la umbra unui pom.

— Ia stai mă țigane, zise ciobanul,

— Iacă stau Romanico.

— Vezi tu oaia asta chioară?

— Hapăi cum să n'o văd.

— Ți-o dau ție de mi-o spune ce pasăre e aia care stă în plop ală de colo — și arată o cioară care sta într'un pom.

Țiganul se uită la plop, apoi se mai gândi și zise:

— Hei...! ți-ai găsit pă cine să păcălești...

Ce sânt prost să zic eu cioară
Pentru hastă oare chioară?

La băgatul deștiului

— Duminică să te duci la biserică țigane. Ai înțeles?

— Hapoi să mă duc cucoane... Da nu știu ce să fac acolo, că n'am fost neam... de afurisenie pe la ha besearecă.

— Să te duci și să faci ce vei vedea că fac ceilalți.

— Bine, mânca-te-ași!

Și dus a fost țiganul. Ajuns la biserică, a văzut că toată lumea era îngenuchiată și a plecat și el genunchii.

Dar itarii, prea strâmți, au pleznit de îndoitura șalelor și un șolțic care stătea la spatele baragladinei, i-a băgat degetul în... deschizătură.

Țiganul, crezând că „așa se face”, a procedat la fel cu o cucoană din fața lui.

Cucoana supărată se întoarce și-i dă o palmă. El o dă la rândul celui care îi făcuse pozna.

Drept credincioșii supărați de această purtare l-au luat la bătae.

Când a scăpat din mâinile lor, țiganul a rupt-o la fugă spre casă.

În curtea conacului, i-a ieșit înainte boerul care l'a întrebat:

— Ei, ai fost la biserică?

— Am fost săru' mâna.

— Și ți-a plăcut?

— Mi-a plăcut la început, dar când a fost la băgarea deștiului, am văzut stele verzi!

Prea multe întrebări

— Noroc fine!

— Noroc, nașule!

— Ce mai faci?

— Bine.

— Mai ai mălai?

— Mai am.

— Mai ai slănină?

— Mai am.

— Dar de celelalte?

— Câte puțin, nașule, am de toate.

— Da' birul l'ai plătit?

— Plătit, nașule.

— Da' datoria aia. Când mi-o dai?

— Apăi, iaca vezi, de aia nu-mi prea place să mă întâlnesc cu matale, că prea mă întrebi de multe!

Țiganul orb

Un țigan n'avea parale, nici tutun pentru lulea,

Se gândea el toată ziua ce să facă, cum s'o dea

Ca să capete parale și mijlocu 'l și găsește

Se preface orb îndată și începe de cerșește

Pe la drum, la fie-care ca să-i dea or'un gologan.

Până când un om îl vede și s'apropie de țigan.

— Bine mă te văd că ești,

Cât un munte și cerșești?

Incepu omul să-i zică.

— Apoi bine Românică.

Zău mânca-te-aș ce tot spui?

Să muncesc, da spune cui?

Să muncesc să-mi dea parale dacă's orb d'acum un an?...

Omul bagă atunci mâna și îi dă un gologan.

Și țiganul 'l și apucă

Dar când omul să se ducă

Incepu ca să-i vorbească — Românică să trăiești

Dă-mi alt ban, la dracu'n colo. Ce'mi dai bani d'ai bulgărești.

Iubitei mele

Iubita mea mi-a scris pe-o carte
Dintre acelea ilustrate:
„Mi-ai dedicat o poezie
Cu caracterul cam mișel
N'ași fi crezut, ți spun pe cinste,
Să fii așa de ușurel!”

Văzând că-mi scrie 'ntr'acest hal,
M'am dus de-a drept la decimal
Să văd de-s ușurel, cum spune!...
Acolo ce să vezi?... minune!...
Trosnea sub mine decimalu!...
Și cât pe-aci să se sfărâme!...
— Păi bine, draga mea, ușor suni
Când trag o sută chilogramme?!...

Dragion

— Intr'o zi am căzut dela etajul al cincilea.

— Și n'ai murit?

— Nu dar de unde ști?

Umor anglo-saxon

Romanța medievală

Era pe vremea cavaleriei. Soarele apunea încet spre Orient și lumina cu ultimele sale raze, turnurile sinistre ale castelului din Buggensberg.

Isolda cea sveltă se afla pe unul din donjonurile castelului. Ea murmură: „Guido”! și suspina profund.

În frumusețea ei eterată, părea că nici nu respiră. De altfel aproape că nici nu respira. Silueta ei se profila sveltă și grațioasă ca un meridian de longitudine.

„Guido!” murmură ea din nou. Și frângându-și mâinile adăogă: „Nu-l văd la orizont!”.

Între timp se făcuse noapte și ferestrele castelului se luminau. Margravul, tatăl ei, se pregătea să-i celebreze logodna cu Tancred Indrăznețul, în prezența vasalilor săi, Hubert cel Știrb, Eduard cel Chior, Roland Pantecosul și a altor câțiva.

Dragostea lui Guido și a Isoldei avea acea puritate divină, proprie amantilor din timpurile acelea. Ei nu se văzuseră niciodată și niciodată nu vorbiseră unul celuilalt. Ei nu se cunoșteau de loc. Și totuși se aubeau.

Cu câțiva ani înainte de timpul în

care se petrece povestirea noastră, Guido văzuse numele Isoldei scris pe o carte de rugăciune. El s'a făcut alb ca hârtia la față, și a plecat imediat la Ierusalim.

În aceeași zi, Isolda trecând pe străzile orașului Gand, văzuse cămașa de zale a lui Guido uscându-se pe o frânghie. I s'a făcut imediat rău și a căzut în brațele damelor ei de onoare. Și din acel moment iubirea i-a pătruns în inimă...

Guido luase hotărârea să realizeze mari fapte războinice pentru a fi demn de idolul său. În același timp și-a jurat că atâta vreme cât nu-și va ține făgăduiala, să nu mănânce decât mâncare și să nu bea decât băutură.

La Ierusalim, el ucise pentru ea pe un războinic Sarazin de proporții gigantice. La Constantinopol, ucise un ienicer turc și întorcându-se în Scoția, trimise pe lumea cealaltă pe un frumos highlander.

În tot acest timp, Isolda îl aștepta. Asta nu pentru că îi lipseau adoratorii. Pentru ochii săi frumoși, Otto cel Puternic se aruncase în mare; Conrad

Vulturul se precipitase din înălțimea donjonului în noroiul șanțului castelului; Hugo Uterinul se spânzurase în vârful unui nuc; Siegfried Sigisbeul băuse vitriol... Dar Isolda cea Sveltă nu le dăduse nici o atenție. Mama sa vitregă, Agata cea Ursuză, o îndemna să se mărite. Dar inima sa rămase credincioasă lui Guido.

Din timp în timp, ea primea dela el daruri prețioase. Astfel, i-a trimis din Ierusalim un baston-spadă cu cap de cămilă care simboliza credința, din Constantinopol o scândură de brad și din Venetia un pumn de tărățe.

Dar planul său era să se reîntoarcă în Gand, să escaladeze zidurile castelului, să ucidă pe tatăl Isoldei, să a arunce pe mama sa vitregă din înălțimea turnului cel mare și să-și răpească în cele din urmă logodnica.

În seara aceea se afla tocmai pe drumul care duce la Gand, împreună cu cincizeci de tovarăși de arme conduși de Hugo cel Cărcotaș.

Mulțumită întinericului, ei se apropiaseră de faleză și acum strecurându-se pe brânci, urcau drumul elicoidal care duce spre poarta fortăreței.

În momentul când sărbătoarea din castel era în toi, ei ajunseră pe puntea suspendată dela intrare.

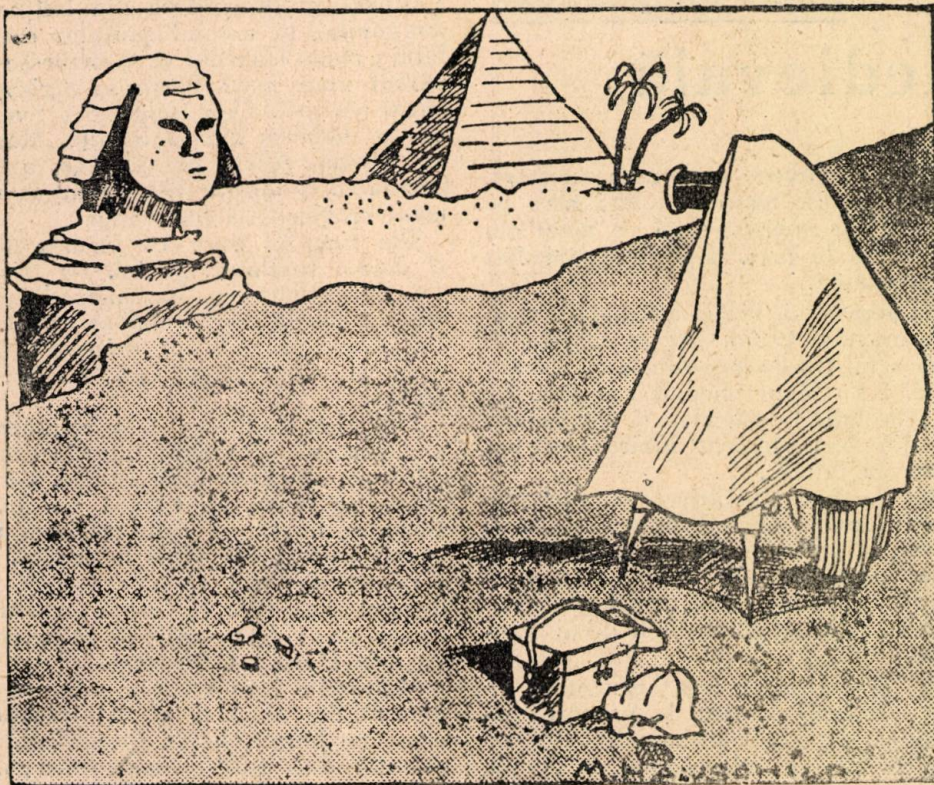
Guido purta un domino deasupra armurei, iar sub armură, ascundea o miniatură reprezentând trăsăturile a-

CALOMNII

— Ce număr porți?

— Treizeci și patru, dragă. Și când te gândești că toată lumea spune că trăiesc pe picior mare!

— Zâmbiți, vă rog!

doratei sale, pe care nu o văzuse niciodată, după cum în același timp Isolda, ascundea sub faldurile rochiei sale albe, o miniatură reprezentând trăsăturile nobile și bărbătești ale cavalerului necunoscut...

În castel, veselie devenise generală.

Urișul margrav golea cupa de vin în sănătatea lui Tancred Indrăznețul și făcea mare haz de glumele bufonului cocoșat Mascarillo, sosit chiar în seara aceea nu se știe de unde.

În timp ce stăpânul casei se ținea cu mâna de pânțec, Guido — căci el era bufonul — se ridică deodată și scoase măciuca lui de bătlăie.

Oaspeții margravului exclamă înfricoșaji:

— Guido! E Guido! viteazul Guido!

— Tăcere! ordonă dânsul. Sunteți prizonierii mei!

Și ducând cornul de vânătoare la gură el suflă din toate puterile.

Suflă iarăși, suflă mereu, dar nu se auzi nici un sunet.

— Puneți mâna pe el! strigă margravul.

— Pardon! răspuse Guido. În numele legilor cavaleriei, declar că am venit aici să o caut pe Isolda, pe care ați logodit-o cu Tancred. Vreau să mă bat cu el.

Convivii aprobară și lupea începu. Ea fu îngrozitoare.

Guido cel dintâi, ridicând măciuca cu amândouă mâinite lovi cu putere în capul înzăuat al lui Tancred. Apoi nu mai făcu nici o mișcare și fu rândul lui Tancred să dea o lovitură în creștetul lui Guido. După aceea Tancred se întoarse cu spatele. Guido îi dădu o lovitură piezișie în... posterior. Tancred făcu la fel și apoi căzând

în genuchi, primi dela Guido o a treia lovitură de măciucă între omoplați.

Era o adevărată luptă de agilitate și îndemănare.

Multă vreme rezultatul luptei fu nedecis.

În cele din urmă armura lui Tancred cedă și loviturile sale deveniră din ce în ce mai slabe.

Văzând acestea Guido, se folosi de un moment prielnic și își turti adversarul ca pe o cutie de sardelo.

Atunci punând piciorul pe pieptul lui Tancred, Guido își ridică viziera și privi în jurul său.

Un țipăt sfâșietor se auzi... Isolda alarmantă de sgomotul loviturilor de măciucă, se precipitase în sala ospățului unde văzu pe cavalerul visurilor sale. El, de asemeni, văzu pentru prima oară pe stăpâna gândurilor lui. Și amândoi leșinară, victime ale unei neînțelegeri grave. Guido nu era Guido, după cum nici Isolda, nu era Isolda.

Luaseră din greșeală alte miniaturi.

Pardesiul pungășului de buzunare.

Prudența lui Georgescu

Gică Georgescu — frumosul Gică, cum îl numeau femeile — era un băiat prudent și meticolos. Înainte de a se arunca în vreo aventură sentimentală, ținea să se înconjoare de toate garanțiile spre a nu fi surprins.

Dacă femeia cu care hotărâ să guste din cupa dragostei era măritată, se informa de vârsta, greutatea, înălțimea, lărgimea peptului, volumul bicepsilor și mărimea pumnilor bărbatului, precum și de caracterul, obiceiurile și orele lui de serviciu. Această documentație îi folosi adeseori.

Astfel când întâlni pe frumoasa Nina Jelă se informă imediat despre bărbatul ei.

Află că Jelă este lesne iritabil și

trescu! Individul ăsta mizerabil are întâlniri regulate cu ea.

Din sursă sigură aflu că Petrescu se va întâlni cu Nina Joi după amiază, la ora cinci, în fața Teatrului Național.

Te-am prevenit spre a putea aplica acestui prieten indelicat corecția ce o merită!

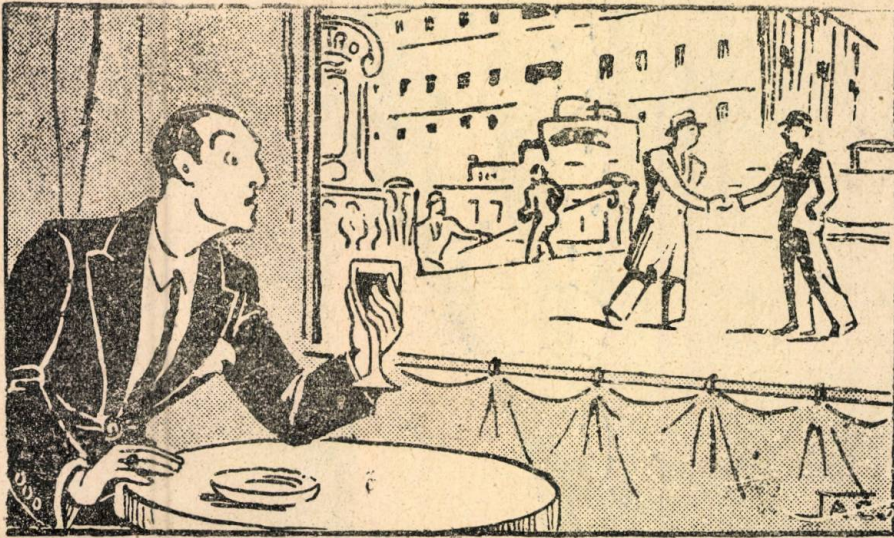
Sentimente compătimitoare

Răzbunătorul bărbatilor.

Gică reciti cu satisfacție această scrisoare pe care o vâra într'un plic cu adresa lui Jelă; apoi, apucând din nou tocul, scrisese o alta destinată lui Petrescu:

Prietene,

De obicei nu femeile sunt acelea cari fac primele avansuri, dar nu-mi

nu prea știe de glumă Ori, cum Gică ținea mult la integritatea membrilor lui, simți oarecare emoție.

La prima întâlnire cu Nina, ținu să afle la ce riscuri se expune aruncându-se în această aventură sentimentală.

— E capabil bărbatul tău să mă impuste! întrebă el.

— Nu cred, răspuse evasiv nevasta adulteră. Ține prea mult la situația lui.

— Il crezi capabil să bată pe cel care i-ar terfeli onoarea?

— Poate!

Gică avu o grimasă.

Nina susură:

— În dragostea ta mare pentru mine, n'ai putea suporta câteva palme ori sgârieturi?

— Cum nu, zise el fără convingere. Însă țin să știu unde mă poate duce mânia bărbatului tău!

— La spital ori cimitir! glumi ea.

Gică râse, dar cu un râs complet fals. Imediat ce ajunse acasă, se hotărâ să-și descarce inima.

Luă două coale de hârtie și scrisese: Domnule,

Paznic al fidelității conjugale a contemporanilor mei, mă grăbesc să te avertizez că nevasta d-tale te înșală cu un prieten al casei, anume Pe-

trăscu! Tot atunci vei ști și cine sunt. Sărutări, Accia care te iubeste. Georgescu duse cele două scrisori la poștă.

Planul lui machiavelic era limpede: să pună față în față pe Jelă și Petrescu, primul fiind convins prin scrisoarea anonimă că cel de al doilea este amantul nevestei lui.

Rezultatul acestei întrevederi avea să-l lămurească complet asupra eventualelor riscuri.

Joia în chestie, Gică se așeză la masa unei berării din piața teatrului, de unde putea vedea tot fără a fi zărit.

La cinci fără un sfert, avu bucuria să constate că Petrescu căzuse în cursă; în adevăr, acesta, care venise cu un taxi, începu să se plimbe prin fața Teatrului Național având pe buze surâsul învingător al amantilor fericiți.

— Așa! jubilă Gică. Acum e rân-

dul bărbatului să apară...

Nu sfârși aceste cuvinte că Jelă se ivi dinspre palatul Telefoanelor. În fine, avea să știe acum de ce reacțiuni e capabil soțul ultragiătat.

Jelă și Petrescu se găseau față în față.

Din colțul său, Gică urmărea atent scena.

Deodată tresări, bolborosind:

— Nu?... Imposibil!... O! atunci!... De necrezut!

Ceace vedea îl înălmurise: Jelă strânse afectuos mâna lui Petrescu și amândoi plecară la braț în direcția unei bodegi.

Gică nu-și credea ochilor. Jelă era probabil din categoria acelor bărbați cari nu fac prea mare caz de necredința nevestelor lor.

— Iată acum cum pot iubi fără nici un risc pe Nina, monologă Gică complet liniștit.

Se hotărâ să procedeze fără jenă.

A doua zi se duse la Nina, care exclamă văzându-l:

— Ce imprudență! Dacă vine bărbatul meu?...

Gică zise:

— Nu-mi pasă! Când iubesc, nimic nu mă poate împiedica!

Ea îl admiră:

— Ah! Gicule, ești un leu superb și curajos!

El primi complimentul și adăugă:

— În caz că bărbatul tău are să ne deranjeze, îl arunc pur și simplu pe fereastră!

În clipa aceea o chei scârtăi în ușă.

— Cerule! Bărbatul meu! exclamă Nina.

Gică făcu pe eroul:

— Doamnă! trâmbiță el, vei vedea imediat ce am să-și fac!

Jelă pătrunse în cameră, zări pe Gică și înțelese... Pași amenințător spre el:

— Mizerabile!...

Gică se rătoi:

— Haide să luăm o bere și gata!

Dar Jelă apucă pe amant de gulerul hainei și-i aplică o astfel de corecție, că bietul băiat trebui să fie transportat de urgență la spital, unde rămase o săptămână.

— Nu înțeleg nimic, mormăia el în nopțile de insomnie. Cu Petrescu s'au petrecut altfel lucrurile!...

Câteva săptămâni mai târziu avu explicația acestui mister: Petrescu imediat ce primise misiiva prin care i se da întâlnire, se duse la Jelă și îi arătase scrisoarea.

Acesta, intrigat de semnătura „Răzbunătorul bărbatilor” din scrisoarea sa, stabilise foarte natural o corelație între cele două epistole.

— Cred că vrea cineva să-și bată joc de noi, Petrescule, zise el. Haide să ne amuzăm pe socoteala tipului în chestie!

Cei doi prieteni căzură de acord să meargă la întâlnirea fixată, spre marea nenorocire a lui Gică înșelat la rândul său de aparențe.

GOLF

EL. — Ce fericire, de-aș fi eu mingia pe care o privește ochii d-tale frumoși!
EA. — Tocmai mă pregăteam s'o trimit la plimbare...

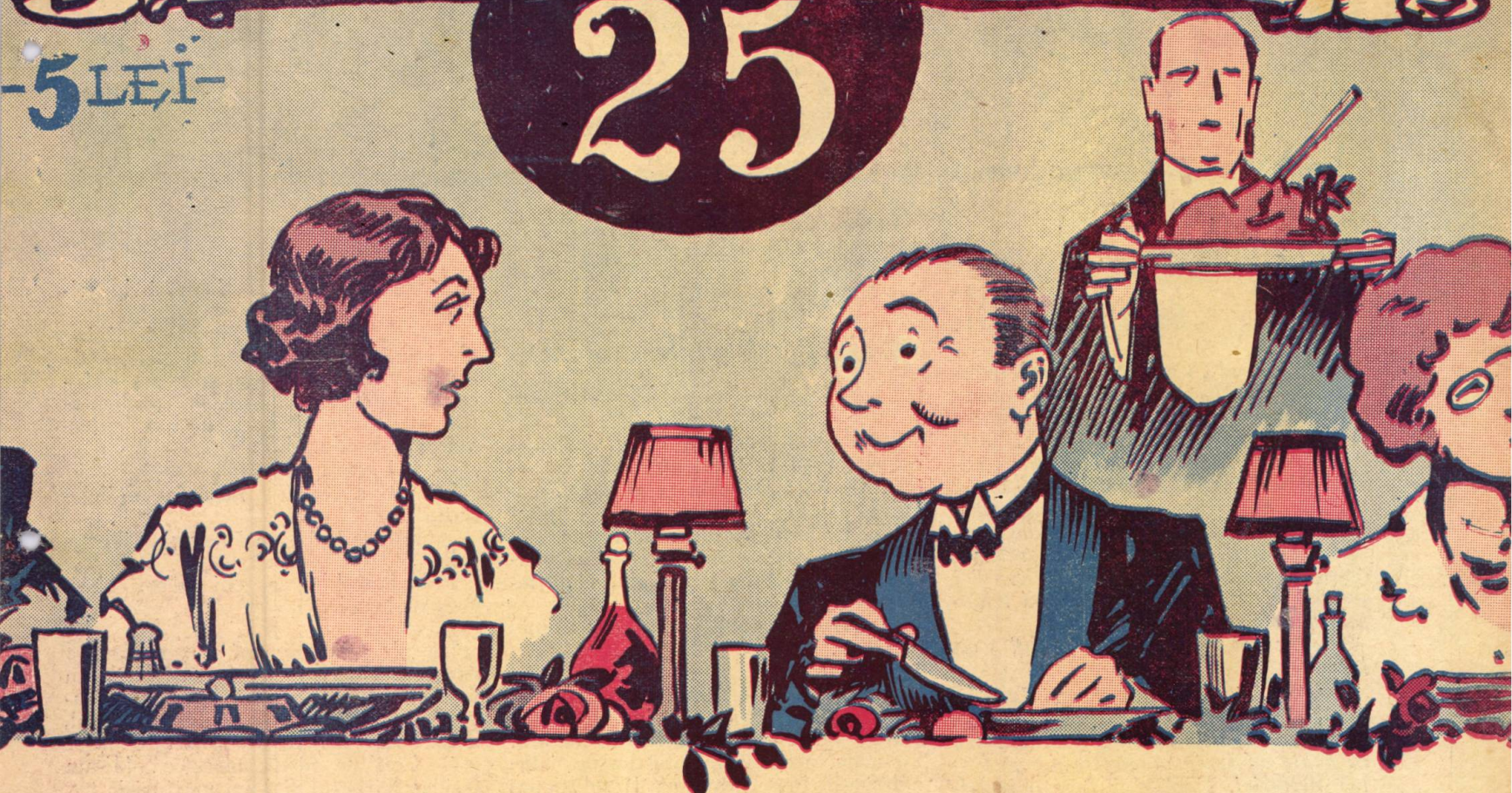
TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL”, STRADA BREZOLANU 23—25. BUCUREȘTI

Taxa poștală plătită în numerar, conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. No. 120.228/932.

VESELIA

25

5 LEI

— DOMNULE, DACĂ MĂ IUBEȘTI, MAI BINE
SPUNE-MI-O, DE CÂT SĂ-MI NENOROCEȘTI PANTOFII.

20 Iunie

Scriitorii tineri

Răspunzând la o anchetă, întreprinsă de o publicație literară, și anume la întrebarea: „Este discrepanța dintre scriitorii tinerei generații și cei „bătrâni”, un corolar al războiului?”, caricaturistul Neagu Rădulescu declară: „Este. Sigur că este. Înainte de războiu halba de bere era 50 de bani. Acum e 8 lei. Mihail Sorbul, Carol Ardeleanu și alți pivandieri ai boemiei puteau să chefuiască în lege. Să trăiască, să năbească.

Pentru noi, ăștia de azi, cheful e un lux.

Poate, d'ăia tineretul de azi face literatură de bibliotecă, de interior. Șade cu Proust în mână și se visează în brate cu toate madonele de pe Calea Victoriei. Dacă s'ar face o statistică a scriitorilor tineri și de introspecție s'ar vedea că toți sunt impotenți”.

D. Neagu Rădulescu vorbește despre generația d-sale și poate puțin și despre sine. Noi îl credem pe cuvânt, după cum am crezut odinioară și pe d. Geo Bogza, care mărturisea vicii singuratică, într'un volum de poezii confiscate.

Acolo însă unde nu-l mai urmărim pe d. Neagu Rădulescu, este scuza pe care d-sa o găsește generos tinerilor literatori din leatul d-sale:

„Pe urmă și sângele pe care l'au mușcat cu țărână părinții noștri, a contribuit la țigheala actuală a scribilor cu mustață încă necăruntă”.

Așa dar, părinții sunt de vină; părinții și lupta pentru înfăptuirea României Mari. Cu alte cuvinte, țigheala aceasta este în același timp ereditară și patniotică.

Mde!

I. Mihalache și spânzurătorile

Președintele partidului național-țărănesc a declarat, cu prilejul întrunirii din Chișinău, că este pentru spânzurarea acelor cari au furat avutul statului.

Declarația d-lui Mihalache a provocat — zice-se — nemulțumiri în propriul d-sale partid. Pe alocuri s'au semnalat noi dizidențe.

Ceeace l'a făcut pe un fruntaș al partidului să exclame:

— Numai de s'ar opri aci, că ni se descompletează partidul.

Demisia d-lui Manolescu-Strunga

În ultimul timp s'a vorbit insistent despre demisia excelenței dela industrie. Unele ziare s'au și grăbit s'o anunțe.

Dar d. Manolescu-Strunga, care nu înțelege să abdice cu una cu două pentru o bagatelă de principiu, a declarat:

— Orice s'ar întâmpla, eu rămân ministru.

Și va rămâne. Căci d. Guță Tătarăscu nutrește o secretă solicitare pentru gafeurii din cabinetul d-sale. După cazul d-lui Victor Iamandi, avem de înregistrat acum un caz Manolescu-Strunga, care va fi soluționat grabnic conform tradiției celui dintâi. D. Strunga va fi trecut la alt departament, sau se va crea unul anume pentru d-sa.

În acest din urmă caz sugerăm înființarea unui departament al propagandei economice — d. Strunga se știe e un propagandist emerit — care să facă pendant însărcinării celui alt mare propagandist român: d. Victor Iamandi.

D. Eugen Ionescu

Autorul faimosului „Nu” despre care ne-am ocupat și altădată, este un scriitor din generația d-lui Neagu Rădulescu, Geo Bogza și comp.

Iată de ce nu va surprinde pe nimeni răspunsul d-sale la ancheta „De ce scrieți?” a unui ziar din Sărindar:

„Ar trebui ca fiecare scriitor să fie în stare a răspunde: Scriu pentru că geniul meu, experiențele mele supreme, supraumana mea pătrundere și adâncime trebuiesc împărtășite oamenilor. Scriu pentru că un demon interior mă obligă la aceasta”.

Doi oameni, în toată cultura românească, puteau crede despre ei lucrurile escelente de mai sus. Aceștia sunt: Mihail Dragomirescu, Nicolae Iorga, Ioan Heliade Rădulescu, B. P. Hașdeu ș. a.

Așa dar cei doi oameni, sunt urmații patru... și alții.

Nu! d-le Eugen Ionescu.

Judiciare

Scena s'a petrecut deunăzi la tribunal.

D-ra L. G., una din gloriile feminine ale baroului pleda într'un proces de divorț. Căldura din sală era sufocantă. Adăogați la asta și... prolixitatea pledoariei și veți înțelege intervenția președintelui:

— Mai aveți mult, maestre?

Tânăra avocată a răspuns cu ingenuitate:

— Până când... va înțelege tribunalul.

Prezidentul și cei doi asesori și-au mușcat buzele.

*

Un alt mare avocat bucureștean a cărui specialitate sunt divorțurile, a fost interpellat deunăzi de către o frumoasă actriță a Teatrului Național, care venise pentru o consultație:

— Ce-i de făcut, maestre? Mi-am înșelat bărbatul și i-am mărturisit tot.

— Tot?

— Tot... dela început.

Maestrul a exclamat cu prefăcută surprindere:

— Te felicit! Ai o memorie fenomenală!

— Cărțile spun că vei fi victima unui furt.

— Cât ai de gând să-mi ceri pentru consultație?

Povesti mitologice

RUGA IMPLINITA

În dimineața asta, sculptorul Pygmalion nu întredeschise ochii decât spre a-i fixa melancolic pe figura de marmură a Galateei, operă a mâinilor lui, pe care o îndrăgise nespuns decând un aeropağ sever o respinsese din incinta sacră a Salonului.

În toate diminețile, la deșteptare, Pygmalion își fixa astfel ochii asupra Galateei, dar în dimineața asta o privea cu mai multă durere ca de obicei, fiindcă, în ajun, Speranța îl decepționase crud după ce îl legănase câteva clipe pe ghenunchii ei înșelători. Inspirat de ea, se duse, într'adevăr, la templul Afroditei spre a ruga zeița să dea viață statuei dragi, de a-i însufleți opera și a face în așa fel ca obiectul dragostei lui să înceteze a fi obiect, pentru a deveni femeie.

O femeie capabilă să iubească și să cârpească blamide.

Apoi, cu inima plină de speranță, se îndreptă încet spre muntele Martirilor unde își avea locuința, gândindu-se că poate o va găsi pe nimfă ocupată cu treburile casei.

Dar, vai! statuia era tot de marmură, rece și înțepenită în aceiași atitudine în care apăruse în fața juriului.

Atunci, nefericitul Pygmalion izbucni în plâns.

Iată dece, în dimineața asta, era atât de trist!

Gândindu-se la lucrurile acestea, sculptorul suspină adânc. Dar suspinul fu așa de puternic că toate lucrurile se mișcară în atelier.

Și, ca și suflul lui Prometeu care preschimbasese odinioară în ființe ome-nești figurinele țepene de lut, tot astfel răsufierea lui Pygmalion, încărcată de dragoste, însufleți efigia Galateei.

Puțin câte puțin, sculptorul văzu marmura împurpurându-se. Văzu mersul sângelui sub epidermă și mișcarea respirației ridicând pieptul.

Apoi, văzu în fine nimfa părăsind poziția rigidă ce o avea și sărind sprintenă pe pământ, ca o femeie adevărată.

Atunci, nebun de pasiune, Pygmalion se aruncă la picioarele ei și, îmbrățișându-i genuchii cu brațele strigă:

— O! Galateie! Afrodita a bine voit să-mi asculte ruga! Ți-a dat scânteia divină a vieții ție, pe care te modelasem din argilă și te tăiasem în piatră!

Dar dovedește-mi că odată cu viața și mișcarea, zeița ți-a dat de asemeni și graiul.

Vorbește! Vorbele ce vor eși de pe buzele tale vor fi pentru mine un murmur mai dulce ca adierea zefirului prin ramurile silsifilor în floare!

Atunci, nimfa coborându-și ochii, zise cu voce armonioasă:

— Dragul meu, vrei să fii așa draguț să-mi cumperi o tunică? N'am absolut nimica să îmbrac!

Atunci Pygmalion înțelese că Afrodita făcuse o glumă proastă cu el.

Și mâhnit, se duse să bea niște nectar spre a se consola.

I. Flirt

— Drace! E al treilea deget, săptămâna asta!

RECUNOȘȚINȚA

— E oare aci? zise călătorul. Și el scoase din buzunar, spre a controla cu grije, un mic carnețel uzat. Se afla în fața unui han modest din Moldova.

— Pardon, domnule hangiu, zise el, n'a venit aci într'o seară, acum zece ani, un tânăr sdrențaros? cerând adăpost pentru noapte și un codru de pâine. Nu ești d-ta omul care l'ai primit cu atâta inimă deschisă?

— Da, eu sunt, răspuse hangiul, după ce se gândi câteva clipe. În adevăr, îmi aduc aminte...

— L'ai îngrijit... i-ai dat să mănânce o farfurie plină de varză și două bucăți de pâine...

L'ai culcat într'un pat bun cu ve-lință curată și, a doua zi în zori, i-ai vârat cu sila în mână mâncare pentru toată ziua, o pereche de bocanci aproape noi și în buzunar cinci lei strălucitori...

— E adevărat. Avea aerul unui băiat de treabă și cinstit...

— Nu ți-a spus că se duce la București să-și încerce norocul? și că, imediat ce soarta o să-l favorizeze, se va întoarce să-ți restituie înmiiit ceace ai făcut pentru el?

— Binecuvântat fie Domnul! zise hangiul, făcând semnul crucei. Oare o faptă bună este întotdeauna răsplătită?

— Da... ai ghicit... Viu din partea lui...

— Ce bucurie! Intre noi fie vorba, treburile hanului nu mai merg de fel!... Ne-au omorât impozitele și criza! Bietul băiat! Deci nu ne-a uitat?

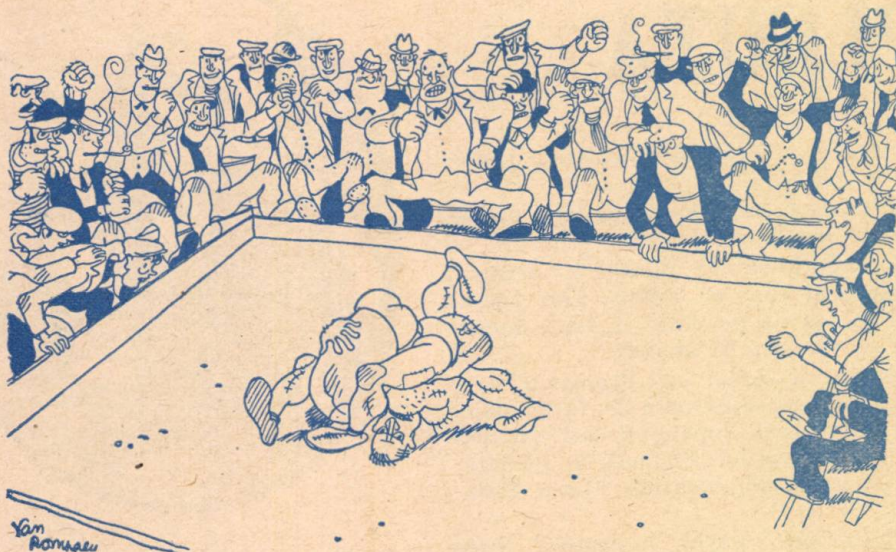
— Sigur că nu. M'a trimes să-ți spun...

— Cinstit băiat!

— ...să nu-ți pierzi răbdarea și speranța, e încă tot în mizerie!

— LUPTE GRECO-ROMANE —

— Marine! grăbește-te! E rândul meu să pierd astăzi.
— Știu, dar curios, nu-ți găsesc umerii.

E R O A R E A

Când Bereanu întâlnește pe vechiul său prieten Almănescu pe care nu-l văzuse de vreo cinci ani, ultimul îi zise după câteva clipe:

— Iartă-mă, sunt foarte grăbit. Vino însă acasă la mine. Am vorbit adeseori nevastei despre tine. Te va primi cu brațele deschise.

Ce noutate! Almănescu însurat! cu mutra lui de câine mox!

Și încă cu o păpușe de femeie, îndrăsnise el să zică!

Astea erau aserțiuni pe cari Bereanu ținea mult să le verifice.

A doua zi, spre orele două, el urca grăbit scara ce ducea spre locuința prietenului său.

Ii deschise o femeie drăgălașe. Blondă, cu niște ochi de turcoază, mlădioasă, învăluită într'un capot de o discreție nebună, ea îl primi cu surâsul pe buze.

— Domnul Bereanu? A! Perfect! Intrați. Intrați. Almănescu m'a prevenit despre vizita dvs.

Ori Almănescu tocmai plecase de acasă.

Bereanu, politicos, manifestă oarecare regret. Însă în sinea lui simți o mare bucurie. Conform regulilor bunei cuviinți trebuia să plece. Ori, în disprețul tuturor conveniențelor, rămase.

Șezând în salon pe câte un fotoliu, anchilozat puțin la început de acest neașteptat tête-à-tête, ei schimbă doar banalități.

Bereanu susținea prost conversația: răspundea anapoda, puna întrebări baroce. Un singur gând îl obseda:

„Cât e de ispititoare....”

Nu se mai sătura privind această

femeie elegantă și fină, cu mișcări delicate, cu vorba mângâioasă.

Soarele care intra prin fereastră o învăluia toată, exagerând albeața sidefiei a umerilor zăriți prin decolteul capotului.

Bereanu, eșind puțin din rezervă, se porni în elogiul pompoase despre bunul său prieten Almănescu.

— A fost cel mai drag prieten din copilărie, atât de serviabil, nobil, simplu, generos, delicat, perfect. Cât de fericită trebuie să fii cu el! sfârși Bereanu.

— Da, confirmă femeia blondă, e un băiat foarte bun.

Această declarație al cărei ton îi păru lipsit complet de entuziasm, miră pe Bereanu.

— Poate din întâmplare? insinuă el.

— Ce?

— Nu... nu vă face fericită?

— Vai!

Dar ea reluă brusc:

— Dumnezeuule, nu știu de ce îți spun toate acestea d-tale...

— O! Aveți încredere. Sunt un prieten, prietenul d-tale... Almănescu ți-a vorbit adeseori despre mine.

— E adevărat, totuși...

— Tocmai ce-am bănuț. Almănescu pare om de treabă, însă numai la suprafață. În fond, e mitocan, lăudăros, desagreabil, meschin, vicios, libidinos...

— Da, și din cauza asta nu ne putem înțelege de fel!

— Fals, întunecat, mincinos, lubric, brutal...

— Oh! cât de bine-l cunoști, mă bate în fiecare zi.

Pornit pe calea asta, Bereanu găsi accente admirabile de indignare.:

— Infamul! să maltrateze o asemenea femeie dulce! Cerul mă trimite spre a te scoate din infernul ăsta!

Apucă mânuțele femeiei fără ca ea să se opună.

— D-ta ești atât de dulce, delicioasă, turburătoare, adorabilă...

Ea îl întrerupse cu un surâs:

— Oh! știți, în fond, dacă aș vrea, n'ar fi greu să mă despart de el.

Vorbe imprudente, intenționate ori involuntare, ele dădură curaj lui Bereanu. La început sufocată, apoi orbită, prinsă de amețală, sub bruschețea atacului, blonda nu opuse nici o rezistență. Bereanu porni cu ea pe căile Cytherei... Numai că, atunci când pleci spre astfel de destinații, trebuie în general să încui ușa.

Era tocmai ceea ce uitase să facă el în graba acestei plecări...

— Paști și Dumnezeii! urlă deodată o voce în spatele lor.

Era Almănescu.

A nega ar fi fost pură prostie. Almănescu văzuse destul spre a fi lămurit. Bereanu era foarte încurcat.

Blonda începuse să plângă încet cu capul în palme.

Almănescu o scoase din cameră cu un calm care dublă îngrijorarea lui Bereanu. Apoi se reîntoarse.

— Nu păreați să vă plictisiți! zise el c'um ton batjocoritor care agasă pe Bereanu.

Și, mai grav:

— Acum sper, adăogă el, că știți ce-ți rămâne de făcut?...

— Da, zise Bereanu demn.

Și, scoțând din buzunar o carte de vizită, o întinse lui Almănescu.

Însă acesta rânji:

— Ce să fac cu asta? Nu cumva vrei să mă bat în duel pentru sora mea?

O furie oarbă îl cuprinse pe Bereanu:

— Sora ta! Zici sora ta! Era sora ta! E monstruos, murdar. De ce nu mi-ai spus! Sora ta! Iată-mă aranjat!

— Dar, zise Almănescu buimăcit, cine credeai că este?

Bereanu ridică brațele spre cer:

— Cine?... Păi nevastă-ta! Ei, comedie!...

DIMENSIUNI GREȘITE.

Isak Broitman a anunțat vesel căsătoria sa prietenilor adunați la o ceainărie din Calea Văcărești.

A doua zi după ceremonie, Isak și-a făcut apariția la aceeași ceainărie, dar întunecat la față de parcă i s'ar fi înecat corăbiile.

— Ce ai pățit Isak?
— M'am înșelat, Moise.
— Te-ai înșelat? Cum așa.
— M'am înșelat asupra dimensiunilor.

— Asupra dimensiunilor? Să mă ia dracu', dacă înțeleg ceva!

— Credeam că dota e enormă și în realitate e foarte mică... Iar ceeace credeam că este mică... e în realitate enormă.

CHESTIUNE DELICATA.

Moritz Kaufman și Iancu Groper

stau de vorbă pe terasa unei cafe-nele.

La un moment dat trece prin fața lor, pe stradă, un prieten care le adresează un salut amical cu mâna și-și vede de drum.

— Bietul Segal! zice Moritz.

Iancu Groper îl privește întrebător.

— Imi pare rău de dânsul! continuă Moritz.

— I s'a întâmplat ceva?

— Cum? Nu știi?

— Din moment ce te întreb!

Fizionomia lui Moritz Kaufman se întunecă și în cele din urmă rostește lugubru:

— Il înșală nevasta, nenorocitul!

— Adevărat?

Moritz nu răspunde. Pare cufundat într-o meditație profundă.

— Ascultă Iankel, spune el în fine, cine l'ar avertiza și-ar face o adevărată pomană cu dânsul.

— Poate...

— De ce nu-i spui tu?

— Eu? Cred că tu ai fi cel mai indicat să faci una ca asta.

— Spui prostii!

— De ce nu? insistă Iankel.

Nobila figură a lui Moritz Kaufman capătă o expresie severă, scandalizată:

— E foarte delicat, dragul meu. Nevastă-sa îl înșală cu mine.

MOTIVE SERIOASE.

— Dragă Tobias, nu vrei să fii amantul meu?

— Nu pot, Rașela; credem: nu pot!

— De ce?

— Din trei motive...

— Ce motive?

— Mai întâi, nu am bani...

— Înțeleg! Ai motive foarte serioase!

— Întâi l'am amenințat că o chem pe mama.

— Și apoi?

— Cred că în cele din urmă tot am chemat-o!

STEAUA DE MARE

Drama conjugală...

Ciobanul și Berea

Un cioban intră în București să târguiască și luă cu sine și o măgăriță, în spinarea căreia — pe samar — să puie târguiala. Pe când mergea pe uliță, îl apucă setea și negăsind de unde să bea, cugetă c'ar fi bine dacă ar întâlni o cârciumă. Dar el nimerind pe ulița cea mare, nu găsi, și mai mergând puțin dete de mese întinse unde beau boerii. El crezu că aci trebue să fie cârciumă și opri măgărița strigându-i: Pârșt! Pârșt! și măgărița se opri, pe când el începu a striga:

— Mă crâșmare, ia ghin!

— Ce poștești d-ta? îi zise un băiat ce veni la el.

— Dă-mi să ghiau...

— Ce poștești?...

— Ha, da dă o dracului de pohtă și dă-mi doară ceva! Dă-mi dă ceia ce ghiau ceia, și arată cu bâta.

Alături, peste câteva mese, beau niște boeri bere și băiatul crezând că ciobanul cere bere îi aduse un pahar mare mănusat.

Ciobanul plin de bucurie, când văzu paharul plin, și crezând că e vin, puse mâna pe mănusă și-l duse la gură începând a înghiți cu sete, dar, neputând bea tot, stătu să mai răsulfle și în vremea asta ciobanul simți un gust ce nici semăna a vin, începu a strâmba din nas făcând „Ptiu!”, a se scutura cu greață, a scuipa și foarte supărat se sculă repede, luă paharul și zvârli berea ce mai rămăsese sub coada măgăriței zicând: „No!... că doară de ci oi ieșit, aci dă-te!” apoi înjurând că a fost păcălit a plecat înainte pierindu-i și setea.

Fotografie luată de sus în jos dela galeria Operei.

O poveste cu barbă

Apolodor Cutcudache era voiajorul comercial al unei mari fabrici de încălțăminte.

Călătorind tot timpul, el era cunoscut în toate hotelurile din provincie unde descind „domnii voiajori comerciali”, nu atât pentru elocvența sa care nu era decât profesională, nici pentru valoarea sa personală, ci pentru barba frumoasă și bine pieptănată pe care o purta până la brâu.

În afară de soția sa pe care o diviniza, barba era cel mai scump lucru al d-lui Apolodor. În lipsa frumoasei d-ne Cutcudache, nevoită să rămână singură timp de șapte luni pe an, în apartamentul său din București, reprezentantul fabricii de încălțăminte își consacra tot timpul secunde sale pasiuni: barba. În fiecare dimineață o pieptăna, o netezea, o mângâia, o parfuma și o admira în fața oglinzii.

E de prisos să mai spunem că d-na Cutcudache era și ea foarte mândră de acest atribut pilos al soțului său.

— Am două slăbiciuni, spunea d. Cutcudache prietenilor săi: soția mea la București și barba mea în provincie.

Într-o seară la Galați, după un tur-neu fructuos prin Covurlui, se afla la masă într-un restaurant, cu câțiva voiajori comerciali prieteni.

Aceștia din urmă, în curent cu moda, erau toți rași proaspăt și începură să persifleze arhaica barbă a d-lui Cutcudache. Bietul bărbos, zdruncinat în convingerile sale și auzind pe ceilalți laudând atât avantajile întrebuințării briciului, luă brusc hotărârea de a se moderniza. După ce bău în tovărășia prietenilor săi câteva sticle de șampanie, se ridică dela masă și spunând celorlalți să-l aștepte, se îndreptă spre cel mai apropiat bărbier.

Sacrificiul se consumă în câteva minute. Plecând dela Figaro-ul gălățean, d. Cutcudache pierduse cu desăvârșire aspectul hirsut de mai înainte.

Reîntors în cercul prietenilor săi, aceștia îl salutară cu aclamații frenetice. Și o noapte întreagă s'a închinat pentru barba defunctă, pentru modernism, pentru prietenii absenți și pentru alte multe lucruri scumpe, încât, d. Cutcudache, deșteptându-se a doua zi de dimineață ceva cam indispus, se hotărî să-și acorde câteva zile de binemernită odihnă la București, deși nu-și terminase întreg turneul.

În vagonul care-l transporta spre Capitală, d. Cutcudache se întâlnește cu un vechiu cunoscut cu care convorbi tot timpul, astfel că drumul i se păru scurt și pe deasupra uită cu desăvârșire de lipsa faimoasei sale bărbă.

Ajuns în gara de Nord, luă o mașină și plecă spre casă.

Aci se duse de-a-dreptul la apartamentul pe care îl ocupa și bătu în ușe.

Frumoasa d-nă Cutcudache veni să-i deschidă în persoană și cu o grabă pe cât de pasionată pe atât de furioasă îl înlănțui cu brațele.

În drumul scurt spre dormitor, voiajorul comercial își întrebă soția:

— Ce zici de surpriza asta?

— Minunată puiule, răspunse d-na Cutcudache. Vino! Așternutul nostru cald ne așteaptă.

D. Apolodor Cutcudache lipsea de trei săptămâni de acasă și această intrare în materie nu putea să-i displace.

Se dezbracă într-o clipă și se urcă în patul conjugal.

Ceeace a urmat se înțelege dela sine. Ar fi de prost gust să insistăm sau să intrăm în amănunte inutile.

După un sfert de oră de transporturi conjugale, fericitul soț se duse să dea la oparte perdelele dela fereastră și așezându-se în lumină zise soției sale:

— Ce zici? Privește-mă bine... Cum mă găsești?

D-na Cutcudache îl privi uluită. Nu înțelegea.

Soțul său insistă:

— Ei? E o surpriză sau nu?

— Da... da... e o adevărată surpriză, o adevărată surpriză... la care nu mă așteptam... vasăzică tu ești?

— Eu, puico, eu. Soțul tău Apolodor!

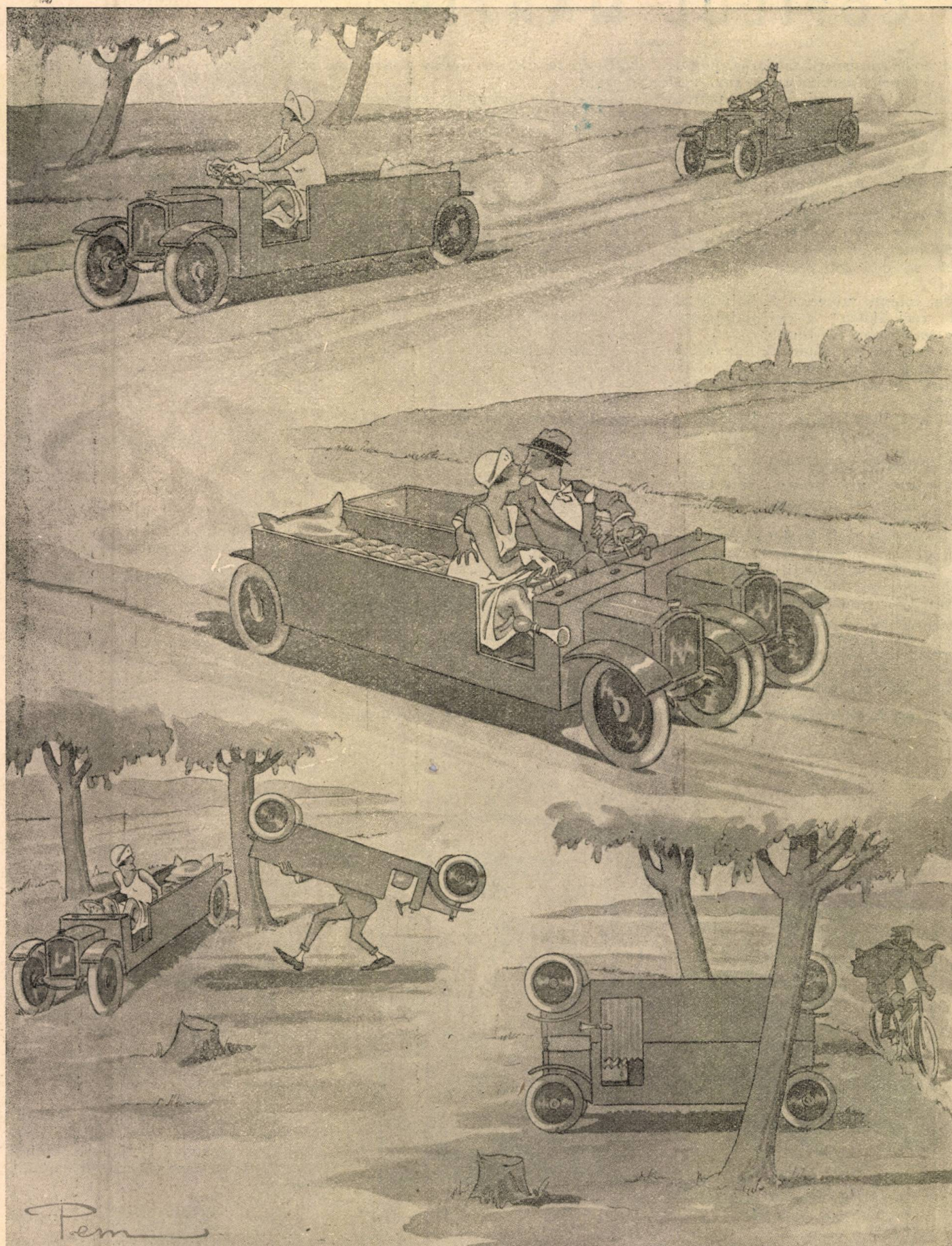
— Tii! cum te-ai mai schimbat! Nu mai ești de recunoscut!

Și sărind jos din pat, ea adăogă:

— Te-am confundat cu vecinul dela etajul de sus!

INVENȚIILE „VESELIEI”

Un tip de automobil ultra-modern

COPILUL MARTIR

În noile construcții moderne, pereții cari despart apartamentele, sunt atât de subțiri, încât auzi tot ce se petrece la vecini, ca și cum ai fi de față.

Nu vorbesc numai de cei cari cântă la piano, la saxofon sau la piston și nici de sgomotele pașilor sau diverselor unelte casnice, ci chiar de conversații pe cari le poți asculta fără să scapi un singur cuvânt.

Eu care iubesc liniștea mai mult decât orice, am avut nenorocul până acum să dau tot peste vecini gălăgioși.

Mai înainte vreme, a trebuit să suport vecinătatea a doi îndrăgostiți cari se sărutau tot timpul.

La început era amuzant, dar în cele din urmă unele sgomote specifice, începură să mă enerveze, să mă plictisească.

Mă consolam însă și pe bună dreptate, gândindu-mă la realitatea patimilor omenești.

Într'adevăr, după câțva timp, tocăiala enervantă, precum și celelalte semne ale unei expansiuni exagerate, încetară.

Dar nopțile mele fură turburate din nou, de data aceasta de certuri, palme răsunătoare, ghionți infundați, etc.

Din fericire, nici această stare de lucruri nu ținu mult. Peste câteva zile văzu un camion în fața casei.

Cei doi porumbei se mutară și apartamentul deveni vacant.

Dar nu pentru mult timp.

Noul locatar, care își făcu apariția

după câteva zile, era văduv și avea și un copil.

Văduv! Ce fericire! Certurile menajere erau excluse. Copilul părea să fie și el foarte liniștit. De altfel era la vârsta studiului când jocurile zgomotoase nu mai sunt de rigoare.

Nouii mei vecini își luară în primire apartamentul. În tot cursul zilei nu auzii nici un sgomot.

Dar seara, tocmai când mă pregăteam de culcare, tresării speriât la auzul unor urlete feroce:

— Hoțule!

— ...

— Tâlharule!

— ...

— Pezevenghiule!

— ...

— Idiotule!

Bietul copil.

Glasul se auzi timp de câteva minute și apoi se făcu tăcere.

A doua zi, răgnetele reîncepură:

— Bestie!

— ...

— Canalie!

— ...

— Ticălosule!

— ... mă-ti!

Era prea mult. Nu mai puteam răbda. Bietul copil era victima acestui părinte denaturat, care l'ar fi ucis în foarte scurt timp.

Eram prieten cu comisarul din cartier și m'am dus să-i istorisesc întâmplarea.

— Bietul copil! zise și comisarul.

— Ce ai?...?

— Nimic!...

— Atunci!...

— Tocmai asta mă necăjește!...

— Ce-i de făcut?

— Ascultă-mă: voi veni la tine seară și voi căuta să-l surprind în flagrant delict pe această fiară cu față omenească. Ii arăt eu lui!

Și într'adevăr, la orele 9 seara prietenul meu comisarul fu prezent.

Așteptarea nu ținu mult. Urletele se auziră mai violente ca oricând:

— Tâmpitule!

— ...

— Măgarule!

— ...

— Sictir!

Comisarul revoltat, ieși pe culoar și cu o lovitură de umăr sparge ușa apartamentului vecin.

Intrarăm amândoi. În cameră îl găsim pe copil călare pe genuchii tatălui său și cu un pachet imens de ciocolată în mână.

— Ce s'a întâmplat? întrebă tatăl?

— Sunt comisarul de poliție.

— Ei și?

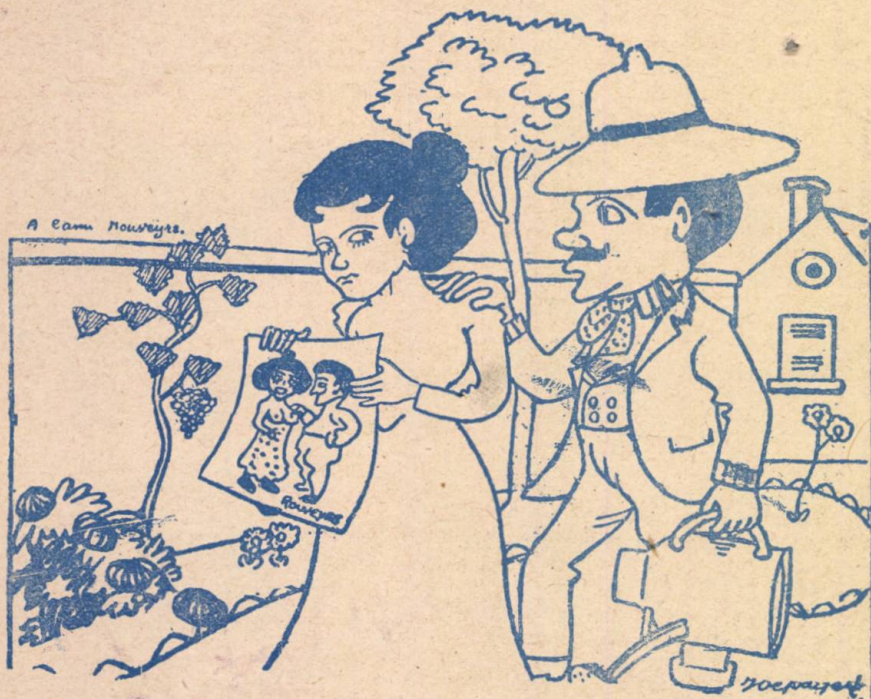
— Cum ei și? Te-am auzit maltrându-ți copilul.

— Eu?

— Tatăl meu, nu mă maltratează niciodată, domnule! zise copilul.

— Și totuși eu am auzit...

— Înțeleg, explică fiara cu chip de om. Sunt șofer și arăt copilului meu ce trebuie să spună și să facă, atunci când va ști să conducă mașina ca tatăl său!

— Ce faci cu desenul ăsta?

— Vreau să coc tomatele.

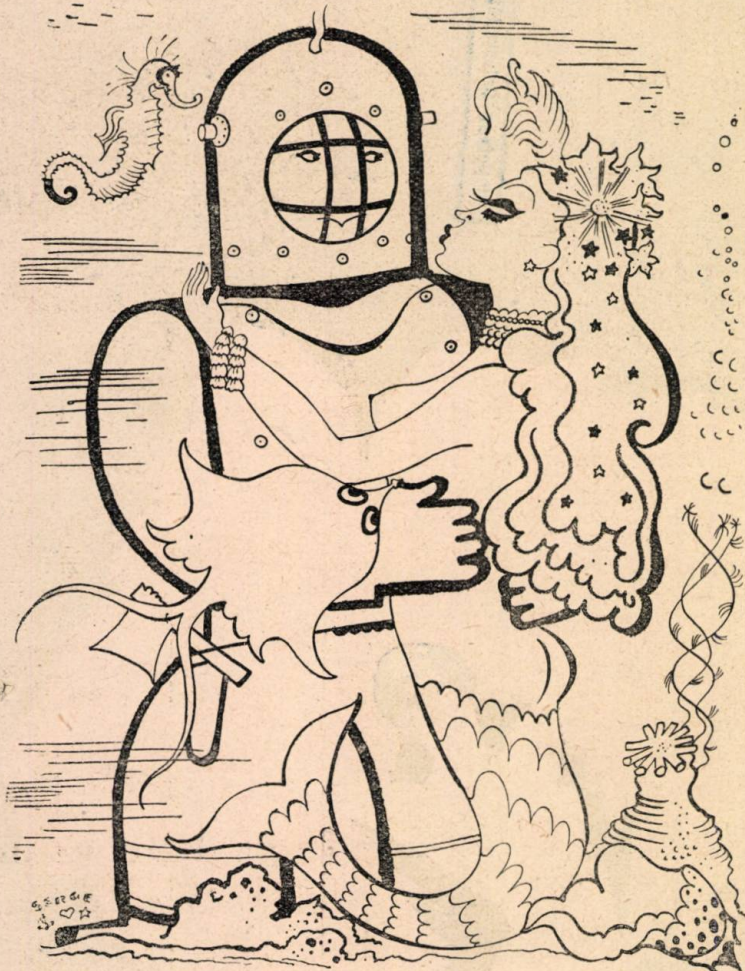
— ???

— Da, încerc să le fac să roșească!

20.000 LEGHE SUB MARE...

— Jură-mi, scumpule, că n'o să mă părăsești niciodată.

Intâmplări din Capitală

Ce-a pățit nea Lache Burdușel

Nu s'ar putea spune că Lache Burdușel n'are gust. Totuși, nici el nu știe cum s'a făcut să-i cadă cu „tronc”, o vecină înaltă, slabă și plină de riduri. Dar să vă povestesc chestia :

Lache este căsătorit. Are soția harnică și îndeajuns de frumoasă, pentru el. Dar cei zece ani de căsătorie n'au reușit să-l desbère de năravul de-aș înșela nevasta.

Nineta, așa se numea vecina, se mutase de curând, alături de casa lor și se împrietenise foarte repede cu nevastă-sa. Până n'ziuă era la ei :

— Bună dimineața !... Ce mai gătești coană Viorică ?... Domnul Lache s'a sculat ?...

Burdușel, cum o prindea, repede îi strecura bilețelul :

Draga mea Ninetă,

Ți-am scris de atâtea ori și tu nu vrei să-mi răspunzi. De ce mă chinu-ești ? Nu te gândești la Dumnezeu ?! De câte ori să-ți spun că te iubesc ?!

și că nu pot trăi fără tine ? Tu ești steaua vieții mele și pentru tine sunt în stare să fac orice.

Dacă într'adevăr simți ceva pentru mine, vino astă seară la ora nouă la statuia lui Rosetti.

Te sărut cu foc

Lache

Nineta însă, nu venea la întâlnire. Merse așa vre-o două săptămâni și într'o zi, Lache renunță să-i mai scrie, așteptând s'o prindă când nu va fi Viorica acasă.

Totuș, Nineta reveni la sentimente mai bune pentru că într'o zi, pe la prânz, îi strecură lui Lache un bilețel prin care îl ruga ea, de astă dată, să vie la statuie.

Și s'au întâlnit ! Au fost la cinematograf, dar n'au văzut mai nimic pentru că s'au jucat și s'au giugiulit, ca doi școlari.

Eșind dela cinema, el propuse :

— Să mergem undeva la un local...

Nineta însă a refuzat categoric.

— Altă dată... Mai sunt zile.

S'au jucat până aproape de casă, dar când să se despartă, ce-a făcut, ce-a dres Lache, că se pomeni cu mâna în sânul ei și-i rupse lanțul medalionului.

— Vai ! se întristă Nineta.

— Lasă..., o mângâie el, lasă că-ți cumpăr eu altul.

I-a cumpărat (a costat vre-o două sute de lei) și s'au mai întâlnit, dar fără nici un rezultat.

Într'o dimineață, Nineta era la Burdușeni. Lache, cum o văzu, își făcu de lucru în altă cameră, de unde n'a mai eșit până la prânz.

Pe la ora unu, Viorica veni la el și-i spuse :

— Coana Nineta mănâncă azi la noi...

El căscă ochii.

— Mi-a ajutat până acum, continuă soția lui, și a adus și ea de-an făcut niște plăcinte.

Lache, aproape să turbeze :

— Dar ea n'are casă, n'are masă ?

— Ei lasă că-i și ea singură... Acum ce să fac, doar n'am s'o dau afară.

În timpul mesei, veni în vizită sora Viorichi, Eugenia, și-o poftiră să mănânce cu ei.

La vederca acesteia, Nineta se îndispuse subit. Lache era deja bosumflat, așa că atmosfera era turbure.

— Ce-aveți astăzi ?! întrebă Eugenia. Parcă vă tot plouă !

— Nu știu ce-are Lache, răspunse Viorica, e dela o vreme cam așa...

— Păi văd că și coana Nineta... mai spuse Eugenia.

— Eu ? încercă ea, să zâmbească, n'am nimic și privi în fanfurie, mândând grăbită.

La sfârșitul mesei, Nineta și Lache rămaseră să-și bea cafeaua. Eugenia își făcu de lucru prin dormitor, iar Viorica era la bucatărie.

Când se văzură singuri, Nineta întrebă :

— De ce ești supărat ?

El o privi s'o sfâșie.

— Mai întrebi ?!

— Tot nu ți-a trecut de aseară ? Și-l mângâie pe păr.

— Pleacă de-aici ! se sperie Lache. Poate intră cineva și dracul ne-a luat !

— Plec, dacă-mi promiți că nu mai ești supărat.

— Nici nu mă gândesc dacă nu te ții de promisiune ! și-o împinse spre locul ei.

— Dar dacă merg unde vrei tu, se alintă Nineta tot mai ești supărat ?

— Nu... dar du-te la locul tău !

Ea îl sărută și se așeză pe scaun. Apoi fixară ca pe seară să se întâlnească tot la statuie și de acolo vor merge unde-o vrea el !

La ora șapte, Lache era la locul fixat. După un sfert de oră de așteptare, sosi și Nineta. El îi sărută mâna, apoi porniră ocolind grilajul

din fața statuii. Când s'o ia spre stația de taxi-uri, ea ingenunche, ienind:

— Hi! Au!

Lache vru s'o ridice, dar când privi înapoi, mai bine s'ar fi deschis pământul sub el.

Viorica lovea în biata Nineta, mai abitir ca un boxer și striga:

— Na!... na! fi-r-ai a dracului de ordinară!... Na!

— Coană Viorico! se ruga Nineta, — stai să-ți spun...

— Ce să-mi spui, nenorocito? și poc! Ce să-mi spui? și dă-i și dă-i! Nu vezi că e cu ochi și cu sprâncene! mai zbieră Viorica și căra la pumni, ca într'o tobă de jazz.

Luche, sâracul (!) se lipise de trotuar și vedea numai verde.

Spectatorii nu întârziară să apară și făcură cerc în jurul lor, încurajând când pe una, când pe alta, spre hazul general.

— Arde-o! spuse unul.

— Nu te lăsa! încurajea altul, pe Nineta.

— Mai „mușcă-i” una! strigă un picior.

— Aia e lungă și proastă, observă un vânzător de ziare. Scoală 'n sus cucoană și 'nfige-te în ciuful ei!

Nineta din contra, se făcuse ghem și încasa voinicește.

Lache se uită în jurul lui și tot sângele îi năvăli în obraji. Privi apoi la luptătoare: s'o țină pe Viorica, n'avea curaj! S'o apere pe Nineta și mai puțin. Lasă-le să se bată, își zise el și-o rupse de fugă spre stația de automobile, în hazul celor prezenți.

— A șters-o englezește! spuse unul.

— Pe el c'a furat galoși! strigă altul.

Lache se repezi la o mașină și ducă-l unde-o vrea!

Șoferii însă, cari priviseră și ei scena, refuzară să-l primească. Apoi se luară după el.

În timpul acesta Viorica observă lipsa soțului și începu să-l caute cu privirea.

— Iată-l ia! strigă un șofer, arătând cu mâna în direcția unde sbura-se Lache.

Viorica fugi într'acolo și-l ajunse, aproape de strada Sfinților. Il luă de braț și ciorovăindu-se, au mers pe jos, până acasă.

A căutat el, Lache, să se disculpe. Soția însă știa tot și atât de amănunțit că el rămase pe gânduri: De unde o fi aflat așa de bine?! se mira el.

— Te-a văzut Eugenia astăzi la prânz, când te giugiuleai cu macioala aia! il lămuri vijelios Viorica.

Ce să mai zică? Injură pe cumnată-sa în gând și tăcu. Se gândi însă cu regret la garsonieră, la vinul și fursecurile pe cari le pregătise:

— S'au dus dracului toate!

„Nenorocirea însă, nu vine nicio-dată singură”. După trei zile, Viorica primi un pachet și-o scrisoare din partea Ninetei, care suna astfel:

Cucoană Viorico,

„Eu nu sunt vinovată. Bărbatul dumitale s'a ținut după mine, dar n'am avut nimic cu el. Ca dovadă, îți trimis biletule care mi le dădea când veneam pe acolo. Ți-aș fi trimis și medalionul, dar ăl rupt este la el”.

„Ține-ți hodorogu, că pe mine nu mă interesea decât ca să mă ducă la cinema”.

Nineta.

Dacă ar fi avut în față pe „nemernica”, Lache ar fi strâns-o de gât! Din tot nu-l duruse mai cumplit de cât vorba „hodorog”.

Raul Șer an

Zapisul ursului

Un țigan își vânduse ursul unui tovarăș, și, pentruca să nu se mai poată întoarce vânzarea, mersese spre a face zapis la primărie, unde găsind pe notar, îi dădu dinainte o coală de hârtie albă, spunându-i:

— „Domnule logofete, plătesc cins-tit, scrie „Zapistru!” trage cordeaua (adică subliniază), și, zi:

— Eu, Călin Bravu, am vândut lui Dragomir Hârcu pe Marioara mea (așa se cheama ursoaica vândută); am jucal'o i-a plăcut; ochii i-a văzut, ochii să-i sară. Pune-i picatura și trage-i iscalitura!

Păduchele și mucii

Întâlnindu-se păduchele cu mucii, se întrebară:

— Un'te duci, dragă păduche?

— Mă duc la țară, că la oraș nu mai e chip de trăit; n'apuci bine să te deprinzi într'o cămașă și o și schimbă, luând alta, pe când la țară, mă poartă câte o săptămână și chiar două prin sân. Dar voi unde vă duceți?

— Ne ducem la oraș, că la țară nu mai e de trăit; aci, ne ia cu mâna de la nas și ne trânteste de pământ de ne fărâmă toate măruntaele în noi, pe când la oraș ne ia binișor în batistă parfumată și ne poartă câte o săptămână și chiar două prin buzunar.

Dascălul la apostol

Dascălul citind Apostolul, de odată se oprește și începe a mormăi:

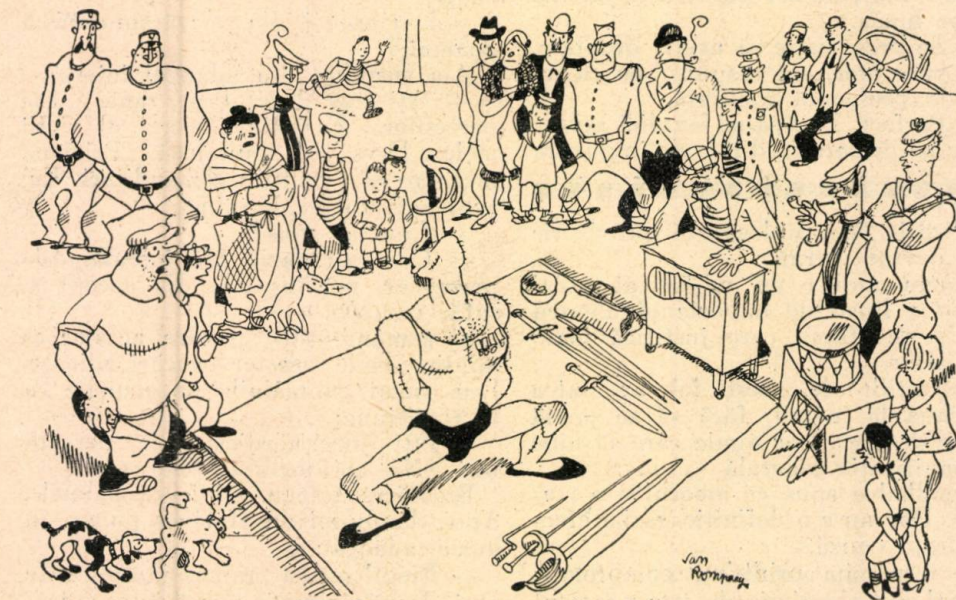
— Și a fost în vremea a... a... a...

— Dar ce e dascăle? întreabă popa din altar.

— E roasă de șoareci aci părinte!

— Las'o, și sări.

Dascălul lasă cartea jos, sare peste ea și se duce să-și caute de altă treabă.

Inghițitorul de săbii, a parte. — Iar a tăiat nevasta ceapă cu uneltele mele de lucru.

AMORUL

Cum să definim amorul?

Dacă e vorba de ceea ce nu se schimbă niciodată, în ciuda ingeniozității de care fac uz adversarii monotoniei, toată lumea e de acord. Asupra felului de a-l privi însă, câpi moralisti, atâtea păreri contradictorii.

*

De fapt amorul e o comedie ai cărei actori fac toți aceleași gesturi — sau aproape — dar vorbesc cu intonații și idiome atât de felurite, încât conversația amintește cacofonia Turnului Babel.

*

Dacă amorul ar fi redus la stare de pantomimă, așa cum era la origina speciei, n'ar mai putea fi vorba de psihologie și... reflexiile noastre s'ar opri aci. Din fericire, amorul s'a separat de multă vreme de instinct și și-a propus să perfecționeze natura, care avea mare nevoie de reforme. El a devenit un sentiment și și-a deschis astfel orizonturi nelimitate.

*

Sunt mii de feluri de a iubi, dar un singur mod de a dovedi iubirea.

*

Amorul este farsa tristă sau tragedia bufonă, pe care bărbații și femeile o joacă cu cea mai discutabilă sinceritate. Pentru unii este întâlnirea a două idealuri, pentru alții întâlnirea a două capricii.

El este numit: un noroc sau o fatalitate; o eroare sau un calcul; o prostie sau o afacere bună; o rațiune de a fi sau o bagadelă de moment; o patimă mortală sau un sport igienic; un comerț agreabil pe care legea îl protejează sau un comerț nu mai puțin agreabil pe care morala îl condamnă, etc., etc.

Considerat în spațiu, este pretextul cel mai comun pentru a întemeia sau dezorganiza o familie; considerat în timp, este un legământ de eternitate

Arta de a fi contribuabil

Eri l-am întâlnit pe amicul meu Broscărescu. Avea întipărite pe față semnele evidente ale celei mai mari bucurii. Ii râdeau ochii, nasul și urechile.

— Ce ai? l'am întrebat. Ai moștenit pe cineva?

— Nu. Am înșelat fiscal.

— Zău. Spune-mi te rog și mie cum ai procedat. Poate să-mi servească.

— Ascultă. Deunăzi, primesc câteva rânduri din partea percepătorului, prin care mă invita să mă prezint de urgență la circumscripția fiscală. La drept vorbind îmi displace proza acestor domni. Dar e mai bine să fii docil... Am răspuns deci invitației dar nu fără să îmbrac cel mai vechiu costum al meu și o cămașă cât mai uzată, pentru cazul când ași fi fost nevoit să le las în mâna cerberului fiscal.

— Te numești Spiridon Broscărescu?

— Da, d-le percepător, și plătesc anual impozite în sumă de lei 8543.

— Nu ești căsătorit, nu-i așa?

— Nu, d-le percepător.

— Nici divorțat?

— Nici.

— Ești ceea ce noi numim de obicei un celibatar semi-integral.

— ?

— Da... căci ai o prietenă.

— Exact, d-le percepător. Sunteți foarte bine informat... Am intradevăr o prietenă, care mă face fericit și...

— N'are importanță... Prietena d-tale se numește Fifi Port-Artur și locuiește în strada Belvedere no. 555 bis?

— Nu vă pot ascunde nimic.

— Nici d-ta și nici nimeni. Ține minte bine asta! Așa, și acum să trecem la o altă întrebare, d-le Broscărescu. Această persoană dacă ar fi să credem semnele exterioare de bogăție, are un venit de cel puțin zece mii de lei pe lună...

— Se prea poate să aveți dreptate, d-le percepător, am răspuns eu cu un aer de prefăcută umilință.

— Perfect. Poți să-mi explici atunci de ce pe declarația d-tale de impunere

provizorie, sau o legătură provizorie care devine eternă.

Pentru unii e un mijloc, al cărui sfârșit e lipsit de importanță. Pentru alții e un sfârșit care justifică toate mijloacele.

Definițiile de acest fel ar putea continua la infinit, fără să se poată spune despre amor nimic care să aibe o semnificație generală.

Stendhal a spus că amorul e o maladie. Dar nu e o definiție, să iei efectul drept cauză.

Să terminăm printr'un compromis: amorul e o chestiune de temperament în jurul căreia s'a pus prea multă literatură.

ai trecut un venit de numai o sută patruzeci de mii de lei?

— Pentru că acesta este adevărul, d-le percepător.

— Ia ascultă, domnule, izbucni percepătorul. Îți bați joc de mine? Vrei să mă faci să cred că având un astfel de venit, servești prietenei d-tale o pensie de zece mii de lei lunar și trăești onorabil cu ceea ce-ți rămâne?

— Dar...

— Mă iei drept vreun cretin, drept vreun zgârie-hârtie imbecil și incult, care poate să înghită balivernele d-tale.

— Dați-mi voie...

— Nu-ți dau! Nu vreau să știu decât un singur lucru: declarația d-tale e falsă. Nu e de ajuns că duci o viață de destrăbălare, nu e de ajuns că ești un obiect de scandal pentru tot cartierul, dar încerci să spoliezi Statul, să-ți ruinezi patria: 1) prin necăsătorirea d-tale cu o femeie prolifică și legitimă care să dea țării soldați și 2) prin refuzarea subsidiilor pe care le datorezi bugetului...

— D-le percepător...

— N'ai nici o scuză, domnule, și deaceia îți promit că vei fi taxat, supra taxat, condamnat să plătești...

— D-le percepător, izbutii să articulez în cele din urmă, dați-mi voie să mă explic... E adevărat că d-ra Fifi Port-Artur e prietena mea, de care în treacăt fie spus, sunt mândru, dar trebuie să vă spun că nu mă costă nimic...

— Cum? Ai îndrăzneala să pretinzi că nu dai nici un ban acestei creaturi?

— Nici o lăscăie!

— Nemai-pomenit tupeu! Vrei să mă faci să cred că domnișoara asta îți acordă în mod gratuit favorurile?

— Acesta este adevărul, d-le percepător.

— Dar atunci, din ce trăește această doamnă?

Am suspinat din adâncul inimei.

— Ați pus degetul pe rană, d-le percepător... E tristul secret al vieții mele... D-vs vi-l spun însă... Prietena mea are mai mulți... comanditari. Eu, sunt amantul ei de inimă.

— Cum ai spus?

— Cum ați auzit. Mă înșală, d-le percepător, mă înșală... Eu accept și sufăr cumplit.

Și gemând, sub povara acestor amintiri crude, acestor evocări odioase, l'am rugat cu mâinile împreunate ca la rugăciune:

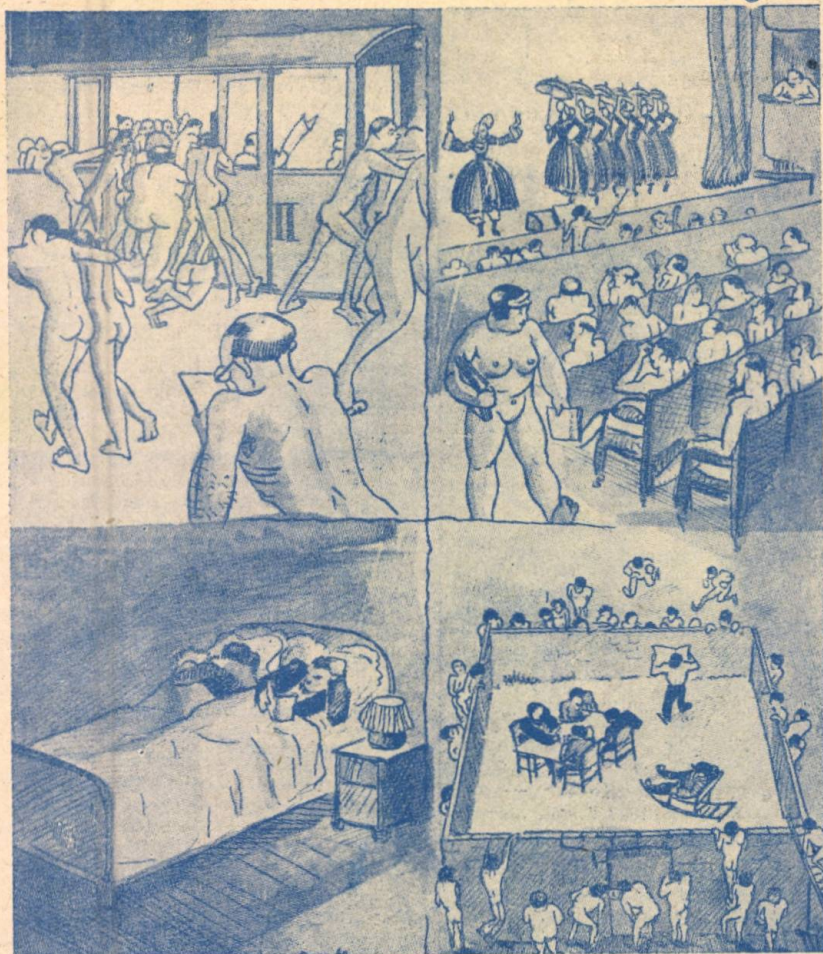
— Fiți mizericordios, d-le percepător... Nu mă torturați mai mult!

Broscărescu tăcu. Iși frecă palmele. Apoi, dându-mi un afectuos pumn în buntă, adăogă:

— Bietul om, a rămas tâmpit... Ce vrei, dragă, în trista epocă în care trăim e mai bine să treci drept încornorat decât să fii contribuabil integral!

VIITORUL APROPIAT

Când vom fi toți nudiști.

O SINUCIDERE

Palavrageanu vorbea într'un grup de prieteni despre multiplele și variatele necazuri cari cad uneori pe om.

— Eu, ne zise el cu vioiciune, cele mai multe neplăceri le-am avut după sinuciderea mea.

— Glumești? replică noi,

— Deloc, reluă Jean. M'am sinucis odată și faptul ăsta mi-a adus atâtea necazuri că am jurat să nu mai încerc niciodată așa ceva.

Da, băieților, am încercat să mă sinucid acum vreo cinci ani; vă voi povesti în timp ce vom bea un nou rând.

Eram pe atunci amorezat la nebunie de Marcela.

O femeie adorabilă. Ce ochi, ce păr, ce sâni! Amintirea ei fermecătoare nu va părăsi niciodată inima mea.

Terminându-și tirada pe un ton patetic, Jean goli a patra halbă, comandă o altă și reluă pe un ton agresiv:

— Marcela mă înșela! Nici din întâmplare, nici din slăbiciune, nici fiindcă iubea pe un altul. Nu! Ea mă înșela cu toată lumea și nu importă cu cine. Pentru o pereche de ciorapi ori un țap. Spre ași alunga plictiseala

ori migrena. Mă înșela din sensualitate, din diletantism, din tot ce vroia.

Și eu care o iubeam! Care aveam încredere în ea! Eu, eram de râsul întregului cartier care mă lua drept neghiob ori poate negustor de carne vie!

Când am aflat că mă înșeală, m'a cuprins un desgust adânc. Am alungat pe Marcela, după ce i-am tras o bătaie bună.

După aceea m'am hotărât să mă sinucid.

Am început prin a scrie procurorului scrisoarea clasică: „Să nu fie nimeni acuzat de moartea mea...”

Am cumpărat flori și o coroană mortuară artificială.

După aceea am mai cumpărat vin, prăjituri, țigări, spre a putea porni sătul și cu chef pe lumea cealaltă.

Am eșit apoi să pun la cutie scrisoarea adresată procurorului.

Mergând pe stradă priveam cu curaj în ochi pe toți trecătorii, ca și când ași fi vrut să le zic:

— „Uitați-vă bine la mine, în curând am să fiu mort”!

Probabil că aveam o mutră nostimă, fiindcă o femeie blondă ce trecea pe stradă râse la mine.

În astfel de momente tragice, ai adesea multă energie.

Am apucat pe blondă de braț zicându-i cu un aer feroce:

— „Ce te-a făcut să râzi?”

Ea se sperie, începu să tremure și zise c'o voce înfricată:

— „Te rog, domnule, nu face scandal! Sunt măritată și locuiesc în cartierul ăsta. Voi merge cu d-ta, dar fii discret.

— „Bine, replicai eu, urmează-mă!”

M'am întors acasă cu blondă la braț. Nu-mi scosesem bine pălăria că femeia era deja în cămașă.

— „Ce înseamnă asta? strigai eu.

— „Cum, nu vrei să mă iubești?”

În fond, de ce nu? Asta era un fel de a mă răzbuna pe Marcela... Numai că, spre a ne culca, a trebuit să iau de pe pat florile și coroana artificială.

— „Uite, zise blondă, te ocupi cu vânzarea de articole mortuare”

N'am răspuns nimic.

Am băut vin, am mâncat prăjituri și am fumat țigări. După aceea am adormit buștean.

Am fost trezit din somn de niște ciocănituri violente în ușe și de șgomotul unei chei introdusă în broască.

În cameră au intrat niște domni care vorbeau despre poliție.

Era procurorul! Pentru prima oară o scrisoare aruncată de mine în cutia poștală ajunsese rapid la destinație! Ah! blestemată poștă! Un civil se răsti la femeia de lângă mine:

— „Tu ești aia care faci trotuarul de pește un an fără condicuță!”

„Scurtez povestea, fiindcă e prea tristă. La eșirea blondei dela spital, am mâncat o bătaie soră cu moartea, dela „prietenul” ei căruia îi spusese că'm vândut-o poliției.

Bărbatul ei, după ce a obținut divorțul, a venit să mă insulte reproșându-mi că am svârțit pe soția lui în ghiarele prostituției. Iar din cauza pălăvrăgelii unei vecine din curte, era să fiu pus în urmărire pentru negoț de carne vie.

Am fost dat în judecată și pentru ultraj adus magistratului.

Când proprietăreasa mea a dat peste coroana mortuară din cameră, a povestit tuturor vecinilor că sunt nebun și bun de internat la Mărcuța.

„Iată, conchise Jean cu amărăciune, ce am pățit din cauză că am voit să mă sinucid și eu odată!”

Localizare de Ionel Trif

TRIUMFUL ȘTIINȚEI

Comedie radiofonică într'un act

de Tristan Bernard

PERSONAGII

Louissette
Henri
Malembuit
Rabochon

Colache
Mutul
Saperjol
Thérèse

Acțiunea se petrece într'un sat din Franța

LOUISETTE. — Poftiți, domnule doctor.

HENRI. — Mulțumesc.

LOUISETTE. — Vă aflați la hanul Rabochon.

HENRI. — D-ta ești soția primarului?

LOUISETTE. — Da, de vreme ce hanul este în același timp și primarul satului.

HENRI. — D-nă Rabochon, îmi pare bine că te cunosc. Mi s'a vorbit foarte mult despre d-ta.

LOUISETTE. — Nu atât însă cât mi-a vorbit mie, despre dvs., domnișoara de Sérin.

HENRI. — Ești sora ei de lapte?

LOUISETTE. — Da, d-le doctor. Am crescut împreună la Paris până la vârsta de șapte ani. Când am venit aici pentru ca să mă căsătoresc cu Rabochon, părinții domnișoarei au cumpărat castelul.

HENRI. — Părinții d-rei de Sérin?

LOUISETTE. — Da. Părinții d-rei Thérèse pe care trebuie să-i câștigați de partea dvs. Greul s'a făcut din moment ce ați cucerit inima domnișoarei... Luați loc, vă rog.

HENRI. — Mulțumesc.

LOUISETTE. — D-ra Thérèse va veni îndată, dar nu va sta prea mult. Planul dvs. a reușit?

HENRI. — Da. Automobilul meu a rămas în până la marginea satului. Șoferul meu o repară. Reparația însă va ține cam mult timp.

LOUISETTE. — Ați cunoscut pe domnișoara la Ostende?

HENRI. — Da.

LOUISETTE. — Știu că domnișoara v'a sfătuit să vă instalați aici în sat, ca medic, pentru a pute face puțin câte puțin cunoștința familiei sale și mai ales a tatălui său, contele Adhemar de Sérin...

HENRI. — Ideia e foarte bună.

LOUISETTE. — Dar greu de realizat.

HENRI. — De ce? Din moment ce aici în sat nu există nici un medic, locul e liber...

LOUISETTE. — E drept că nu avem doctor în sat. Dar v'ați întrebat de ce nu avem?

HENRI. — Nu aveți bolnavi?

LOUISETTE. — Ba da. Sunt ca peste tot. Din nenorocire nu au încredere de cât în vrăci.

HENRI. — În vrăci?

LOUISETTE. — Da. Până acum o lună de zile nu aveam decât unul singur. Dar acum avem doi. Celui dintâi vrăciu îi mergea atât de bine, încât a venit și un al doilea. De aci de la fereastră îl puteți vedea pe cel mai vechiu. Iată-l pe pragul casei sale. Cu toată nutra-i de prostănac, îndeplinește aici în sat rolul de vrăjitor. Îl cheamă Malembuit. Așa cum îl vedeți, a făcut ce a făcut și a luat toată clientela doctorului din sat, care a fost nevoit să plece. Dar în momentul de față, el însuși e pe cale de a-și pierde toți bolnavii, din cauza noului vrăciu, un șarlatan numit Saperjol. Vreți să-l chem pe Malembuit, să ne explice felul cum procedează?

HENRI. — Dar o să vrea?

LOUISETTE. — Nu uitați că sunt soția primarului și toată lumea trebuie să-mi dea ascultare. Malembuit! Malembuit!

MALEMBUIT, de afară. — Poruncă!

LOUISETTE. — Vino puțin încoace... Lasă... nu te mai șterge atât pe picioare. A venit un doctor dela Paris care vrea să te cunoască. D-le doctor, vă prezint pe vrăciul satului în persoană.

MALEMBUIT. — Vă salut.

HENRI. — Cu ce drept exerciți vrăjitoria?

MALEMBUIT. — Am diploma de agent sanitar.

HENRI. — Cum așa?

MALEMBUIT. — Înainte de a veni în satul ăsta, mi-am dat toate examenele și astăzi sunt titularul tuturor certificatelor legale.

LOUISETTE. — Vă las. Mă duc să-mi văd de gospodărie.

HENRI. — La revedere, d-nă Rabochon.

MALEMBUIT. — Impotriva mea nu se poate spune nimic, domnule doctor. Eu nu dau nici odată bolnavilor doctorii primejdioase. Vedeți sticla asta? Lichidul din lăuntru e amestecat cu frunze și bucăți de lemn și îmi servește la spălarea rănilor.

HENRI. — E o crimă!

MALEMBUIT. — Vă înșelați. Sticla e plină de acid fenic. Toată vrăjitoria se rezumă la frunze și cele câteva bucăți de lemn, pe cari le desinfectez înainte de a le introduce în lichid.

HENRI. — Și ai câștigat mulți bani cu meseria asta?

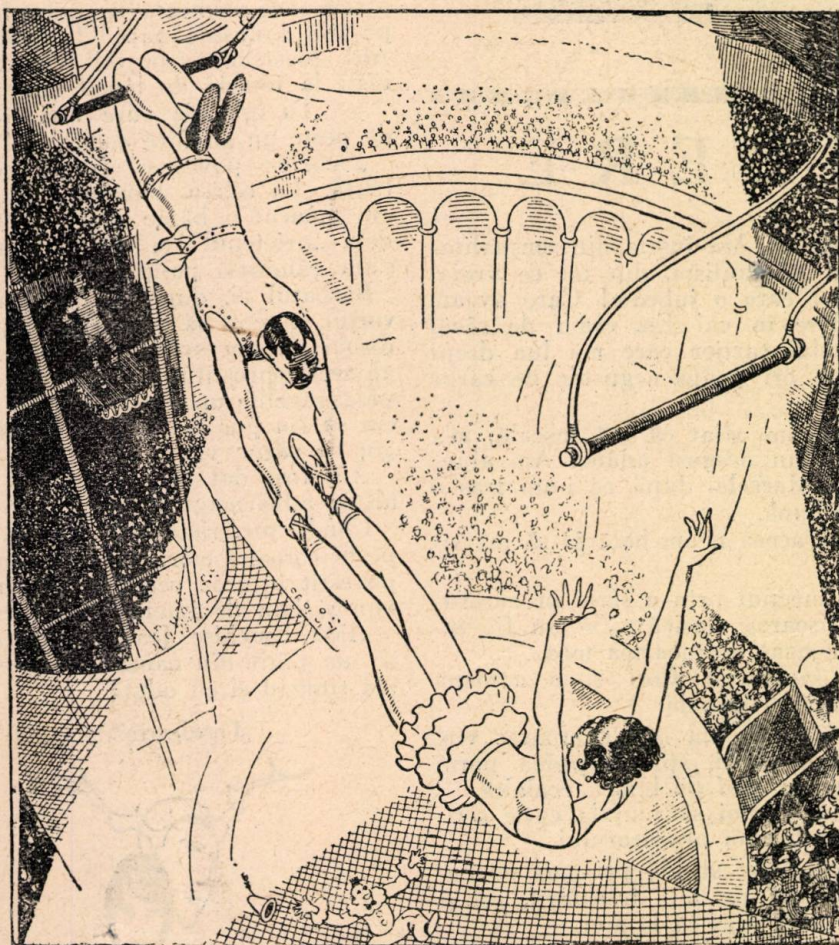
MALEMBUIT. — Ce să zic? Mi-a mers destul de bine până acum. Țărani lăsați în fața caselor lor băltoace nesănătoase, cari le puneau viața în primejdie. Le puteam spune să le desinfecteze cu clor în numele principiilor de igienă? Nu, firește. Și atunci le-am vândut clorul sub denumirea de praf magic, un praf pe care-l arunci în mlaștină și împiedică epidemiile.

MALEMBUIT. — De pe urma acestui sistem am câștigat bani buni. Am atât cât îmi trebuie ca să mă pot retrage undeva. Sufăr de gută și... nu mă pot văita. Unui vrăciu îi este interzis să se vaețe.

HENRI. — De ce nu pleci?

MALEMBUIT. — Din mândrie. Nu vreau să cedez locul unui șarlatan, unui farsor, numit Saperjol.

HENRI. — Saperjol ăsta ce pune în sticlele cu acid fenic?

— Pentru ultima dată, vrei să te căsătorești cu mine?

CINEMA

— Înainte de a-ți încredința rolul ingenuiei, vreau să facem o probă.
— Mi-e teamă că după aceea nu voi mai fi ingenuă!

MALEMBUIT. — El procedează altfel. Nu dă nici un medicament, dar a inventat un fel de bae de picioare cu apă rece sau caldă. El o numește apa miraculoasă și o prescrie pentru toate boalele. Ca toate lucrurile noi, a făcut o impresie extraordinară în tot ținutul.

HENRI. — D-tale însă, ți-a cauzat neplăceri?

MALEMBUIT. — Atât de mari încât am de gând să vorbesc chiar astăzi d-lui primar. Avem adunare la primărie. Vor veni și locuitorii din împrejurimi. Veți vedea: toată lumea va face bae de picioare. E revoltător!... Iată și pe cucoana primăreasă!

LOUISETTE. — A venit d-ra Thérèse și vă așteaptă în grădină. Acolo veți putea vorbi nesupărați de nimeni.

HENRI. — Îți mulțumesc, d-nă Rabochon. La revedere, d-le vraciu.

MALEMBUIT. — La revedere, d-le doctor. (Către Louise). Pot vorbi cu domnul primar?

LOUISETTE. — Da, Rabochon! Rabochon! A venit Malembuit și vrea să-ți vorbească!

RABOCHON, intrând. — Ce vrei Malembuit?

MALEMBUIT. — Am venit să mă pun sub protecția d-tale. De câțiva timp a

venit în comună un impostor, un șarlatan, pe care nici nu vreau să-l calific. Un adevărat primar l-ar fi poftit de mult să-și vadă de drum.

RABOCHON. — Ascultă Malembuit... Asta ar fi însemnat să plec și eu dela primărie. Omul ăsta s'a făcut folositor...

LOUISETTE. — A vindecat foarte multă lume.

MALEMBUIT. — Eu am vindecat mai mulți decât el!

RABOCHON. — Da, dar minunile lui sunt mai recente.

LOUISETTE. — Ar fi totuși un mijloc să ne scăpăm de dânsul.

MALEMBUIT. — Care?

LOUISETTE. — Să-i cerem ceva cu neputință de realizat.

RABOCHON. — Bună idee! Dar ce am putea să-i cerem?

LOUISETTE. — Din păcate nu avem nici un incurabil în sat.

MALEMBUIT. — Ce sat păcătos!

LOUISETTE. — Am găsit!

RABOCHON. — Ce?

LOUISETTE. — Ar fi cineva...

MALEMBUIT. — Cine?

LOUISETTE. — Mutul... Trebuie să fie pe aproape. Toată ziua cerșește la drumul mare. (Privind pe fereastră). Uite-l! E cu soră-sa Colache. Ei! Colache!

COLACHE. — Cine mă strigă?

LOUISETTE. — Eu. Vino încoace cu fratele tău.

COLACHE. — Venim îndată!

LOUISETTE. — Am avut o idee foarte bună. (Către Rabochon). Iată cum vei proceda: te vei duce la locul adunării, te vei urca pe estradă și îl vei chema pe Saperjol. Sub pretext că vrei să faci o experiență umanitară îi vei da ordin să-l vindece pe mut de muțenie cu ajutorul băii lui de picioare.

RABOCHON. — Strașnic! Ce zici Malembuit?

MALEMBUIT. — Ce să zic? Eu vreau... Dar dacă îl vindecă?

LOUISETTE. — Intră Colache! Vino și tu mutule!

RABOCHON. — De atâtea ori v'am spus să nu mai cerșiți!

LOUISETTE. — Lasă-i în pace! Nu e momentul de a le face muștrări.

RABOCHON. — Sper că nu e și surd.

COLACHE. — Nu, domnule primar. Fratele meu e numai mut. Aude foarte bine dar nu poate să răspundă!

LOUISETTE. — Ei bine, vom încerca să-l vindecăm. (Către mut). Ascultă mutule! Vom căuta să te vindecăm de muțenie cu ajutorul lui Saperjol care e meșter mare.

COLACHE. — Cel cu băile de picioare?

MALEMBUIT. — Da. Il vei aduce pe fratele tău la adunare și-l vei urca pe estradă...

LOUISETTE. — Iar tu, Rabochon, du-te și spune-i lui Saperjol să vină și el. La revedere.

LOUISETTE. — La revedere. Colache, tu și cu fratele tău veți rămâne aici. Eu mă duc până în grădină.

COLACHE. — Au plecat. Ce zici de asta, sărmane mut?

MUTUL. — Ce să zic... Oamenii ăștia n'au altceva mai bun de făcut, decât să ne pună bețe în roate. Cu mare greutate m'am aciuat în satul ăsta, am făcut pe mutul și am izbutit să ajung un cerșetor foarte popular datorită în bună

MALEMBUIT. — Mă duc și eu acasă. parte și faptului că eram singurul. Am ajuns să câștig 3 franci pe zi, fără să socotesc pâinea și resturile de mâncare pe care le capăt pe-ici-pe-colo. Și acum au venit ăștia să mă împiedice să lucrez. Cum îmi vreau câștiga de-acum încolo pâinea, dacă vindecându-mă, îmi vor reda graiul.

(Sfârșitul în No. viitor)

Sfântul-martir „Contribuabilul”